

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 39 / Hejmar 461 / Gulan 2020

Önderlik ve şehitler çizgisinde mücadeleyi yükseltelim

Ölümcül hastalık haline gelmiş olan kapitalist modernite sistemine ve AKP-MHP faşizmine karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıyla yürütebilmek için, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eğitmemiz, yenilememiz, değişim ve dönüşüme uğratmamız şarttır. Zaferin yolu ve garantisi Önderlik ve şehitler çizgisinde mücadele etmektir. İşte Mayıs Şehitler Ayı gerçeği bu anlamda bizim için doğruya ulaşmak, kendimizi düzeltmek açısından yeni bir imkândır. Yeni bir Şehitler Günü ve Şehitler Ayı'nda Önderlik ve şehitler çizgisinde söz konusu değişim ve düzeltmeyi mutlaka yapabilmeliyiz. Onun için de daha çok yoğunlaşmamız, Önderlik ve şehitler gerçeğini daha doğru ve derinden özümsememiz ve onların başarıyla uygulayıcısı haline kendimizi mutlaka getirmemiz gereklidir.

O halde, halkımızın özgürlüğü kazanmak için ihtiyaç duyduğu Parti öncülüğünü doğru ve başarılı mücadele eder bir hale getirebilmek için Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eğitmemiz, gerekli değişime ve dönüşüme uğratmamız, yenilememiz gerekli ve şarttır. Çok açık ki, hareket ve halk olarak özgürlüğü kazanmanın başka bir yolu bulunmuyor. Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlayıp başarılı uygulamaktan başka bizi zafere götürecek herhangi bir güç kaynağı yoktur. O halde söz konusu güç kaynağını doğru anlamak ve onunla doğru bütünleşebilmek durumundayız. Parti öncülüğümüzü, her alandaki Parti komitelerimizi, her yerdeki kadro duruşumuzu böyle bir çizgiye mutlaka getirebilmeliyiz. Bunun gerektirdiği felsefi, ideolojik, teorik bilinci, yenilenmeyi ortaya çıkartabilmeliyiz. Parti öncülüğünün ifade ettiği coşkuyu, heyecanı, moral düzeyi mutlaka yaratabilmeliyiz.

>2-8

Mayıs şehitlerinin anısına layık olmak Birleşik devrim mücadelesini yükseltmekle mümkündür

Cemal Şerik >26-28

Küresel kapitalizmin yeni saldırısı ve devrimci mücadelenin yeni dönem görevleri

PAJK Koordinasyonu

Kapitalizmin tekelinde gelişen bilim ve teknik, insanlığın sorunlarını çözme amacında değildir. İnsanlığın açlık sorununu çözmüyor, güvenlik sorununu çözmüyor, barınma sorununu çözmüyor, yaşam kalitesini geliştirmiyor. Aksine daha fazla açlık, işsizlik, fakirlik, hastalık yaratıyor. Bir yandan açlıktan ölen bir Afrika toplumları, Ortadoğu ve yoksul insanlık, diğer yandan obezite diye bir hastalık bu sistemin çelişkisi ve krizinin göstergesidir. Kapitalist sistem korkunç bir sömürü düzeni geliştirmiştir.

>14-15

Apocu zihniyet ve yeni paradigma dünyanın dört bir tarafına yayılıyor

Kasım Engin

Partinin zihniyet gelişimi, Önderliksel gelişmeyi ifade ediyor. Önderlik hareketi olmak demek fesefik, ideolojik zihniyet hareketi olmak demektir. Yol açmak, yol çizmek bu anlamda geliyor. Yeni bir yaşam yolunu, ilkelerini, ölçülerini ortaya çıkarmayı ifade ediyor. Bütün bunlar yeni bir zihniyeti, insanlık düşüncesinin yeni bir sentezini, Kürt varlığı ve özgürlüğü temelinde 5 bin yıllık iktidarcı-devletçi sistemin zihniyetini, onun kapitalist modernite döneminin liberalizmini bütün boyutlarıyla aşan yeni bir zihniyeti ortaya koyuyor.

>24-25

Mikrop sistem kapitalizm, mikrobik hastalıklar üretir: Koronavirüs salgını

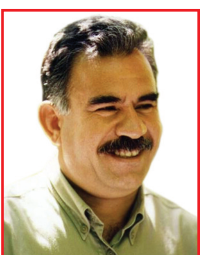
Cihan Eren

Kapitalist sistemin işleyiş yasaları toplumsalık yanında insanın biyolojik yapısını da tahrip ederek savunma sistemini güçsüzleştirmiştir. Hava kirliliği, besin maddelerinin genetiğinin değiştirilmesi, işsizlik ve yoksulluğun neden olduğu stres, konfor adı altında yapılanların yol açtığı hareketsizlik gibi insan metabolizmasında doğa ile uyum bağını bozarak tehlikelere açık hale getirmiştir. Bu sonuç sistem güçlerinin kendi aralarındaki mücadelesinde milyonlarca insanın kurban edilmesine yol açmaktadır.

>29-30

PKK sosyalizmde büyük aşamadır

Rêber Apo'nun 1 Mayıs 1996 tarihli değerlendirmesidir

PKK'lileşme, sosyalistleşme bu stratejik ve taktik gelişmeler temelinde daha büyük bir anlam kazanmış bulunmaktadır. Hatta Ortadoğu halklarını giderek etkilemesi kadar, uluslararası alanda da iddialı bir sosyalist öncülük olarak etki sağlayacağı, hatta öncülük edeceği anlaşılmaktadır.

Kürdistan Devrimi bu anlamda, eğer içeriğini daha da zenginleştirirse, özellikle partileşmeyi, kendi içinde insan çözümünü, yeni tip insanı son yıllarda büyük bir yoğunlukla geliştirmesi gibi hakim kılarsa ve stratejik-taktik olarak da devrimci savaş yöntemlerini tutturursa ve bu önemli bir zaferle sonuçlanırsa sosyalizmde çok iddialı bir süreci başlatması işten bile değildir.

>16-18

Küresel kapitalist hegemonyanın çıkarlarını yansıtan Ortadoğu'nun statükosu neye göre oluştu -II-

Duran Kalkan

90'lı yıllar bir aşamaydı. Aslında Körfez Savaşı ile birlikte Ortadoğu'da sermaye düzenine karşı gelişebilecek karşıt bir durumun önünü alacak şekilde Ortadoğu'nun denetim altına alınmasıydı. İkinci aşamada da Afganistan ve Irak yönetimlerini ortadan kaldırdılar, denetim altına aldılar. İki çatışma merkeziydi. Biri Güney Asya'nın biri de Ortadoğu'nun temel merkeziydiler. Üçüncü aşamada Suriye etrafında Arabistan'daki karşıtlıkları ortadan kaldırmaya çalıştılar, çalışıyorlar.

Şimdi bunu doğrudan İran'a yöneltiyorlar. Bu sefer ABD yönetiminin 2018'den bu yana ekonomik ambargoyu ağırlaştırarak askeri saldırıları arttırarak ve onu doğrudan Kasım Süleymani'nin vuruluşuna kadar vardırarak izlediği politikayı artık ABD müdahalesinin saldırılarının doğrudan İran'ı hedefler hale gelmesi dönemi olarak değerlendirebiliriz. Bu da yeni bir süreç oluyor, yeni bir dönem oluyor.

>19-23

Yaşam ve mücadele felsefesi olarak şehitler gerçeği

Mustafa Karasu

Soykırımcı sömürgeciler, şehitlerin yarattığı değerler, şehitler gerçeği var oldukça, toplum içinde varlığını sürdürdükçe amaçlarına ulaşamayacaklarını biliyorlar. Bu yönüyle şehit mezarlıklarına saldırıyorlar. Şehitlerin mezar yerlerinin olmasını bile istemiyorlar. Böylelikle şehitlerin yarattıkları değerlerin, ölçülerin ve güzelliklerin kökünü kazımak istiyorlar.

Eğer şehitlerin yarattığı değerler, ölçüler, ahlak, vicdan ve yaşam mücadele felsefesi, özgürlük tutkusu ortadan kaldırılırsa o zaman Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezebileceklerini, Kürt'ü tarihten silebileceklerini düşünüyorlar. Bu yönüyle mezarlıklara saldırı Kürt'ü ortadan kaldırma saldırısıdır. Kürt'ü yok etme saldırısıdır. Bu gerçeklik bile şehitlerimizin Kürt halkı için ne kadar anlamlı ve değerli olduğunu, bütün Kürtler adına bütün güzelliklerin, değerlerin şehitler tarafından yaratıldığının kanıtı olmaktadır.

>9-13

Önderlik ve şehitler çizgisinde ısrarlı mücadele her zaman büyük zaferler kazandırır

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar,

Hareket ve halk olarak 44. Şehitler Günü'nü ve Şehitler Ay'ını yaşıyoruz. Bilindiği gibi, 18 Mayıs Şehitler Günümüz, Mayıs ayı ise Şehitler Ayımız oluyor. Bu temelde şehadetinin 43. yıldönümünde büyük enternasyonalist devrimci Haki Karer Yoldaşı ve şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Önder Apo'yu ve İmralı'daki direnişi saygıyla selamlıyoruz. Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru ve ısrarlı mücadelenin her zaman ve her yerde bizi büyük zaferlere kavuşturacağına yürekten inanıyoruz. 44. şehitler yılında kahraman şehitlerimizin anılarına daha güçlü sahip çıkacağımızı ve amaçlarını daha güçlü başaracağımızı belirtiyoruz.

Değerli Yoldaşlar,

Çok iyi biliyoruz ki, Önder Apo bir şehitler Önderliği, partimiz PKK ve PAJK ise bir şehitler partisidir. PKK'nin yenilmezliğinin ve her zaman başarı kazanmasının sırrı böyle bir Önderlik ve şehitler gerçeğine sahip olmasıdır. 20. yüzyılda adı bile yasaklanarak unutturulmuş olan Kürdistan'da bugün tüm dünyayı aydınlatan ve bütün ezilenlere kurtuluş yolunu gösteren tarihi Önderlik gerçeğimizin yaratılmasında Haki Karer Yoldaşla başlayan ve sayıları kırk bini bulan kahraman şehitlerimizin rolünün belirleyici olduğu açıktır. Yine her zaman doğru bir çizgide mücadele yürüten, en zor koşullarda bile gelişme yaratmayı başaran, sıfırdan başlayarak tarihi büyük devrimci kazanımlar ortaya çıkartan PKK gibi bir öncü partinin şekillenmesinde şehitler gerçeğimizin belirleyici rol oynadığı tartışmasızdır.

Bizlere her zaman doğru yolu ve başarı kazandıran yöntemi, kahraman şehitler gerçeğimiz ve onların mücadeleleri göstermiştir. Çok iyi biliyoruz ki, her zaman ve her yerde en büyük güç kaynağımız Önderlik ve şehitler gerçeğimiz olmuştur. Bizleri bu kadar eğiten, bilinçlendiren, geliştiren, cesaret ve irade kazandıran, fedai militan çizgide ısrarla yürür kılan, yine halkımızı özgürlük ve demokrasi mücadelesinde tarihin en güçlü birliğine kavuşturan, demokratik toplum ve demokratik ulus haline getiren en temel güç Önderlik ve şehitler gerçeğimizdir. Hareket ve halk olarak şehitler Önderliğine ve şehitler Partisi öncülüğüne sahip olduğumuz içindir ki her zaman doğru yolu bulma, her koşulda özgürlük için başarıyla mücadele etme, en zor ve imkânsız ortamlarda bile devrimci çalışma yürütüp başarılı gelişmeler yaratma, her zaman büyük zaferler kazanma gücünü gösteriyoruz.

Önderlik ve şehitler gerçeğini ortadan kaldırmak için ... leşip saldırıyor olmasına rağmen, Önderlik gerçeğimiz geriletilemiyor ve zayıflatılamıyor? Parti öncülüğümüz parçalanamıyor ve yenilgiye uğratılamıyor? Çok fazla maddi imkâna sahip olunduğu için midir? Çok fazla silaha, teknik güce sahip bulunulduğu için mi bunlar ortaya çıkıyor? Çok fazla hazır imkânlarla hareket edildiği için mi bu sonuç yaşanıyor? Kuşkusuz ki hayır! Ne Önderlik gerçeğimizin ve ne de parti öncülüğümüzün bu tür güç kaynaklarına sahip olmadığını çok iyi biliyoruz.

Peki, o halde Önderlik ve parti gerçeğimizin, küresel gericiliğin bu denli saldırısına karşı, 22 yıldır devam eden Uluslararası Komplo saldırganlığına karşı ayakta kalmasını, mücadele etmesini, dahası adım adım gericiliği parçalayarak daha büyük başarılar kazanmasını, Kürdistan'da yarattığı devrimci gelişmeleri Ortadoğu bölgesine ve tüm dünyaya yayarak bir özgür insanlık hareketi haline gelmesini sağlayan temel güç kaynağı, Önderlik ve Parti gerçeğimizin yenilmezliğinin sırrı ne oluyor? Kuşkusuz bu sorunun cevabı, büyük şehitler gerçeğine sahip olması biçiminde ifade edilebilir. İşte tüm bu gerici saldırılara karşı Önderlik gerçeğimizi daha da büyüten, evrensel bir önderlik haline getiren, başta kadınlar, gençler ve emekçiler olmak üzere tüm ezilenlere özgürlüğün ve kurtuluşun yolunu gösteren bir önderlik haline gelmesini sağlatan temel güç kaynağının şehitler gerçeğimiz olduğu tartışma götürmüyor. Yine PKK ve PAJK öncülüğünün, her türlü saldırı karşısında değil zayıflama ve parçalanma, daha çok büyüyerek, daha güçlü birleşerek, kendini her zaman yenileyerek, sürekli daha büyük başarılar kazanarak bir öncü mücadelenin sahibi olmasını sağlayanın kahraman şehitler gerçeğimiz olduğu tartışma götürmüyor.

Peki bütün bunlardan hangi sonuçları çıkartmalıyız. Tüm bunlar gösteriyor ki, gerçekten her zaman özgür yaşamı temsil eden, doğru yaşam gerçekliği olan, insanca olan, her türlü zorluğu yenmenin, her türlü engeli aşmanın, her zaman ve her yerde başarı kazanacak güç ve iradeyi ortaya çıkartmanın temel gerçekliği şehitler gerçeği oluyor. Dolayısıyla şehitleri doğru anlayan ve şehitler çizgisinde doğru ve ısrarlı yürümeyi bilen herkesin başarı kazanacağı açık bir biçimde ortaya çıkıyor. Önderlik gerçeğimizin sürekli gelişmesini sağlatan, onun şehitler gerçeğini doğru anlaması, doğru sahiplenmesi ve şehitler çizgisinde doğru yürümesi oluyor. Yine Partimizi her koşulda yenilmez kılan ve sürekli başarı kazanır hale getiren, onun şehitler çizgisini doğru anlaması ve kahraman şehitlerimizin izinde büyük bir cesaret ve fedakârlıkla yürümesi oluyor. Bunun içindir ki, Önder Apo hep 'Doğru yaşam şehitlerin kendisidir' diyor. Biz de hareket ve halk olarak böyle bir Önderlik belirlemesi doğrultusunda kahraman şehitlerimizin izinde yürüyerek doğru yaşama sahip olmaya çalışan özgürlük militanları oluyoruz.

Şimdiye kadar şehitlerimizin aydınlattığı bu doğru yoldan başarılı bir biçimde yürümeyi sağlamış bulunuyoruz. Yine Önderliğimizin ortaya koyduğu ve tanımladığı biçimde şehitler gerçeğini anlama, sahiplenme, Onların izinden cesaret ve kararlılıkla yürüme gücünü her zaman gösteriyoruz. Açık ki bu 44. Şehitler Günü'nde ve ayında bu gerçekliği daha güçlü yaşayacağız. 44. şehitler yılında Önderlik ve şehitler gerçeğimizi daha doğru ve derinden anlayıp özümseyeceğiz. Önderlik ve şehitler çizgisinde daha kararlı yürüyeceğiz. 44. Mayıs ayını, 43 yıllık büyük tecrübe birikimine sahip olarak daha güçlü bir partileşme ve devrimcileşme süreci haline getireceğiz. 44. şehitler ayında ve gününde Önderlik ve şehitler gerçeği üzerinde daha çok yoğunlaşacağız. Önderlik ve şehitler gerçeğiyle yaşama konumumuzu daha çok geliştireceğiz. Önderlik ve şehitler çizgisinde daha derin bir eleştiri ve özeleştiri yaparak bu gerçeklikle ters olan tüm yanlarımızı söküp atacak, Önderlik ve şehitlerin ölçüleriyle kendimizi daha güçlü eğitip yenileyeceğiz. 44. şehitler yılına, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendini daha güçlü donatmış, daha etkili yürüyen ve daha büyük başaran fedai-militan devrimciler olarak gireceğiz.

Hareket ve halk olarak bu şehitler gününü böyle bir ruh ve anlayışla yaşıyoruz. Böyle bir devrimci anlayış temelinde şehitler ayı Mayıs'a girdik. Mayıs ayı boyunca bu ruh ve anlayış temelinde Önderlik ve şehitler gerçeğimizi daha derinden anlayıp özümsemek için kendimizi her gün, her an daha güçlü bir sorgulamaya tabi tutacağız. Daha güçlü bir yenilenme ve devrimcileşmeyi yaşayacağız, Önderlik ve şehitler çizgisinde her zaman güçlü yürüyen ve büyük başaran devrimci militanlar haline kendimizi mutlaka getireceğiz.

> **Adeta bir ölümcül hastalık haline gelmiş olan kapitalist modernite sistemine ve AKP-MHP faşizmine karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıyla yürütebilmek için, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eğitmemiz, yenilememiz, değişim ve dönüşüme uğratmamız şarttır. Zaferin yolu ve garantisi Önderlik ve şehitler çizgisinde mücadele etmektir. İşte Mayıs Şehitler Ayı gerçeği bu anlamda bizim için doğruya ulaşmak, kendimizi düzeltmek açısından yeni bir imkân durumundadır.**

"Doğru yaşam şehitlerin kendisidir"

Dikkat edelim, onlarca yıldır bütün dünya gericiliği birleşiyor ve yenilgiye uğratmak için Önder Apo'ya karşı saldırı yürütüyor. Fakat tüm bu saldırılar Önderlik gerçeğimiz tarafından bir bir kırılıyor. Dikkat edilirse dünya gericiliğinin her türlü vahşi yönteme dayanarak yürüttüğü saldırılar Önderlik gerçeğimizi geriletemiyor ve zayıflatamıyor. Yine tüm gericilik bir araya gelerek ve her türlü teknik güce dayanarak partimiz PKK öncülüğünü yenilgiye uğratmak, parçalamak, dağıtmak için her türlü vahşi saldırıyı yürütmekten geri durmuyor. Bu konuda hiçbir ahlaki ve hukuki kurala bile riayet etmiyor. Neredeyse tarihin en azgın, kuralsız bir gerici saldırısı söz konusudur. Fakat tüm bu saldırılara rağmen, değil gerilemek, dağılmak, parçalanmak, tersine partimiz PKK'nin birliği, iradesi, cesaret ve fedakârlığı, mücadele azmi ve keskinliği daha da büyüyüp artıyor. Özgürlük mücadelesindeki ısrarı, inadı ve başarı kazanma konumu daha da gelişiyor.

Peki bunlar neden ve nasıl böyle oluyor? Niçin tüm dünya gericiliği bir-

Değerli Yoldaşlar,

Her şeyden önce, 18 Mayıs'ı Şehitler Günü yapan ve Mayıs ayını ise Şehitler Ayı haline getiren gerçekliği doğru ve yeterli bir düzeyde anlamamız gerekir. Nitekim böyle bir tanımlama, durduk yere ve kendiliğinden gerçekleşmemiştir. Büyük direnişler ve şehadetler bunu ortaya çıkartmıştır. Nitekim bir şehitler Önderliği olarak önderliksel doğuş neredeyse bir Mayıs ayı doğuşu olduğu gibi, partimiz PKK de Mayıs ayının her gününde yaşanan büyük direnişlerin yarattığı büyük kahraman şehitlerle oluşan bir şehitler zinciri gibi şekillenmiştir. Kuşkusuz böyle bir durumun ortaya çıkmasında işçi ve emekçilerin birlik, dayanışma

ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın önemli bir yeri ve rolü vardır. Nitekim 1 Mayıs'ın 'İşçi Günü' olmasını sağlatan da işçi sınıfının şehitler vererek mücadele etme gücünü göstermiş olmasıdır.

Aslında 1 Mayıs şehadet çizgisinde özgürlük ve demokrasi için direnme gününü ifade etmektedir. Yüz elli yıllık tarihsel geçmiş böyle olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'ın son elli yıllık tarihsel geçmişinin de bu temelde şekillendiği, 1 Mayısların önemli bir mücadele günü haline gelmiş olduğu tartışmasızdır. Nitekim 1 Mayıs 1977 Taksim mitingi ve ona yönelik kontrgerilla saldırısıyla yaşanan katliam hiçbir zaman unutulmayacak bir olay durumundadır. 1 Mayıs 1977 Taksim Katliamı'nın, Taksim'de onlarca 1 Mayıs kutlayıcısının şehit düşmüş olmasının elbette PKK'nin gelişiminde, Önderlik ve Parti hareketimizin oluşumunda önemli bir payı vardır.

Bu temelde başlayan Önderlik ve parti yürüyüşümüz tarihi içerisinde de 1 Mayıslarda büyük direnişler geliştirilmiş ve şehitler verilmiştir. Örneğin 1 Mayıs 1982'de Filistin halkının özgürlük mücadelesi içinde, Beyrut'ta Partimizin verdiği değerli şehidi Abdulkadir Çubukçu Yoldaş böyle bir gerçeği ifade etmektedir. Yaşamda ve mücadelede Kürdistan ve Filistin halklarının nasıl bir ortak ruh ve tutum içinde olduklarının en somut kanıtı ve göstergesi olmaktadır. Yine 1 Mayıs 1985'te Garzan'da Ramazan Kaplan Yoldaş komutasındaki gerilla birliğinin şehadeti 1 Mayısların gerilla direnişinde nasıl hayat bulduğunu gösteren en somut olay olma konumundadır. Bu durum daha sonra da gelişerek devam etmiş, 1 Mayıs 1988'de Mêrdîn'de Partimizin Merkez Komite üyelerinden Mehmet Emin Aslan Yoldaş faşist-soykırımcı düşmana karşı geliştirdiği kahramanca direniş içerisinde şehadete ulaşmıştır. Dikkat edilirse, Taksim'de kitlelerin katıldığı büyük mitinglerde başlayan şehadet hareketi, yurtdışında Lübnan-Filistin sahasındaki ortak direnişte ve yine Kürdistan dağlarında gerilla direnişi içerisinde devam etmiş, Mayıs ayının Şehitler Ayı haline gelmesinde 1 Mayıslar çok önemli bir rol oynamıştır.

Yine biz çok iyi biliyoruz ki, Türkiye'de 1923'te kurulan Kürt ve demokrasi karşıtı Cumhuriyet'e karşı demokratik devrim mücadelesini 1970'lerin başında geliştiren Devrimci Gençlik Hareketi'nin tarihinde de Mayıs ayı önemli bir ay olma özelliğine sahiptir. Nitekim 6 Mayıs 1972 günü Türkiye devrim hareketinin önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Ankara'da 12 Mart faşist-askeri rejimi tarafından idam edilmiştir. 18 Mayıs 1973 günü ise Diyarbakır Zindanı'nda İbrahim Kaypakkaya işkencede katledilmiştir. Çok açık ki, 6 Mayıs ve 18 Mayıs tarihleri bu temelde Türkiye Demokratik Devrim Hareketinin çok önemli günleri haline gelmiştir. Türkiye devriminin önder militanları bugünlerde direnişi zirveye çıkarmışlar, faşist-askeri rejime karşı boyun eğmeyerek gösterdikleri devrimci direniş tutumu sonucunda şehadete ulaşmışlardır.

Önderliksel doğuş, şehitlerin anısını doğru anlama ve sahiplenmeyi ifade eden bir doğuştur

Açık ki böyle bir direniş ve şehadet gerçeğinin Önder Apo'nun çıkış yapmasındaki yeri ve rolü belirleyicidir. Denebilir ki, 12 Mart faşist askeri rejimine karşı yürütülen kahramanca mücadele ve onun büyük şehitleri önderliksel doğuşu yaratmıştır. Önder Apo bu gerçeği her zaman bu biçimde tanımlamış ve böyle bilinip anlaşılmasını istemiştir. 12 Mart darbesinin vahşi saldırılarla katlettiği devrimci önderlerin yerlerinin boş kalmaması, devrimci anlayışın ve hareketin kesintiye uğramaması, yaşananlardan da çıkartılan derslerle daha doğru ve etkili geliştirilebilmesi için, katliamlarla boşalan Önderlik katının doldurulması ve bu görevin başarıyla yerine getirilmesi için Önder Apo'nun görev ve sorumluluk üstlendiği, grup kurmaya, örgüt olmaya ve bu temelde eyleme geçmeye karar verdiği tartışma götürmez bir gerçektir. Dolayısıyla net bir biçimde görüyoruz ki, Önderliksel doğuş şehitlerin anısını doğru anlama ve sahiplenmeyi ifade eden bir doğuştur. Önder Apo gerçeği şehitlerin anısına doğru sahip çıkma gerçeği olmaktadır. Onların anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözünü ifade etmektedir. Önder Apo'nun 1973 Newroz sürecinde grup kurmaya, örgüt olmaya ve bu temelde özgürlük mücadelesini geliştirmeye karar verişi tamamen bu devrimci önderlerin anılarının sahiplenilmesi ve amaçlarının başarılmasını ifade etmektedir.

Bilindiği gibi, Özgürlük Hareketimiz daha bir ideolojik grup aşamasındayken ve bir gençlik hareketi olarak henüz Kürdistan'da propaganda faaliyeti yürütürken faşist-soykırımcı düşmanın komplocu saldırılarına maruz kalmış, Türk kontrgerillası tarafından 18 Mayıs 1977 günü Dîlok'ta, Önder Apo'nun 'Benim gizli ruhum gibiydi' dediği Haki Karer Yoldaş alçakça bir saldırı sonucunda katledilmiştir. 1972 ve 1973'te Türkiye'de devrimci önderleri katleden faşist rejim, bu sefer 1977'de de Kürdistan'da Özgürlük Hareketi'ni geliştirmeye çalışan devrimci önderleri katletme süreci başlatmıştır. Dolayısıyla Haki Karer Yoldaşın katledilmesinin son derece bilinçli, planlı ve örgütlü bir faşist-soykırımcı saldırı olduğu tartışmasızdır.

Kuşkusuz böyle bir saldırının Önder Apo ve Apocu Hareket üzerinde çok büyük bir etkisi olmuştur. Nasıl ki 6 Mayıs 1972 ve 18 Mayıs 1973 katliamları Önderliksel Doğuşu yaratmışsa, 18 Mayıs 1977 katliamı da partileşmeyi ve direnişe adım atmayı dayatmıştır. Nitekim PKK'nin partileşme süreci ve silahlı direnişe adım atışı bu temelde gelişmiştir. Önder Apo, PKK'nin 'Haki Karer'in anısının örgütlemesi' olduğunu ifade etmiştir. Nasıl ki önderliksel çıkış Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin anılarının doğru sahiplenilmesi ise, PKK'lileşme de Haki Karer'in anısının örgütlenmesi olmaktadır. Nitekim bu temelde partileşme ve direniş süreci başlamış, özgürlük için şehadet kervanı yürüyüşe çıkmıştır.

'PKK şehitler partisidir'

İşte bu şehadet yürüyüşünün ilk adımı, hemen bir yıl sonra 19 Mayıs 1978'de Curnê Reş'te (Hilvan) faşistgerici güçler tarafından Halil Çavgun Yoldaşın alçakça katledilmesi olmuştur. Bu temelde, faşist-soykırımcı saldırganlık Kürdistan'daki aşiretçi-feodal gericilikle birleşerek, 'devrimci özgürlük yürüyüşüne geçit vermeyeceğini' ilan etmiştir. Önder Apo öncülüğünde büyük bir fedakârlık hareketi biçiminde gelişen PKK'lileşme sürecinin başarıya gitmesi engellenmek, böyle bir katliamla bunun önü kesilmek istenmiştir. Ama biz çok iyi biliyoruz ki, Önder Apo'nun başlattığı devrimci diyalektik böyle bir katliam karşısında da hükmünü icra etmeyi sürdürmüştür. Nasıl ki Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin katliamına Önderliksel doğuşu gerçekleştirerek cevap verilmişse, nasıl ki 18 Mayıs 1977 günü Haki Karer Yoldaşın Dîlok'ta katledilmesine partileşme sürecini başlatmakla cevap verilmişse, 19 Mayıs 1978 günü Curnê Reş'te Halil Çavgun Yoldaşın katledilmesine de tarihi Hilvan Direnişi geliştirilerek cevap verilmiştir.

Haki Karer'in katledilmesinin hesabının devrimci intikam mücadelesiyle sorulması süreci, Curnê Reş'te halka yayılan bir özgürlük direnişinin ilk adımının geliştirilmesi olarak pratikleşmiştir. Apocu Önderlik gerçeğinin somutlaşması olan PKK'nin doğuşu ve kuruluşu, işte böyle bir süreç içerisinde yürütülen kahramanca mücadeleyle, yaşanan kahramanca şehadet olayları ile gerçekleşmiş ve somutlaşmıştır. PKK daha ilk adımlarında bir şehadet Önderliği ve şehitler Partisi olarak doğup gelişme göstermiştir. Nitekim bu gerçekliği ifadeye kavuşturmak üzere Önder Apo 'PKK şehitler partisidir' demiştir. Bütün şehitlerimizin 'PKK biçiminde yaşadığını' ifade etmiştir. Şehitlerin PKK'li olduğunu, gerçekleşen PKK'liliğin şehitler tarafından temsil edildiğini ortaya koymuştur.

16 Mayıs 1997 günü Kürt ihanetinin gerçekleştirdiği Hewlêr katliamı yaşanmış, Hêlin, Salih ve Ozan Yoldaşlar öncülüğünde onlarca PKK militanı haince saldırılar sonucunda şehadete ulaşmıştır. Bütün bunlara 9 Mayıs 2010 tarihinde sömürgeci İran rejiminin devrimci militan Şirîn Elemhulî ve arkadaşlarını idam etmesi, yine 25 Mayıs 2012 tarihinde Êrîş ve Andok Yoldaşların tarihi Kayseri eylemleri eklenmiştir. Öyle ki Mayıs ayının her gününün büyük direnişleri ve şehadetleri içerdiği tartışmasızdır.

Bilindiği gibi, daha sonraki süreç, başlayan bu partileşme ve direnişin Önderlik ve şehitler çizgisinde yaşanması olmuştur. Nitekim bu özgürlük için kahramanlık yürüyüşü 1982 yılının 1 Mayıs'ında Beyrut'ta Abdulkadir Çubukçu Yoldaşın şehadetiyle Filistin direnişi içindeki gerilla kahramanlığı haline gelirken, 1982'nin 17 Mayıs günü ise Diyarbakır zindanını ve onun şahsında bütün Kürdistan'ı, Türkiye'yi ve dünyayı aydınlatan kahramanlık direnişi haline gelmiştir.

Mücadele tarihimizde 'Dörtlerin Direnişi' olarak tanımlanan Ferhat Kurtay ve arkadaşlarının 17 Mayıs 1982 tarihinde Diyarbakır zindanında gerçekleştirdikleri kahramanlık direnişi, Mazlum Doğan'ın başlattığı direnişin zindanlara yayılarak devam ettirileceği ve tarihin gidişini belirleyecek olan 'Büyük Zindan Direnişi'nin ortaya çıkışını sağlamıştır. Nitekim bu adım aynı yılın 14 Temmuz'unda 'Büyük Ölüm Orucu Direnişi' haline gelerek faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete öldürücü bir ideolojik darbe vurmayı ve tarihin en büyük zaferini kazanmayı başarmıştır.

Bundan sonrası bir şehitler Önderliği olarak doğuşun, şehitler Partisi olarak şekillenişin ve zindanda verilen tarihi direniş kararının dağda gerillaya ve kentte halk serhildanına dönüştürülmesi ve bu kahramanlık yürüyüşünün büyütülerek sürdürülmesi olmuştur. Nitekim böyle bir yürüyüşün ilk adımlarının atıldığı bir süreçte, 2 Mayıs 1983 günü Qendîl'de Hilvan ve Siverek Direnişlerinin büyük komutanı Mehmet Karasungur Yoldaş ile İbrahim Bilgin Yoldaşın Kürt işbirlikçiliğinin mesleği olan iç çatışma ortamındaki katledilişi yaşanmıştır. Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin Yoldaşların tutumu ve şehadetleri, bugün yaşanmakta olanların doğru anlaşılması açısından da büyük bir aydınlatıcı özelliğe sahiptir. Kürt işbirlikçiliğinin ve ihanetinin ne olduğunu, onun Kürdistan'ın ve halkımızın kıt imkânlarını nasıl kendi basit çıkarları için iç çatışmaya dönüştürdüğünü, nasıl faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetle uzlaşıp birlik halinde hareket ettiğini gösterdiği gibi, Apocu çizginin ve PKK öncülüğünün tüm bunlara karşı nasıl bir demokratik ulusal birlik, demokratik uluslaşma, özgürlük ve bağımsızlık temelinde Demokratik Ulus Birliğini yaratma hareketi olduğu gerçeğini de net bir biçimde ortaya koymuştur.

Mayıs'ın her gününe onlarca gerilla direnişi ve şehadeti sığdırılmıştır

Daha sonraki Mayıs yürüyüşünün önemli bazı dönemeçlerini şu şekilde özetlemek mümkündür: 1 Mayıs 1985'te Xerzan'da Ramazan Kaplan ve arkadaşlarının kahramanca direnişleri, 21 Mayıs 1985'te Sabri Gözübüyük ve grubunun Riha-Semsûr hattındaki kahramanlık direnişiyle birleşerek her koşulda gerillanın özgürlük yürüyüşünü devam ettireceğini, özgürlük mücadelesini yürüteceğini, özgürlük bilincini ve iradesini halka taşıyarak Özgürlük Hareketini zafere götüreceğini ortaya koymuştur. 1 Mayıs 1988'de Mêrdîn'de PKK Merkez Komite üyelerinden Mehmet Emin Arslan Yoldaşın şehadetini, 25 Mayıs 1988'de Komutan Cemşîd Yoldaşın Şemzinan'daki şehadeti izlemiştir. Giderek Mayıs ayının her günü Kürdistan dağlarında gerillanın büyük direniş eylemleri geliştirdiği, kahramanca mücadele ettiği ve şehadete ulaştığı günler haline gelmiştir. Mayıs ayının her gününe onlarca gerilla direnişi sığdırılmış, her gününde onlarca şehadet olayı yaşanmıştır. Bu olayların en çarpıcı olanlarından biri olarak, 11 Mayıs 1992 günü Xerzan'da gerilla komutanı ve devrimci Kürt sanatının öncülerinden Hozan Mizgîn Yoldaşın faşist-soykırımcı düşmanla girdiği çatışmada şehadeti yaşanmıştır. Yine 16 Mayıs 1997 günü Kürt ihanetinin gerçekleştirdiği Hewlêr katliamı yaşanmış, Hêlin, Salih ve Ozan Yoldaşlar öncülüğünde onlarca PKK militanı haince saldırılar sonucunda şehadete ulaşmıştır. Bütün bunlara 9 Mayıs 2010 tarihinde sömürgeci İran rejiminin devrimci militan Şîrîn Elemhulî ve arkadaşlarını idam etmesi, yine 25 Mayıs 2012 tarihinde Êrîş ve Andok Yoldaşların tarihi Kayseri eylemleri eklenmiştir.

Mayıs ayı içerisinde böyle yaşanmış daha onlarca, hatta yüzlerce büyük kahramanlık eylemi ve şehadet olayı sıralanabilir. Öyle ki Mayıs ayının her gününün büyük direnişleri ve şehadetleri içerdiği tartışmasızdır. Şehit Erdallardan Sinan Cemgil'lere kadar uzanan daha nice büyük fedailikler ve gerilla kahramanlıkları mayıs ayı içerisinde yaşanmıştır. Mayıs ayının her günü gerilla ve halk direnişlerine sahne olmuş, her gün yaşam, şehit kanıyla sulanmıştır. Mayıs ayı boydan boya şehadet çizgisinde yürütülen direnişlere sahne olmuştur. İşte Mayıs ayını Şehitler Ayı, 18 Mayıs'ı ise Şehitler Günü yapan tarihsel gerçeklik budur.

Şimdi bize bu gerçekliğin doğru anlaşılması ve yeterli temsil edilmesi düşmektedir. Bu da Önderlik ve şehitler gerçeğinin doğru anlaşılıp özümsenmesini ve başarıyla pratiğe geçirilmesini ifade etmektedir. Şimdi doğru yaşam bu temelde gerçekleşen yaşamdır. Doğru devrimcilik, Önderlik ve şehitler çizgisinde böyle başarı yürüyüşünü gerçekleştiren devrimciliktir. Mayıs ayının her anı Önderlik ve şehitler gerçeğinin somutlaşmasını ifade etmektedir. Dolayısıyla Mayıs ayının her anına doğru yaklaşım ve onu doğru yaşamak, Önderlik ve şehitler gerçeğine doğru ulaşmak ve bu çizgide doğru yürümeyi bilmek demektir. Mayıs ayını doğru yaşamak, 24 saat Önderlik ve şehitler çizgisinde yaşamayı ve mücadele etmeyi ifade etmektedir.

44. Şehitler Günü ve Şehitler Ayı'nda Önderlik ve şehitler gerçeğimize işte bu temelde yaklaşmak, bu gerçekliği tüm kapsamı ve derinliğiyle doğru bir biçimde anlayıp özümsemek ve pratikte 24 saatin her anında da başarıyla uygulayan olmayı gerektirmektedir. Tüm devrimci militanlar ve yurtsever halk olarak Mayıs ayı boyunca Önderlik ve şehitler gerçeğine bu temelde yakla-

şacağımız, kendimizi her zamankinden daha fazla Önderlik ve şehitler çizgisinde eleştiri-özeleştiri süzgecine tabi tutarak bu çizgide yenileyip başaran yurtseverler ve devrimciler haline getireceğimiz kesindir. Şehitler gününü ve ayını doğru yaşamak, Önderlik ve şehitler çizgisinde başarılı yürümek, böyle olmayı zorunlu kılmaktadır.

Tüm yoldaşlar ve yurtsever halkımız olarak Mayıs Şehitler Ayına ve 18 Mayıs Şehitler Günü'ne bu temelde yaklaşacağımız, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi her an yenileyerek özgürlük mücadelesine daha güçlü yöneleceğimiz ve Mayıs ayını faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin daha fazla geriletildiği, özgürlük ve demokrasi bilincinin, örgütlenmesinin ve eyleminin zafer çizgisinde daha çok büyütüldüğü bir ay haline getireceğimiz açıktır. 44. Şehitler Ayını ve Gününü işte böyle bir ruhla, anlayışla ve tutumla yaşayacağız, kendimizi Önderlik ve şehitler çizgisinde yenileyip her zaman başaran devrimci ve yurtseverler haline mutlaka getireceğiz.

Doğru devrimcilik, Önderlik ve şehitler çizgisinde başarı yürüyüşünü gerçekleştiren devrimciliktir. Mayıs ayının her anı Önderlik ve şehitler gerçeğinin somutlaşmasını ifade etmektedir. Dolayısıyla Mayıs ayının her anına doğru yaklaşım ve onu doğru yaşamak, Önderlik ve şehitler gerçeğine doğru ulaşmak ve bu çizgide doğru yürümeyi bilmek demektir. Mayıs ayını doğru yaşamak, 24 saat Önderlik ve şehitler çizgisinde yaşamayı ve mücadele etmeyi ifade etmektedir.

Bu temelde bir kez daha tüm Mayıs ayı şehitlerimizi ve onların şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyor, anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözümüzü yineliyoruz. 44. şehitler yılında bu sözün gereğini pratikte çok daha güçlü yerine getireceğimizi belirtiyoruz. Bunu da Önderlik ve şehitler çizgisinde daha doğru ve güçlü partileşerek, daha doğru bir yenilenme temelinde gerillalaşarak ve daha yaygın demokratik uluslaşarak gerçekleştireceğimizi ifade ediyoruz. Önderlik ve şehitler çizgisindeki ısrarlı mücadelenin bize her zaman ve her yerde büyük zaferler kazandıracağına yürekten inanıyor, 44. şehitler yılında özgürlük mücadelemizi daha büyük zaferlere ulaştırmak için kararlı militan yürüyüşümüzü daha büyük bir cesaret ve fedakârlıkla, yine ısrar ve yaratıcılıkla sürdüreceğimizi bir kez daha belirtiyoruz.

Koronavirüs saldırısının nedenleri ve kaynağı anlaşılmaz değildir

Değerli Yoldaşlar,

Açık ki 44. Şehitler Ayını Koronavirüs denen bir hastalık saldırısı altında yaşıyoruz. Kasım Süleymani cinayeti ardından ABD-İran savaşının nasıl gelişeceğini, Kürdistan, Ortadoğu ve dünyadaki olası etkilerinin nasıl olacağını değerlendirip anlamaya çalışırken, şimdi bir de gündeme Koronavirüs denen küresel saldırı durumu gelmiş bulunuyor. Öyle ki birkaç aydır insanlık, medya üzerinden yapılan yoğun psikolojik savaşın da etkisiyle adeta hop oturtulup hop kaldırılıyor. Daha şimdiden beş milyona yakın insanın virüse yakalandığı, üç yüz bine yakın insanın da yaşamını yitirdiği ifade ediliyor. Dahası söz konusu salgının nereden kaynaklandığı, nasıl bu biçimde yayıldığı, kimlerin bu işte nasıl bir etkisinin olduğu, bundan sonra nasıl seyredeceği ve sonuçlarının neler olacağı konusunda çok fazla açık bir şey de söylenemiyor. Milyarlarca insana yayılmasından, yıllarca sürmesinden, milyonlarca insanın ölebileceğinden söz ediliyor.

Koronavirüs saldırısı altında toplumsal değerler, yaşam ölçüleri yok edilmeye çalışılıyor

Medya eliyle adeta Koronavirüs saldırısı altında insanların 'naklen ölümü' sürekli gösterilerek büyük bir korku ve panik havası yayılıyor. Bu temelde çok yoğun bir psikolojik savaş yürütülüyor. Adeta insanlığa Koronavirüs saldırısı temelindeki biyolojik ölüm gösterilip korkutularak, kapitalist modernitenin azami kâr sistemi altındaki ağır sömürü köleliği, sisteme boyun eğme, teslim olma kabul ettirilmek isteniyor. İnsanlığa sınırsız özgürlük vaadinde bulunmuş olan kapitalizm, dünyanın her tarafında insanları evlere kapatarak yerküreyi insanlık için zindan haline dönüştürmüş bulunuyor. Koronavirüs saldırısı altında toplumsal değerleri, yaşam ölçüleri değiştirilmeye ve yok edilmeye çalışılıyor. Çok açık ki 'biyolojik ölüm' adı altında egemen güçler tarafından çok yoğun bir ideolojik saldırı yürütülüyor.

Şimdi söz konusu saldırının oldukça ciddi olduğu, bu nedenle doğru anlamak ve tutum geliştirmek gerektiği açıktır. Nitekim Hareket olarak baştan itibaren bu temelde bir yaklaşımımız da vardır. Her ne kadar kapitalist modernite güçleri, faşist-soykırımcı çevreler gerçeği saptırmaya, olayı bir psikolojik savaş saldırısına dönüştürmeye çalışsalar da, Hareket olarak halkımızı ve insanlığı söz konusu saldırı hakkında doğru bilinçlendirmeye ve tutum alır hale getirmeye çalıştığımız ortadadır. Nitekim bizim açımızdan söz konusu saldırıyı anlamak o kadar zor da değildir. Çünkü baştan beri Önder Apo'nun yaptığı iktidarcı-devletçi sistem değerlendirmelerinde ve kapitalist modernite çözümlemelerinde söz konusu Koronavirüs saldırısını anlamak için yeterli olan görüşler söz konusudur. Önder Apo özellikle Savunmalarda bu durumu net bir biçimde ortaya koymuş, kapitalist modernite dönemini iktidarcı ve devletçi sistemin 'kanserleşme dönemi' olarak değerlendirmiştir. Bu durumu, sistemin tam bir hastalık haline gelmesi, doğayı ve toplumu yok oluşa götürmesi süreci olarak ifade etmiştir. Bunun da temelinde kapitalist modernite sisteminin 'azami kâr yasasının' ve endüstriyalizm boyutunun yattığını net bir biçimde ortaya koymuştur. Kapitalist modernite sisteminin endüstriyalizm boyutunun doğaya ve topluma tüketici bir saldırı olduğunu, dolayısıyla da tam bir kanserleşmenin bu temelde geliştiğini açıkça göstermiştir.

Bu açıdan bizim için Koronavirüs saldırısının nedenleri ve kaynağı anlaşılmaz değildir. Ancak tabii doğru ve yeterli anlamak ve tutum geliştirmek de önemlidir. Fakat anlayacağız diye de yeni şeyler keşfetmeye çalışmamıza, olmadık yeni arayışlar içerisine girmemize de çok fazla gerek yoktur. Çünkü Önderlik Savunmaları mevcut durumu bütün yönleriyle anlayacak bir bilgi düzeyini ve aydınlatıcılığı içermektedir. Bu temelde baktığımızda mevcut Koronavirüs denen olayın, erkek egemen zihniyet ve siyasetin, beş bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin, kapitalist modernite düzeninin ortaya çıkardığı bir sonuç, bir saldırı olduğu ortadadır. Yani bu durum, kapitalist modernite sisteminin doğaya ve topluma karşı azami kâr temelindeki tüketici saldırısının bir sonucudur. Bu temelde doğal çevre tüketilmiş, ekolojik denge altüst edilmiştir. Maddelerin genetik yapıları bozulmuştur. Atmosferde ozon tabakası delinmiştir. Kapitalizmin daha çok kâr hırsı ortada tahrip edilmeyen, bozulmayan, oynanmayan hiçbir yapı, değer bırakmamıştır. Bunun sonucunda birçok mikrobun, virüsün ortaya çıktığı, yeni yeni hastalıkların türediği, insanlığın bu temelde ciddi zararlar gördüğü ortadadır.

Koronavirüs salgını 'doğal afet' diyerek tanımlayıp geçebileceğimiz bir husus değildir

Nitekim tarihte ilk ortaya çıkan mikrop veya virüs Koronavirüs olmamaktadır. Yakın zamanda da kuş gribi, domuz gribi, AİDS, kanser gibi birçok virüs türemiş ve insanlığa ağır zararlar vermiştir. Devletçi sistem tarihi içerisinde de böylesi salgınlar ortaya çıkarak yüz binlerce, hatta milyonlarca insanın ölümüne yol açmıştır. Burada önemli olan husus, bütün bunların doğal bir olay olmadığını, dolayısıyla yaşananın bir salgın hastalık olmadığını görmek ve anlamak durumudur. Ortada doğal olan, kendiliğinden gelişen bir durum kesinlikle söz konusu değildir. Yani 'doğal afet' diyerek tanımlayıp geçebileceğimiz bir husus yoktur. Tam tersine kapitalist modernite sisteminin doğaya yönelttiği tahrip edici saldırıları bu durumu ortaya çıkartmaktadır. Dolayısıyla tarih içerisindeki bütün benzer saldırıların iktidar ve devlet sisteminin doğa üzerinde yarattığı tahribatların sonucu olduğunu bilip görmemiz önem taşımaktadır. Kapitalist modernite sistemi azami kâr yasası temelinde doğaya ve topluma dönük saldırıları en üst düzeye çıkardığı için, bu sistemde söz konusu hastalıkların ortaya çıkması ve daha tahripkâr hale gelmesi durumu sıklaşmış, adeta her gün yaşanır hale gelmiştir. Evet, Koronavirüsün tahribatı, öldürücülüğü açıktır, gözle görülen bir durumdur. Fakat bunun dışında da bu denli gözle görülemeyen, ama aynı nedenden kaynaklanan öldürücü birçok virüs vardır ve insanlığın biyolojik ölümüne yoğun bir biçimde bu tür durumlar yol açmaktadır.

Kısaca iktidar ve devlet sistemi, kapitalist modernite dönemiyle tam bir hastalık sistemi haline gelmiştir. Her şeyi tahrip edici, hastalık üretici, öldürücüdür. Bunu yüzyıl öncesinde de sosyalistler bu biçimde tespit etmişler ve 'Ya sosyalizm, ya vahşet' diye tanımlamışlardır. Bugün de bu tanımlamanın son derece doğru ve gerçekçi olduğu söz konusu son saldırıyla bir kez daha net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bu nedenle ne kadar çarpıtma yapılırsa yapılsın, yine dikkatler ne kadar farklı yöne çekilmeye çalışılırsa çalışılsın, Koronavirüs saldırısının iktidarcı-devletçi sistemden ve onun kapitalist modernite döneminden kopuk ele alınamayacağı, kaynağının bu sistem olduğu, dolayısıyla yaşananın bir doğal afet, doğal hastalık değil, kapitalizmin azami kâr elde etmek için doğaya ve topluma yöneltttiği tüketici saldırı sonucunda ortaya çıktığı açık bir gerçektir. Bu nedenle de kapitalizmin azami kâr yasası ve endüstriyalizm boyutunun doğru anlaşılması çok büyük önem arz etmektedir. Eğer fazla gecikmeden önlenemezse, doğayı ve insanlığı yok edici, hatta bütün canlıları yok edici sonuçlar ortaya çıkarabileceği net bir biçimde görülmektedir. Aslında insanlığı, canlıları tehdit eden mevcut sistemin ürettiği sadece nükleer silah ve benzerleri değildir, onlarla birlikte bu tür hastalıklar üretmesi de aynı nükleer silah kadar, hatta ondan daha fazla tüm insanlığı, aynı zamanda tüm canlıları tehdit eder konumdadır.

Demokratik devrim Kadın Özgürlük Devrimi ve Ekolojik Devrime dayalı olarak gerçekleşmektedir

O halde kapitalist modernitenin endüstriyalizm boyutuna karşı demokratik modernitenin ekolojik toplum boyutunu çok doğru anlama ve bu temelde mücadeleyi etkili bir biçimde geliştirme gereği vardır. Söz konusu bu saldırıdan çıkartacağımız en önemli sonuç bu olmaktadır. Madem ki kapitalist modernite sistemi endüstriyalizm saldırısıyla doğayı ve toplumu yok edici hastalıklar türetiyor, o halde demokratik modernitenin de doğal çevrenin korunmasını, ekolojik toplumu, ekolojik bilinçlenmeyi, örgütlenmeyi ve mücadeleyi, dolayısıyla Ekolojik Devrimi yeterince önemsemesi ve mutlaka geliştirmesi gereklidir. Nitekim Önder Apo, demokratik toplum paradigmasının temel iki ayağından birisini Kadın Özgürlük Devrimi olarak tanımlarken, bir diğerini de Ekolojik Devrim olarak tanımlamıştır. Demokratik toplum ancak Kadın Özgürlük Devrimi ve Ekolojik Devrim ile var olabilmekte, gerçek demokratik devrim bu devrimlere dayalı olarak gerçekleşmektedir. Bu da bizim açımızdan Kadın Özgürlük Hareketi gibi Ekolojik Hareketleri de önemsememiz, bu temelde bilinç, örgütlenme ve eylemi her alanda geliştirip yaygınlaştırmamız anlamına gelmektedir.

Kapitalist modernite sisteminin Koronavirüs saldırısına karşı en doğru, gerçekçi, sonuç alıcı ve kalıcı tutum ve mücadele kesinlikle böyle bir mücadele olur. Bu bakımdan Önder Apo'nun paradigmasal olarak ele aldığı, Savunmalarda kapsamlı bir teorik çözümlemeye tabi tutmuş olduğu ekolojik örgütlülüğü, bilinci, eylemi yeterince dikkate alamadığımız, geliştiremediğimiz, anlamadığımız bir gerçektir. Şimdi söz konusu musibet sonucunda bu eksikliklerimizi ve hatamızı görüp düzeltmemiz, ekolojik bilinç ve örgütlenmenin, Ekolojik Devrim mücadelesinin ne kadar önemli olduğunu görmemiz büyük önem taşımaktadır. Bu durum şu gerçeği net bir biçimde ortaya çıkartmaktadır ki, ekolojik bilinç, örgütlülük ve eylem gelişmeden, ekolojik toplum adım adım inşa edilmeden, kadın özgürlük mücadelesi de, her türlü demokratik toplum inşa hareketleri de istenen sonuca kesinlikle gitmeyecektir. O nedenle de Demokratik Ulus inşasının en temel çalışmalarından birisi olarak Kadın Özgürlük Hareketini bilinç, örgütlülük ve eylem alanında geliştirirken, diğerinin de ekolojik bilinç, örgütlülük ve eylem olduğunu bilmek ve bunu tüm toplumsal kesimler içerisinde, özellikle kadınlar, gençler, işçi ve emekçiler içerisinde yaygınca geliştirip güçlü hale getirmek gerekir. Kısaca yaşamın ekolojik boyutunun yeterli hale getirilmesini mutlaka sağlamamız gereklidir.

Koronavirüs saldırısını Üçüncü Dünya Savaşı'ndan kopuk ele alamayız

Çok açık ki, söz konusu Koronavirüs saldırısını bir doğal afet, kendiliğinden gelişmiş bir salgın hastalık ya da tanrının insanlığa dönük bir cezalandırması gibi ele alamayız. Yine kapitalist modernite sisteminin azami kâr zihniyetinden ve siyasetinden, bu temelde doğaya ve topluma dönük geliştirdiği tüketici saldırılardan kopuk ele alamayacağımız gibi, tabii içinde yaşadığımız ve yaklaşık 30 yıldır devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'ndan da kopuk ele alamayız. Nitekim söz konusu saldırının Üçüncü Dünya Savaşı içerisinde, hem de bu savaşın ABD-İran çatışmasının en çok keskinleştiği ve derinleştiği bir süreçte ortaya çıkmış olduğu açıktır. Dikkat edilirse her şey, bütün olaylar böyle bir savaşla şu ya da bu düzeyde bağlantılıdır. Dolayısıyla söz konusu Koronavirüs saldırısının da içinde yaşadığımız Üçüncü Dünya Savaşı'ndan kopuk ele alınamayacağı, bu savaşın bir parçası olarak görülmesi gerektiği ortadadır. Bu anlamda söz konusu virüsün bir bi-

yolojik silah ve saldırı olduğunu söyleyen, bu temelde değerlendirenler bile vardır. Başlangıçta Çinli yöneticiler işin bu yönüne daha çok vurgu yaparlarken, son dönemlerde ABD Başkanı Trump ve diğer ABD'li yöneticiler olayın bu yönünü daha çok öne çıkartır ve vurgular hale gelmişlerdir. Acaba bunlar yaptıklarının bir tür itirafı mı olmaktadır? Yoksa birbirlerine dönük ucuz suçlamalar durumunda mıdır? Tabi bunları net ve ayrıntılı bir biçimde bilemeyiz. Fakat şu gerçeği de hiçbir biçimde görmezden gelemeyiz; mevcut saldırı Üçüncü Dünya Savaşı içerisinde ortaya çıkmaya başlamıştır ve söz konusu savaş içerisinde savaşan güçler tarafından değerlendirilmeye ve yararlanılmaya çalışılmaktadır. Hem kapitalist modernite güçlerinin, hem de faşist-soykırımcı TC yönetiminin söz konusu Koronavirüs olayına bu temelde yaklaşım gösterdikleri ortadadır.

Bazı çevreler kendileri açısından çok fazla bir şaşkınlık göstermezken, bazıları ise adeta tüm emekçileri, toplumları, ezilenleri yoğun bir panik içerisine sokmaktadırlar. Söz konusu salgının yayılımıyla bazı çevrelerin, kesimlerin ölüme gidişi adeta seyredilmektedir. Eğer istenseydi bunun bir düzeyde çok daha önceden önlenebileceği rahatlıkla söylenebilir. Ama dikkat edilirse böyle bir yaklaşım ve çaba gösterilmemiştir. Bazı alanlardaki yayılmalara bakılınca, adeta biliniyor ve planlanıyor gibi bir izlenim ortaya çıkmaktadır. Başta ABD ve Rusya olmak üzere birçok devlet yönetimi bu izlenimi vermektedir. Dahası böyle bir ölümcül saldırıda kendi faşist iktidarlarını korumak, ömrünü uzatmak, çıkar düzenlerini geliştirmek, bundan daha fazla kâr edebilmek için nasıl yararlanabilecekleri konusunda birçok egemen güç, çıkar çevresi, devlet ve iktidar gücü yoğun bir çaba harcamakta ve adeta yarışmaktadır.

Her şeyden önce, Koronavirüs saldırısı gerçekten tarihin en kapsamlı ve en yaygın bir psikolojik savaşı haline getirilerek insanlık, adeta biyolojik ölüm gösterilip ideolojik ölüme, pasifizme, teslimiyete, boyun eğmeciliğe ve köleliğe razı edilmeye çalışılmaktadır. Söz konusu hastalığın daha çok büyük kentlerde ve sanayi merkezlerinde yayılması, yine yaşlı kesimler üzerinde daha fazla öldürücü etkide bulunması sanki sistemin emekli hale getirdiği kesimlerden kurtulmak istediği izlenimini vermektedir. Dolayısıyla emekli maaşı ve sosyal yardım adı altındaki harcamalardan sistemin kurtulmaya çalıştığı gözlenmektedir. Daha da önemlisi, adeta tedavi amaçlı geliştirilen aletlerle insanlar birey olarak daha fazla denetlenir, tahakküm altına alınır konuma getirilmektedir. Öyle ki, mevcut Koronavirüs saldırısı temelinde polis devletinin daha çok geliştirileceği, tekniki imkânlara da dayanarak insanların her şeyinin devlet ve iktidar tarafından 24 saat denetlenir ve takip edilir hale getirileceği intibası giderek güçlenmektedir. Kapitalist güçlerin hem kendi aralarındaki çıkar çatışmalarında ve hem de ezilen ve sömürülen insanlara karşı baskıyı artırmada söz konusu virüs saldırısından yararlanmaya çalıştığı görülmektedir. Yine kendi yüklerini bu temelde atıp sorunlarını buna dayanarak aşmak istedikleri gözlenmektedir. Zaten işbirlikçi çevreler, bağımlı iktidar güçleri, faşist-sömürgeci TC yönetimi gibi güçler ise bu saldırıyı adeta bir 'Tanrı lütfu' gibi görüp, çökmekte olan iktidarlarının ömrünü biraz daha uzatmak, kendilerini ayakta tutabilmek, boşalan hazinelerini yeniden doldurabilmek, demokratik eylemliliği durdurabilmek, toplum üzerinde yönetim hâkimiyetlerini ve etkinliklerini daha fazla artırabilmek için kullanmaya çalışmaktadırlar.

Türkiye'de topluma ve muhalif çevrelere "durun" diyen faşizmin kendisi hiç durmadı

Dikkat edelim, AKP-MHP faşist diktatörlüğü böyle bir saldırıyı başlangıçta gizlemeye çalıştı, sonradan doğru ve yeterli bilgiler vermedi, ama bunu gizleyemez hale geldikten sonra da herkese "evde kal" diyerek eve hapsedip, daha önce askeri ve siyasi boyutta yapamadığı saldırıların büyük bir kısmını yapmaya yöneldi. Örneğin 'kayyum' adı altında Kürdistan'daki belediyeleri gasp etme saldırılarını daha da ilerlettiler. Uzun süredir gündemde olmasına rağmen bir türlü çıkartamadıkları kendi yandaşları için, vurguncular, katiller, tecavüzcüler için af kanununu böyle bir ortama dayanarak meclisten geçirmeyi sağladılar. Siyasi tutukluları, AKP-MHP'ye muhalif olan çevreleri zindanlarda tutarak, onun dışındaki herkesi çıkarttıkları özel bir infaz yasasıyla cezaevlerinden salıverdiler. Yaşlıları ve gençleri eve tıkıp, yine tatil günlerinde toplumu bütünüyle evlerde hapse alıp, onun dışındaki zamanlarda çalışan insanları ise işyerlerine göndererek kâr üzerine kâr etmeye çalıştılar. Yine böyle bir ortama dayanarak içte ve dışta baskı, sömürü, tutuklama ve saldırılarını yoğunca sürdürdüler. İdlib hazırlıklarını, Rojava Kürdistan'a dönük işgal saldırılarını, Mexmûr'a ve Başûrê Kurdistan'a yönelik askeri saldırıları, Libya ve diğer alanlara dönük askeri hareketlerini böyle bir ortamdan yararlanarak daha çok arttırdılar.

Dikkat edilirse, topluma ve muhalif olan çevrelere "durun" diyen faşizmin kendisi hiç durmadı. Çıkarlarını geliştirmek, egemenliğini güçlendirmek, çöküşünü önlemek, iktidar ömrünü uzatabilmek için ne gerekiyorsa onu hiç tereddüt etmeden yaptı. Virüs saldırısı her nedense kendilerini hiç engellemedi, tehdit etmedi. Bu durumun çok doğru bir biçimde anlaşılması gerektiği açıktır. Kapitalist güçlerin, faşist iktidarların böyle bir ölümcül saldırıdan nasıl yararlanmaya çalıştıkları ortadadır.

> **En güçlü olasılığın kapitalist modernite sistemine karşı demokrasi hareketinin küresel düzeyde daha çok bilinç, örgütlülük ve eylem düzeyinde gelişmesi, kapitalizme karşı ezilenlerin, halkların, kadınların ve gençlerin demokratik mücadelelerinin daha da büyümesi, demokratik alternatifin daha çok gelişerek demokratik devrimlerin gerçekleşmesi olduğu görülmektedir. Böyle bir olasılığın varlığını göz ardı etmemek, bunun imkân ve fırsatlarının daha çok arttığını görerek mücadeleyi geliştirmeye yönelmek en doğrusudur.**

> **'Herkes için bir tehdit' anlayışıyla virüse yaklaşmak, ideolojik içeriksiz bir hümanizm anlayışıyla olup bitenleri değerlendirmek kesinlikle doğru değildir. Hiçbir biçimde bizim içimizde böyle bir anlayış, yaklaşım kesinlikle gelişmemelidir. Kuşkusuz bizim de bir hümanizmimiz var, duygusallığımız, adaletimiz, dayanışmamız, eşitliğimiz var. Fakat aynı zamanda bir ideolojik duruşumuz da var. Söz konusu hümanizmimiz ideolojik duruşumuzla iç içe, bağlantılı, bunlar birbirlerini besliyor ve tamamlıyor.**

O halde bunları yapabilmek için mi acaba böyle bir saldırı ortaya çıkartıldı? Doğrusu insan 'Koronavirüs salgını türetildi' diye düşünmekten kendini alıkoyamamaktadır. Buradan bakınca da virüsün yaratacağı sonuçlar çok fazla somut olamamaktadır. Acaba kapitalizm emeklilerini yok edip oraya harcadıkları sosyal fonları ele geçirerek yüklerinden mi kurtulmak istiyor? Yoksa buna dayanarak egemenliğini güçlendirmeye, çökmekte olan iktidarcı-devletçi sistemi ayakta tutmaya mı çalışıyor? Çeşitli iktidar çevreleri bu biçimde ömürlerini uzatmak mı istiyorlar? Yoksa kapitalist sistem içi ekonomik mücadele, çıkar mücadelesi bu biçimde daha fazla mı sürdürülebiliyor? İnsan bütün bunlar açısından çok somut ve kesin bir şey belirtemiyor. Belki de bütün bunların hepsi bir biçimde geçerliliğini koruyor. Ancak durumun ABD-Çin ekonomik savaşından bağımsız olarak ele alınmasının doğru olmayacağı net bir biçimde görülüyor. Hatta ABD-Çin yeni hegemonik kavgasının başlangıcı olarak da görmek mümkündür. Nitekim böyle değerlendirenler de vardır. Bazı çevreler böyle bir olay temelinde kapitalist modernite sistemi içerisinde öncülük değişiminin olacağını ifade etmektedir.

Dikkat edilirse, en çok söylenen söz, 'Hiçbir şeyin Koronavirüs saldırısından önceki gibi olmayacağı, eskiye dönüşün yaşanmayacağı' sözüdür. O halde kapitalist modernite sisteminde ne tür değişiklikler olacaktır? Sistem içinde ABD öncülüğü sona ererek yeni bir güç mü ortaya çıkacaktır? Bazıları kapitalizm ile sosyalizmin buna dayalı olarak daha çok yakınlaştırılıp ara bir sistemin geliştirileceğinden söz etmektedir. Acaba bunun gerçekleşme imkânları ne kadar vardır? Yoksa egemen-sömürücü çevrelerin ezilenlere dönük bir oyunu, uyutucu ve oyalayıcı bir yaklaşımı olarak mı ortaya çıkartılıp ileri sürülmektedir? Belki ezilen güçler, sosyalizm adına hareket eden bazı çevreler böyle bir şeye razı olabilirler, ama azami kâr hırsından başka hiçbir şeyi düşünmeyen ve yaşamayan kapitalist güçlerin böyle bir durumu kolaylıkla kabul etmeleri asla mümkün görülmemektedir. Bu bakımdan böyle bir durum ortaya çıksa bile, bunun ancak büyük bir anti-kapitalist mücadeleyle, kapitalizmin doğayı ve toplumu tahrip eden azami kâr zihniyetine ve siyasetine dönük yürütülecek yoğun bir mücadele sonucunda ortaya çıkartılabileceği açık bir gerçektir. Yoksa böyle bir şeyin kendiliğinden olacağını beklemek, bir ham hayal gibi, oyalayıcı ve kandırıcı bir yaklaşım gibi gözükmektedir.

Kapitalist modernite sistemi, yaşadığı derin krizden çıkma gücüne sahip değildir

Bazı çevreler, yaşanan krizi 20. yüzyılın en büyük krizlerinden olan 1929 genel ve büyük bunalımına benzetmektedir. Kapitalist sistemin yeniden öyle derin, genel, büyük bir kriz ve bunalım sürecine girdiğinden söz edilmektedir. Eğer böyleyse, 1929 bunalımından neyin ortaya çıktığını ve insanlığı nereye götürdüğünü çok iyi biliyoruz. Söz konusu bunalımdan Hitler faşizminin doğduğu, onun da insanlığı 50 milyondan fazla insanın ölümüne yol açan İkinci Dünya Savaşı'na götürdüğü tarihsel olarak bildiğimiz bir gerçek olmaktadır. O halde 1929 genel bunalımına bu durumu benzetenler, acaba bundan da Hitler faşizmi gibi yeni faşist diktatörlüklerin ortaya çıkacağını ve yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın askeri boyutunun daha çok öne çıkacağı sonucunu mu kastetmektedir? Belli ki bir olasılık olarak bu da görülebilir.

Aslında 'hiçbir şey eskisi gibi olmayacak' sözünü, kapitalist modernite sisteminin bu tür oyunlarla da kendi kriz ve kaosundan çıkamayacağı ve çöküşünü önleyemeyeceği, dolayısıyla bu tür durumların daha çok kapitalist modernite sisteminin teşhir olmasına, anti-kapitalist bilinç, örgütlülük ve eylemin daha fazla gelişip yayılmasına yol açacağı, dolayısıyla da söz konusu krizden kapitalist modernite sistemini çöküşe götürülerek Demokratik Modernitenin zaferiyle çıkılacağı biçiminde anlamak her halde en doğrusu olmaktadır. Kapitalist modernite sisteminin yaşadığı derin kriz ve kaostan çıkma gücüne sahip olmadığı açıkça ortadadır. Bunu 30 yıla yayılan savaş gerçeği net bir biçimde göstermektedir. Söz konusu savaşın daha ne kadar süreceği, nerelere yayılacağı, hangi biçimde gelişeceği belli bile değildir. Mevcut haliyle savaştan çıkışın emareleri bile gözükmemektedir. Tam tersine ABD-İran gerginliği ve çatışması savaşın daha çok keskinleşme düzeyini göstermektedir. Koronavirüs saldırısı ise bunu küresel düzeyde daha yaygın hale getirmiştir. ABD-Çin gerginliğini ve çatışmasını biraz daha görünür ve belirgin kılmıştır.

Genel olarak hem fikir olunan husus, söz konusu Koronavirüs olayının daha aylarca ve yıllarca devam edeceği noktasıdır ki, eğer böyleyse daha ne tür yeni gelişmelere, çelişki ve çatışmalara yol açacağı, toplumlar üzerinde ne tür tahrip edici ve öldürücü etkiler ortaya çıkartacağı, iktidar ve devlet güçleri arasındaki çelişki ve çatışmaları, yaşadıkları derin kriz ve kaosu nereye götüreceği tam belli değildir. Aslında her yöne açık bir durum söz konusudur. Bunlar arasında en güçlü olasılığın kapitalist modernite sistemine karşı demokrasi hareketinin küresel düzeyde daha çok bilinç, örgütlülük ve eylem düzeyinde gelişmesi, kapitalizme karşı ezilenlerin, halkların, kadınların ve gençlerin demokratik mücadelelerinin daha da büyümesi, demokratik alternatifin daha çok gelişerek aslında demokratik devrimlerin gerçekleşmesi olduğu görülmektedir. Böyle bir olasılığın varlığını da hiç göz ardı etmemek, söz konusu durumun böylesi alternatiflerin gelişip güçlenmesi için de imkân ve fırsatların daha çok arttırdığını görüp anlayarak bu yönlü örgütlenme ve mücadeleyi geliştirmeye yönelmek en doğrusudur.

Değerli Yoldaşlar,

Söz konusu Koronavirüs saldırısının kaynağı ve nedenleri, yine kapitalist modernite sistemi ile AKP-MHP faşizminin söz konusu virüse nasıl yaklaştığı ve bundan hangi amaçlar doğrultusunda ve nasıl yararlanmaya çalıştığı ortadadır. Bu konuda kesinlikle net ve anlaşılır olmayan bir durum söz konusu değildir. Diğer yandan, söz konusu Koronavirüs saldırısının ne tür sonuçlar doğuracağı ve hangi gelişmelere yol açacağı da en çok tartışılan konu durumundadır. Belli ipuçları ve bu temelde birçok olasılık söz konusudur ve bunlar çeşitli biçimlerde dile getirilip tartışılmaktadır.

Kuşkusuz bizim de bu yönlü çeşitli olasılıklar üzerinde kafa yorup anlamaya, doğru değerlendirmeler geliştirmeye çalışmamız gereklidir. Bu çerçevede söz konusu Koronavirüs saldırısına karşı doğru bir anlayış içinde olmak, doğru yaklaşmak büyük önem taşımaktadır. Örneğin, bazı çevreler söz konusu virüsün bir salgın hastalık olduğu, herkes için tehlike arz ettiği, herkes açısından eşit bir tehlike içerdiği görüşünü ileri sürdüler. Az da olsa bu tür görüşler bizim ortamımızı da biraz etkiledi. Halbuki bunların doğru olmadığı, bazı zenginlerin ve devlet yöneticilerinin söz konusu hastalığa yakalanmış olmalarının böyle değerlendirilemeyeceği ortadadır. Yani böyle herkes için aynı karakterde olan bir Koronavirüs saldırısı söz konusu değildir. Koronavirüs saldırısı bazılarını öldürüyor, eziyor, korkutuyor, teslim almaya, iradesiz kılmaya, gelecek umutlarını yok etmeye çalışıyor; bazıları ise böyle bir saldırıdan yararlanarak vurgun üzerine vurgun yapıyor, kâr üzerine kâr elde ediyorlar.

Evet, daha şimdiden derin bir ekonomik kriz hemen her devlet açısından ortaya çıkmış bulunuyor. Bunun giderek daha çok derinleşeceği görülüyor. Ama söz konusu krizlerin herkes açısından zarar getirdiği, bundan yararlananın hiç olmadığı görüşü kesinlikle doğru değildir. Elbette söz konusu krizler bazı kesimler için iflas ortaya çıkartabilir, ağır zararlara yol açabilir; ama kâr üstüne kâr katanların, bu kriz ortamından yararlanarak azami kârlarını artıranların da olduğunu ve olacağını hiçbir biçimde göz ardı etmemek gerekmektedir. Bu bakımdan 'Herkes için bir tehdit' anlayışıyla virüse yaklaşmak, ideolojik içeriksiz bir hümanizm anlayışıyla olup bitenleri değerlendirmek kesinlikle doğru değildir. Hiçbir biçimde bizim içimizde böyle bir anlayış, yaklaşım kesinlikle gelişmemelidir. Kuşkusuz bizim de bir hümanizmimiz var, duygusallığımız, adaletimiz, dayanışmamız, eşitliğimiz var. Fakat aynı zamanda bir ideolojik duruşumuz da var. Söz konusu hümanizmimiz ideolojik duruşumuzla iç içe, bağlantılı, bunlar birbirlerini besliyor ve tamamlıyor. Her şeye bu temelde bakıyoruz. Dolayısıyla Koronavirüs olayına da bu temelde bakmamız doğru ve gereklidir.

Salgının biyolojik öldürücülüğünden çok fazla zihinsel öldürücülüğü, ideolojik öldürücülüğü vardır

Diğer yandan, başta da ifade ettiğimiz gibi, söz konusu saldırıyı bir doğal afetmiş gibi görme, salgın olarak değerlendirme, bunun kapitalist modernite sisteminin doğaya ve topluma dönük tüketici saldırısıyla bağını görememe ve Üçüncü Dünya Savaşı ortamında geliştiğini anlamlandıramama kesinlikle doğru değildir. Böyle bir yaklaşım da kesinlikle dışımızdaki güçler tarafından geliştiriliyor; yoğun olarak propaganda edilmeye, bu temelde söz konusu olayın nedenlerinin görülüp anlaşılması önlenmeye çalışılıyor. Aslında bunu egemen güçler yapıyorlar. Söz konusu saldırıdan çıkar sağlamak isteyen güçler böyle davranıyorlar. Daha çok da böyle bir virüs hastalığının ortaya çıkmasından sorumlu olan güçler böyle davranmak istiyorlar. Kendi sorumluluklarını gizlemek, suçüstü yakalanmalarını engellemek, azami kâr sisteminin, kapitalist düzenin daha fazla teşhir olmasını, dolayısıyla toplumlarda öfke, tepki ve antikapitalist direnişlerin gelişmesini önlemek için böyle yapıyorlar. Bu gerçeği de doğru görüp anlamamız, dolayısıyla nedenlerini, kaynaklarını, sistem güçlerinin böyle bir olaydan nasıl yararlan-

maya çalıştıklarını doğru anlayıp ona göre tutum, anlayış geliştirmemiz önemli olmaktadır.

Bunlar çerçevesinde Koronavirüs olayını sadece biyolojik öldürücü bir salgın hastalık olarak görmek ve dolayısıyla sadece biyolojik sağlık kapsamında ele almak doğru olmamaktadır. Kesinlikle biyolojik öldürücülüğünden çok fazla zihinsel öldürücülüğü, ideolojik öldürücülüğü söz konusudur. Dolayısıyla iktidar ve devlet sisteminin ve kapitalist modernite düzeninin bir zihinsel ve ideolojik saldırısı olduğunu görmemiz gerekiyor. Bu anlamda Koronavirüsten çok liberal virüs saldırısı olduğunu görüp değerlendirmemiz gerektiğini Newroz talimatımızda açık bir biçimde vurgulamıştık. Onlar önemli tespitler ve değerlendirmelerdi. Geçen süreçte yaşananlar söz konusu tespitleri daha çok doğruladı. Açığa çıktı ki, bir biyolojik ve fiziki saldırıdan çok daha öteye bir zihinsel ve ideolojik saldırı olma özelliği var. Zaten önemli ölçüde düşüncesiz kılınmış olan toplumsal kesimler, böyle bir psikolojik savaş ortamında iyice düşüncesiz kılınıp adeta sürü haline getirilmek, her şeyden korkar, ürker, hiçbir şeyi anlayamaz, düşünemez ve irade gösteremez hale getirilmek istenmektedir. Kendi çıkarlarını göremeyen, çıkarları için bilinçlenip, örgütlenip mücadele edemeyen hale düşürülmeye çalışılmaktadır. Özellikle işçiler, emekçiler, gençler, kuşkusuz en başta da kadınlar böyle bir saldırının hedefi haline getirilmek istenmektedir. Öyle ki her türlü toplumsallık hedeflenerek adeta kadınlar ve diğer toplumsal kesimler bir araya gelemez, ortak amaç doğrultusunda örgütlenip mücadele edemez duruma getirilmek istenmektedir. Her türlü toplumsal özellik ve ilişki adeta yok edilmeye çalışılmaktadır. Dolayısıyla toplumsal duruşa, özgür yaşam gerçeğine, kadın özgürlük çizgisine dönük bir saldırı olduğu gün gibi ortaya çıkmaktadır. Zaten gelişen kadın bilinçlenmesi, örgütlülüğü ve eylemliliği ortamında böyle bir saldırının birdenbire ortaya çıkartılıp her tarafa yayılması da oldukça manidar bir durumdur.

En son 8 Mart kutlamaları Kürdistan'da ve tüm dünyada kadın özgürlük bilinçlenmesinin, örgütlülüğünün ve eyleminin ne kadar geliştiğini, canlı olduğunu, yeni bir özgür toplum yaratma gücüne, iddia ve iradesine ne kadar sahip bulunduğunu net bir biçimde ortaya koymuştur. İşte böyle bir ortamda ve bir anda her tarafa yayılarak adeta ondan sonra insanların bir araya gelemez, birlikte hiçbir etkinlik gösteremez, kendi çıkarları için mücadele edemez kılınmaları tamamen böyle bir ideolojik-örgütsel duruşa, özgürlük ve demokrasi mücadelesine, toplumsal mücadeleye dönük bir saldırı olduğu gerçeğini net bir biçimde ortaya koymaktadır. İnsan daha da yoğunlaştığında sanki adeta gelişen Kürdistan Özgürlük Hareketinin eylemlerini önlemek için geliştirilmiş bir saldırı gibi de değerlendirebilmektedir. Nitekim buna dayanılarak Newroz etkinlikleri önlenmiş, Kahramanlık Haftası etkinlikleri önlenmiş, 4 Nisan ve 1 Mayıs'a kadar çok güçlü bir biçimde gelişecek özgürlük mücadelesi eylemselliği engellenmiştir. Bu nedenle, adeta toplumsal hareketleri önlemek için özel olarak örgütlendirilip planlanıp geliştirilmiş bir saldırı olma izlenimini bile insana vermektedir. Kuşkusuz gerçek bu kadar dar değildir, öyle dar yaklaşmamalıyız; ama önemli bir boyutunun bu olduğu gerçeğinden de hiçbir zaman uzak durmamalıyız. Bu gerçeği her zaman net bir biçimde görüp anlamamız gereklidir.

Bütün bunlardan çıkartacağımız sonuç, olayın sadece bir biyolojik ve fiziki saldırı, dolayısıyla buna karşı tutumun da sadece bir sağlığı koruma tutumu olarak ele alınamayacağı, sağlık mücadelesi olarak görülemeyeceğidir. Nitekim böyle yaklaşanlar, böyle ele alanlar, sağlık durumunu aşırı derecede abartanlar, her şeyi sağlığa bağlayarak bütün ideolojik, örgütsel, eylemsel aktiviteleri ortadan kaldıran anlayış ve davranışlar ortaya çıkmıştır. Dışımızda da içimizde de bu tür davranışların ortaya çıktığı görülmüştür. Kuşkusuz biyolojik, fiziki sağlık da önemlidir. Bu çerçevede de söz konusu Koronavirüs saldırısını anlamak, bunun gereklerine göre uygun tedbirler alıp ona göre hareket etmek elbette gerekliydi. Ancak her şeyi sağlık ekseninde ele alarak, tüm ideolojik, örgütsel, eylemsel duruş ve tutumları buna bağlı ele alıp durdurmak kesinlikle doğru değildir. Fakat bizde böyle bir tutum, duruş ve davranış çeşitli biçimlerde ortaya çıkmıştır. Tecridi kırma, faşizmi yıkma, Kürdistan'ı özgür, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratik hale getirme temelinde geliştirmek istediğimiz planlı hamlesel direniş bu biçimde engellenmiştir.

Koronavirüs saldırısı düşmanın psikolojik savaşına, yönlendirilmeye açık olduğumuzu gösterdi

Dikkat edilirse, böyle bir hamlesel direniş içerisine girilemedi. Bakur'dan başlayarak adeta her şey sağlığı koruma gibi ele alınıp AKP-MHP faşist iktidarının "Evde kalın, dışarıya çıkmayın" korkutması ve istemi doğrultusunda hareket etme tutumu yaygın bir biçimde gelişme gösterdi. Birçok başka alanda da benzer anlayışların çok fazla öne çıkartıldığını gördük. Bu bize şunu gösterdi ki, düşmanın psikolojik savaşına çok fazla açığız, dıştan etkilenmeye ve yönlendirilmeye çok fazla açığız. Önderlik değerlendirmelerinin teorik, ideolojik, felsefi, politik yanlarını doğru anlayıp her türlü olaya bu temelde doğru yaklaşma ve buna göre bir duruş, tutum, mücadele geliştirmede ciddi biçimde zayıflıklarımız var.

Nitekim söz konusu saldırı karşısında bir yandan her şeyi sağlık ekseninde ele alarak fiilen pratik mücadeleyi, eylemliliği en alt düzeye indirme durumu yaşanırken, diğer yandan da sürecin ateşkes süreci olabileceği biçimindeki beklentiler ortaya çıkmıştır. BM'den gelen bazı çağrılar da vesile yapılarak böyle tutumlar içerisine girme bazı alanlarda yaşanmıştır. Oysa, dikkat edilirse ne kapitalist sistem güçleri ne de AKP-MHP faşizmi söz konusu Koronavirüs olayına bu biçimde yaklaşmamıştır. ABD kendi siyasi ve askeri işlerini olduğu gibi yürütüyor. Seçim sürecinde herhangi bir aksama veya değişiklik yoktur ve hiçbir yerde ateşkes ilan etmemiştir. AKP-MHP faşizmi ise bırakalım daralmayı, geri çekilmeyi ve duraksamayı, tersine daha önceki süreçlerde yapamadığı saldırıları Koronavirüs sürecini fırsat bilerek yapmaya çalışmıştır. Belediyelerin gaspıyla, yandaşlarını zindanlardan salıveren yeni infaz yasasıyla, İdlib'ten Rojava'ya, Başûr'a, Yemen'e, Libya'ya kadar yönelttiği askeri saldırılarla durmak bir yana, ortamı fırsat bilerek faşist-sömürgeci-işgalci-soykırımcı saldırılarını daha çok artırmıştır. Böyle bir düşman gerçeği karşısında dar sağlıkçı yaklaşım ya da hümanist anlayış sonucunda hemen ateşkes eğilimine kaymak, öyle bir anlayış ve tutumu öne sürmek, belli ki doğru bir anlayış ve tutum değildir. Düşman gerçeğini, içinde yaşanılan süreci, Koronavirüs saldırısı karşısında kapitalist modernite güçlerinin ve AKP-MHP faşizminin içine girdiği tutumu doğru anlamama ve onlara karşı doğru ve yeterli mücadele edememe gerçeğini ifade etmektedir. Diğer yandan, biz çok iyi biliyoruz ki, Hareketimizin baş müzakerecisi Önder Apo'dur. Dolayısıyla ateşkes kararının verilmesinde Önder Apo'nun görüşleri esastır. Nitekim sürecin Önderlik gerçeği tarafından yakından takip edildiği ve değerlendirildiği de açıkça ortadadır.

O halde böyle bir durumda kesinlikle olmamak gerekir. Herkes kendi işi üzerinde yoğunlaşmalıdır. Şehit Erdal Yoldaşın deyimiyle 'Militan kendi militanlık görevlerini yapmalıdır'. Devrimci militanın görevleri Önderlik ve şehitler çizgisinin emrettiği, siyasi sürecin gerektirdiği stratejik ve taktik eylem çizgisini yaratıcı yol ve yöntemlerle etkili ve sonuç alıcı tarz ve üslupla geliştirmektir. Düşüncemiz her zaman bunun üzerinde olmalıdır. Devrimci militanlık burada yoğunlaşmalıdır. Eğer farklı bir stratejik tutum gelişecekse, değişik stratejik mücadeleler içerisine girilecekse, Hareketin buna karar verecek gücü, kurumları vardır. Önderliği vardır, genel karar kurumları vardır. Onlar bunun gereklerini yerine getirirler. Bundan hiçbir yerde tereddüt etmemek, kendine göre değerlendirme içerisinde olmamak, dolayısıyla başka işler üzerinde kafa yorup da kendi görev ve sorumluluklarının gereğini yerinde ve zamanında yerine getiremez duruma düşmemek gerekir. Tüm yoldaşlar bu gerçekliğe kesinlikle dikkat etmelidirler.

Koronavirüs saldırısı sistemin ne kadar zayıf ve çöküş içerisinde olduğunu göstermektedir

Bu noktada, söz konusu gelişmeler kapsamında hiçbir duraksama göstermeden mevcut stratejik ve taktik eylem çizgimizi geliştirerek uygulamaya çalışan gerilla güçlerimizi, HPG ve YJA-Star güçlerini, YPS savaşçılarını ve HBDH milislerini geçen yakın süreçte geliştirdikleri eylemler nedeniyle kutlamak ve selamlamak gerekiyor. Kırda, ovada, özellikle şehirde geliştirilen eylemler, HPG ve YJA-Star'ın, YPS'nin, HBDH milislerinin eylemleri aslında Koronavirüs saldırıları ortamında da halkların, ezilenlerin, Kürdistan Özgürlük Hareketinin, Kadın Özgürlük Mücadelesinin duruşunun, tutumunun, eylem çizgisinin ne olması gerektiğini net bir biçimde ortaya koymuştur. Koronavirüs saldırısı karşısında doğru devrimci tutum, devrimci çizgi, kırda ve şehirde anti-faşist, anti-kapitalist direnişleri geliştiren gerilla güçlerimizin tutumu olmuştur. Doğru çizgi budur. Herkesin bu çizgiyi esas alması gerekir. Nitekim özgürlük bilincimizi, irademizi ve mücadelemizi temsil eden, bu temelde AKP-MHP faşizminin ve kapitalist modernite sisteminin ödünü patlatan gerçeklik de kırda ve şehirde her türlü zorluğa karşı kahraman gerilla güçlerimizin geliştirdiği bu eylemlilik olmuştur. Ortaya koyduğu fedai direniş çizgisi olmuştur. Herkesin bu çizgiyi görmesi ve bunu esas alması şarttır. Nitekim söz konusu direnişler sayesindedir ki, 22 yıldır ilk defa 29 Nisan günü Önder Apo ile kardeşinin telefon görüşmesi yapmasına düşman izin vermek zorunda kalmıştır. Bu da mücadele ettiğimiz kadar kazanabileceğimizi bize gösteren yeni ve somut bir kanıt olmuştur.

Hareketimiz Önderlik düzeyinde farklı bir stratejik tutum içerisine girmediği müddetçe, her alandaki yönetimlerimizin, kadro gücümüzün, militan yapının içinde olması gereken tek doğru tutum, anti-faşist direnişi Devrimci Halk Savaşı çizgisinde örgütleyip geliştirme tutumu olmalıdır. Nitekim gerilla güçlerimiz böyle bir durum ve tutum göstermiş, aslında sürecin ruhu, iradesi, doğru anlayışı ve çizgisi olmuştur. Herkesin kendisini böyle bir duruş, tutum ve çizgi karşısında gözden geçirmesi, değerlendirmesi, varsa hata ve eksiklikleri eleştiri ve özeleştiriyle düzeltmesi gerekmektedir.

Değerli Yoldaşlar,

Söz konusu Koronavirüs saldırganlığının bu biçimde ortaya çıkması ne kapitalist modernite sisteminin, ne onun dayandığı erkek egemen iktidarcı-devletçi zihniyet ve siyasetin, ne de AKP-MHP faşizminin gücü olarak görülemez. Tam tersine böyle bir virüs üretir hale gelmiş olmaları söz konusu sistemin zihniyet ve siyaset olarak ne kadar hastalıklı olduğunu net bir biçimde ortaya koymaktadır. Aynı zamanda sistemin ne kadar zayıf, çürümüş ve çöküş içerisinde olduğunu göstermektedir. Koronavirüs saldırısını kesinlikle böyle değerlendirmek gerekir. Koronavirüs saldırı gerçeği açık bir biçimde gösteriyor ki, kapitalist sistem ve faşist diktatörlükler her alanda yıkılabilir, özellikle en zayıf halka olarak herkesten önce AKP-MHP faşizmi kesinlikle yıkılabilir, çökertilebilir. Bu gerçeği iyi görüp doğru anlamamız lazım. Koronavirüs saldırısını farklı nedenlere bağlayarak asla ters sonuçlar çıkarmamak gerekir. Böyle bir saldırıya muhtaç hale gelmesi iktidarcı-devletçi sistemin ve kapitalist modernite düzeninin ne kadar zayıf olduğunu, çürümüş ve çökmekte olduğunu ortaya koymaktadır. Böyle bir ideolojik saldırıdan medet ve fayda umarak iktidar ömrünü uzatmak isteyen AKP-MHP faşizminin aslında çökmüş ve çürümüş olduğunu, yıkılmış olduğunu ortaya koymaktadır. Hatta söz konusu saldırının, kapitalist modernite sisteminin toptan çöküşünü önlemek ve AKP-MHP faşizminin ömrünü biraz daha uzatmak için bilinçli olarak geliştirildiğini değerlendirmek bile mümkündür. Biraz abartı gibi gelebilir, ama bu değerlendirmenin içerisinde de önemli bir gerçek payı kesinlikle vardır. Bu gerçek payını doğru görmek, iyi anlamak şarttır.

Hiçbir diktatörlük kendiliğinden yıkılmaz

Bu bakımdan, her şeyden önce Koronavirüs saldırısı altında kapitalist modernite sisteminin, onun dayandığı iktidarcı-devletçi zihniyet ve siyasetin durumunu doğru tespit etmemiz, anlamamız gerekiyor. Bu durum, başta TC faşizmi, AKP-MHP faşist diktatörlüğü olmak üzere İran ve Ortadoğu'daki diktatörlüklerin, yine dünyadaki kapitalist modernite sisteminin, ister küresel sermaye saldırısı biçiminde isterse ulusdevlet statükoculuğu biçiminde olsun ortaya çıkan bütün versiyonlarının aslında ciddi bir kriz ve kaos içinde olduğunu, çöküş ve çözülüş süreci yaşadığını açık bir biçimde göstermektedir. Bu gerçeği tespit etmek ve önümüzdeki mücadele sürecine böyle bir tespit temelinde yaklaşmak, kararlarımızı, planlarımızı, pratik tarz, üslup ve tempomuzu böyle bir tespit temelinde geliştirmek oldukça önemli ve anlamlı olmaktadır. Söz konusu saldırganlık sürecine dair yapabileceğimiz önemli bir tespit kesinlikle bu olmaktadır.

Kuşkusuz objektif durum böyle olmakla birlikte, bu durum kapitalizmin ve faşizmin hemen ve kendiliğinden yıkılacağı anlamına da gelmez. Bunun için yeterli düzeyde bilinçli ve örgütlü bir mücadele mutlaka gerekir. Hiçbir şey kendiliğinden yok olmayacağı gibi, hiçbir diktatörlük de kendiliğinden yıkılmaz. Bunun için mutlaka yıkıcı güç gerekir. Kaldı ki ne kadar çürümüş olursa olsun, kapitalist modernite sisteminin ömrünü uzatabilmek için her şeyini seferber edeceği de açıktır. Yine AKP-MHP faşizmi zayıfladıkça ve çöküşü derinleştikçe daha çok saldırgan hale geleceği ortadadır. Nitekim pratikte yaşananlar da böyle olmaktadır. Kürt düşmanı ve soykırımcı AKP-MHP faşizmi zayıfladıkça Özgürlük Hareketi-

mize ve halkımıza yönelik planlı imha ve tasfiye saldırılarını artırmakta ve çok daha vahşi hale getirmektedir. ABD öncülüğündeki kapitalist modernite sistemi de kendi yarattığı ve beslendiği Kürt sorununun devam etmesi için faşist-soykırımcı TC güçlerini daha fazla desteklemekte ve Kürt işbirlikçiliğini bu yönde daha çok teşvik etmektedir. Bakur'da, Rojava'da, Başûr'da yaşanan gerçekler bu durumu açıkça göstermektedir. KDP'nin son Zînî Wertê provokasyonu ve saldırısı tüm bu gerçekleri açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Kürt işbirlikçiliği tarihinin en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır

KDP'nin, Wertê Boğazını askeri güçlerle tutmaya çalışmasını ABD'nin Uluslararası Komployu yenileme çabasından ve İran'la yaşadığı savaştan kopuk ele almak mümkün değildir. Bu biçimde PKK'yi zayıflatmak ve İran'ı daha yakından kuşatmak istediği açıktır. Yine bu durum AKP-MHP faşizminin PKK'yi imha ve tasfiye konseptinden bağımsız ele alınamaz. AKP-MHP faşizminin, ABD'nin mevcut İran politikasından da yararlanarak ve KDP ile YNK'yi de kullanarak PKK'yi imha ve tasfiye planını başarıya götürmek istediği açıktır. Fırsat ve imkân bulursa, kendine karşı aktif ve yeterli mücadele edilmezse, ömrü ve gücü yeterse önemli sonuçlar alabileceğini de asla göz ardı etmemek gerekir. Ancak buna karşı Kürdistan Özgürlük Mücadelesi Apocu çizgide doğru ve etkili olarak geliştirilebilirse, Kürt halkının gücü ve imkânları böyle bir mücadelede birleştirilebilirse, böyle bir durumda AKP-MHP faşizminin çöküşü yaşayacağı ve Özgürlük Mücadelesinin de zafere ulaşacağı kesindir. Çünkü faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin dayandığı sistem Koronavirüs sistemidir. AKP-MHP faşizmi TC tarihinin en zayıf iktidarı konumundadır. Kürt işbirlikçiliği de tarihinin zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. Dolayısıyla ne ABD desteği ve ne de KDP ve YNK desteği batan TC gemisini kurtarmaya ve çöken AKP-MHP faşizminin yıkılışını önlemeye yetmeyecektir. Öyle görünüyor ki, Koronavirüs krizinin ilk yıkılan diktatörlüğü AKP-MHP faşizmi olacaktır. Bu nedenle, AKP-MHP faşizminin çöküş sürecinde olduğu ve azgın saldırılara da bu nedenle baş vurduğu tespiti yerinde bir tespittir. Birinci planda bu gerçeği vurgulamak yerinde ve önemli olmaktadır.

İkincisi ise, daha önceden ifade ettiğimiz gibi, birçok çevrenin belirttiği biçimde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, eskiye dönüşün gerçekleşmeyeceği, yani kapitalizme ve faşizme karşı mücadelenin eski yol ve yöntemlerle olmayacağı, dolayısıyla yeni yol-yöntemler geliştirme, bu anlamda yaratıcı yaklaşmanın gerekli olduğu noktasıdır. Diğer bir önemli tespit de kesinlikle bu olmaktadır. Bu da bizi, Koronavirüs saldırısı altında sistemin ne hale geldiğini, nasıl bir değişim ve dönüşüm yaşadığını, dolayısıyla sisteme karşı sistemin içinden özgürlük ve demokrasi mücadelesini hangi yol ve yöntemlerle geliştirmemiz gerektiğini aramaya ve bulmaya götürmektedir. Aslında geçtiğimiz aylardaki duraksamanın önemli bir nedeni olarak da bu görülebilir. Çünkü Koronavirüs saldırısı altında eski siyasi, demokratik kitlesel eylem biçimleriyle mücadele etmek mümkün olmamıştır. Hızlı bir değişim yapma yaratıcılığı da gösterilemeyince, adeta ne yapılacağı şaşırılmış, hiçbir şey yapılamayarak bir duraksama, izleme, faşist yönlendirmenin etkisi altında kalma durumu yaşanmıştır.

Şimdi artık bu duraksama durumunun aşılma dönemi gelmiştir. Daha fazla öyle bir durumu uzatmamak gerekiyor. Onun için de birincisi Koronavirüs saldırısıyla ortaya çıkan değişiklikleri, yeni durumu somut bir biçimde doğru tespit etmek, ikincisi böyle bir durumda kapitalizme ve faşizme karşı hangi yol ve yöntemlerle mücadele etmek gerektiğini ortaya çıkartıp öyle bir mücadelenin içerisine girmek gerekiyor. Bu anlamda gerekli olan değişimi-dönüşümü fazla uzatmadan kesinlikle gerçekleştirebilmeliyiz. Yeni tarzı, üslubu, tempoyu geliştirebilmeliyiz. Faşist, sömürgeci, soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı eski yol ve yöntemlerle olduğu gibi mücadele edemeyeceğimiz açıktır. Ama bu, faşist, sömürgeci, soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı mevcut durumda mücadele edilemez anlamına gelmemektedir. Eskisi gibi mücadele edilemez anlamına gelmektedir. O halde yeni yol ve yöntemler, yeni mücadele tarzları, biçimleri arayıp bulmak ve geliştirmek gereklidir. İşte böyle bir yaratıcılığı göstermek, olay üzerinde bu temelde yoğunlaşmak, kafa yormak, düşünsel yoğunlaşma geliştirmek ve böylece yeni yöntemler bularak ideolojik, siyasi, askeri mücadelemizi böyle bir yenilenme temelinde yürütür hale gelmek kesinlikle gereklidir.

Hiç kimse böyle olmaz dememelidir. Yine biz yeni mücadele yol ve yöntemlerini bulamayız yaklaşımı içerisine girilmemelidir. Yeni dönemde faşizme ve kapitalizme karşı mücadele edilemeyeceği düşünülmemeli ve söylenmemelidir. Tersine somut durumun doğru tahlili yapılarak, buna göre anti-faşist, anti-kapitalist, anti-sömürgeci ve anti-soykırımcı mücadelenin hangi yol ve yöntemlerle geliştirilebileceği ve başarıya götürülebileceği sorusuna yaratıcı ve doğru cevaplar verilerek, hızla böyle bir aktif mücadele sürecine girilmesi kesinlikle gereklidir. Özellikle ideolojik mücadelede, propaganda ve ajitasyonda bir değişiklik, düzeltme kesinlikle gerekiyor. Dikkat edilirse bu noktada zayıflıklar var, zorlanmalar oldu. Bazı dönemlerde neredeyse psikolojik savaşın etkisi altına giren yaklaşımlar görüldü. Koronavirüs saldırısı olayını sanki sistemden bağımsızmış gibi ya da sadece bir sağlık olayıymış gibi gören, ideolojik içeriksiz hümanist anlayışların etkisini içeren yaklaşımlar ve tutumlar propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızın içerisinde ortaya çıktı. Bunlar kısmen aşılıp bazı düzeltmeler yapılmış olsa da hala etkileri vardır. Yine yeni sürecin propaganda ve ajitasyon düzeyinde bir zayıflık, yetersizlik görülmekte ve darlık yaşanmaktadır. Örneğin son dönemlerde başta yönetimler olmak üzere kadro yapımızın çoğu propaganda ve ajitasyon çalışmalarına fazla katılmamaktadır. Bu durumda basın-yayın organlarımız Önderlik ve parti görüşlerini değil, çoğunlukla başkalarının yazılarını ve konuşmalarını yayınlamaktadır. Bu da halkımızın Önderlik çizgisindeki eğitimini zayıflatmaktadır. Belli ki bu durumun kesinlikle aşılması gerekir. Devrimci propaganda ve ajitasyon temelinde partinin ve halkın eğitimi olmadan siyasi ve askeri mücadele nasıl geliştirilecektir? Açık ki her kadronun mutlaka yürütmesi gereken birinci görevi propaganda ve ajitasyon çalışmasıdır. Böyle bir durumda yazılı ve sözlü faaliyet esas alınabilir. Her kadronun propaganda ve ajitasyon çalışmasına aktif olarak katılması, duygu ve düşüncelerini bu yolla halka ulaştırması şarttır. Kuşkusuz bu konuda Basın Komitemizin de söz konusu faaliyetleri yeterince örgütlemesi ve herkesi katması gereği vardır. Bu konuda yaşanan eksiklikler de eleştirilmiştir ve önümüzdeki süreçte söz konusu çalışma daha örgütlü ve katılımcı hale getirilecektir. Tüm arkadaş yapımızın da bu konuda yaşanan darlığı ve zayıflığı mutlaka aşması ve yeterli katılımı göstermesi gerekir.

Diğer yandan, demokratik siyaset ve eylemlilik alanında da ciddi bir duraksama, etkisizlik ortaya çıkmıştır. Belli ki çok fazla hazırlıklı olunamadı, yine ortaya çıkan durumu değerlendirme ve gerekli değişimi gerçekleştirmede yeterli esneklik ve yaratıcılık gösterilemedi. Bu durumun mutlaka aşılması gerekiyor. Ortaya çıkan duruma göre aktif siyaset yapan, demokratik siyasi eylemliliği her düzeyde geliştiren bir konumda mutlaka olmamız lazım. Yine toplumsal direnişi, serhildanları anti-faşist direniş düzeyinde geliştirmek gerekir. Daha önce ifade ettik, bu süreçte gerilla, kır ve şehir eylemleriyle doğru bir duruş ve önemli bir etkinlik içerisinde oldu. Fakat dikkat edilirse bunlar da yeterli değildir. Elbette doğru bir çizgide duruldu ve önemli bir mücadele verildi, bunun oldukça önemli bir etkisi de oldu; fakat yeterli olmadığı, zayıf kaldığı, mevcut imkân ve fırsatları yeterince değerlendirme anlamına gelmediği de ortadadır. Eğer böyle olmasa ve yeterli düzey kazansaydı, aslında Koronavirüs krizi ortamında AKP-MHP faşizminin yıkılması işten bile değildi. Her alanda isyanlar olabilirdi, ayaklanmalar ortaya çıkabilirdi, yerel düzeylerde mevcut egemen sisteme karşı ayaklanan, darbeler vuran, onları yıkan direniş tutumları gelişebilirdi. Böyle olmak yerine, faşizmin çağrısı üzerine birbirinden uzaklaşma, eve hapsolma, sessiz kalma, en fazla bazı açıklamalarla yetinme durumu yaşandı. Demokratik siyaset alanı ve toplumsal direniş sahası önemli bir sınavı veremedi. Gerillanın kır ve şehirdeki eylem çizgisi de, önemli bir doğrultuyu ifade etse de, bu hataları aştırtacak ve yanlışlıkları kıracak, siyasi ve toplumsal aktiviteyi geliştirecek bir etkinlik düzeyi ortaya çıkartamadı.

Hiçbir şey kendiliğinden yok olmayacağı gibi, hiçbir diktatörlük de kendiliğinden yıkılmaz. Bunun için mutlaka yıkıcı güç gerekir. Kaldı ki ne kadar çürümüş olursa olsun, kapitalist modernite sisteminin ömrünü uzatabilmek için her şeyini seferber edeceği de açıktır. Yine AKP-MHP faşizmi zayıfladıkça ve çöküşü derinleştikçe daha çok saldırgan hale geleceği ortadadır. Nitekim AKP-MHP faşizmi zayıfladıkça Özgürlük Hareketimize ve halkımıza yönelik saldırılarını artırmakta ve çok daha vahşi hale getirmektedir.

Yeni eylem biçimlerini geliştirip pratiğe koymamız şarttır

Şimdi işte bu durumu daha fazla uzatmadan, bu yetersizlikleri zamana yaymadan kendimizi düzeltmemiz kesinlikle gerekiyor. Hata ve eksiklikleri mutlaka gidermemiz gerekiyor. Daha fazla böyle bir durumda kalmak kesinlikle doğru olamaz ve kabul edilemez. Çünkü, var olan imkân ve fırsatları devrimci mücadeleyi geliştirme temelinde kullanamamak, özünde faşizmin çeşitli saldırılarla iktidar ömrünü uzatmasına zemin sunmak ve fırsat vermek anlamına gelir. Kesinlikle bu duruma hiçbir alanda düşmememiz gereklidir. Bunun için de elbette geçmişte kullandığımız eylem biçimlerinden içinde bulunduğumuz süreçte de kullanılacakları alıp, ama bu koşullara uygun olmayanları atarak, mevcut koşullarda faşizme ve kapitalizme karşı etkili mücadele edip büyük başarılar kazanmamıza imkân ve fırsat sunacak yeni eylem biçimlerini geliştirip pratiğe koymamız şarttır.

Kısaca kitlesel eylem olarak, örneğin sadece büyük kitlelerin sokak yürüyüşleri ve kalabalık mitingleri görülmemelidir. Kaldı ki biraz cesaret gösterilir ve örgütlü davranılırsa bu tür eylemler de geliştirilebilir. Ama farz edelim ki bunlar sakıncalı oluyorsa, zarar vericiyse, o zaman farklı eylem biçimlerini kitlesel düzeyde de geliştirmek mümkündür. Siyasi olarak, toplumsal olarak, askeri açıdan kesinlikle buna imkân vardır. Örneğin dar grupların isyan hareketi geliştirilebilirdi. Bunun için zindanlarda önemli bir potansiyel de oluşmuştu. AKP-MHP faşizmi kendi yandaşlarını, hırsızları, tecavüzcüleri salıverdi; bütün AKP-MHP karşıtlarını, devrimci-yurtsever, sol-sosyalist-demokratik güçleri zindanlarda tuttu. İşte zindanlarda tutulan bu güçleri kurtarmak için içerden ve dışarıdan isyan hareketleri geliştirme açısından oldukça elverişli bir zemin oluştu. Örneğin buna dönük eylemler geliştirilebilirdi. Dar grupların yaygın kitle hareketleri geliştirilebilirdi. Her yerde küçük gruplar protesto eylemlerini geliştirebilirdi. Faşizme darbe vuran eylemleri ortaya çıkartabilirlerdi. Dikkat edilirse, mevcut eylem duruşu sadece açıklama yapma ve bir de balkonlardaki görüntülerle sınırlı kaldı. Bunların da oldukça dar ve yetersiz olduğu ve etkisiz kaldığı açıktır.

Bu açıdan, hızla AKP-MHP faşizmini ağır darbeleyecek ve yıkacak bir eylem çizgisine girmemiz gereklidir. Bunu sadece devrimci militanlar değil, anti-faşist ve demokratik güçlerin hepsi yapabilmedir. Faşizm nasıl her fırsattan yararlanarak halka, kadınlara, devrimci-demokratik güçlere dönük en vahşi saldırılar yapabiliyorsa, bizim de her fırsattan yararlanarak ve mevcut imkân ve fırsatları yaratıcı yol, yöntem ve tarzlarla değerlendirerek anti-faşist eylemliliği geliştirebilmemiz gereklidir. Antifaşist direniş eylemleri, silahlı eylemler, özellikle şehirlerde gelişen anti-faşist, anti-kapitalist eylemler, işbirlikçi-ajan yapıya, faşist-soykırımcı güçlere karşı direniş eylemleri, ekonomik hedeflere yönelik yakıp-yıkıcı eylemler, protesto eylemleri geliştirilebilir. Zindanlara daha güçlü sahip çıkan eylem biçimleri ortaya çıkartılabilir.

Kısaca kırdaki savaş elbette önemlidir, ama gerilla sadece kır savaşıyla yetinemez. Ova ve şehir savaşını etkili bir biçimde geliştirmemiz gereği artık net bir biçimde ortaya çıkmıştır. O halde daha fazla ova ve şehir savaşına önem vermemiz, geliştirmemiz gerekiyor. Evet dağda savaş olmalı, ama sadece dağda değil, şehirde de olmalıdır; parti sadece dağda ve gerilla içinde değil, şehirlerde ve toplum içinde de olmalıdır; kitle eylemliliği sadece büyük mitingler değil, küçük ama kitlesel etkinliği ve şiddeti büyük olan eylem biçimleri de geliştirilebilmelidir. Bu anlamda faşizmi yıkacak yeni eylem biçimleri bulmamız, bunu Kürdistan'da etkin ve yaygın bir biçimde geliştirirken, aynı zamanda komşu halklarla, Türkiye, İran ve Arap halklarıyla, devrimci ve demokratik güçleriyle, kadınları ve gençleriyle ilişki ve ittifak içinde geliştirmemiz, küresel düzeyde de Özgürlük Hareketimizin gelişen etkinliğine bağlı olarak anti-faşist, anti-kapitalist güçleri dünya demokratik kongresi ya da konfederalizmi anlayışıyla belli bir bilinçlilik ve eylemlilik içerisine gittikçe daha fazla çekebilmemiz mutlaka gerekir.

Koronavirüsün hızla yayıldığı ve küresel bir kapitalist saldırı olduğu açığa çıkmıştır. O halde Koronavirüs saldırısına karşı mücadelenin anti-faşist, anti-kapitalist bir mücadele olarak küresel demokrasi hareketi çerçevesinde gelişmesinin de koşulları daha fazla oluşmuştur. Şimdi küresel demokratik ilişki ve ittifakın anlamı daha çok öne çıkmıştır. Bu çerçevede küresel kadın hareketleri, gençlik hareketleri, küresel halk hareketleri, küresel demokrasi hareketleri daha güçlü, daha etkili örgütlenebilir ve geliştirilebilir; işçi ve emekçiler daha yaratıcı ve etkili eylem biçimleri içine girebilir. Nasıl Koronavirüsten yararlanarak faşist iktidar güçleri toplumları evlere hapsetti ve yasak koyduysa, işçi ve emekçiler, kadınlar ve gençler de buna karşı topyekûn direnişler içine girebilirler; grev, gösteri, boykot, her türlü direniş hareketleri geliştirebilirler; bu durum Kürdistan'da olabilir, dünyanın diğer değişik alanlarında yayılabilir ve geliştirilebilir. Kısaca daha yeni, yaratıcı ve sonuç alıcı propaganda yöntemleri bulmamız, siyasi ve askeri eylem biçimleri ortaya çıkartıp hayata geçirmemiz kesinlikle gereklidir. Bunları yaparsak Koronavirüs saldırısından yararlanmak isteyen faşizmi ve kapitalizmi boşa çıkartabilir, tam tersine söz konusu virüs saldırısının onların yıkılışına, çöküşüne yol açmasını sağlatabiliriz. Hedefimizi böyle belirlemek, mücadelemizi de bu temelde örgütleyip yürütmek durumundayız.

Her alandaki mücadelemizi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre yürütmeliyiz

Değerli Yoldaşlar,

Bu temelde kendimizi yenileyip daha yaratıcı ve etkili yöntemlerle siyasi-askeri mücadele yürütebilmemiz için, Önderlik ve şehitler çizgisinde ideolojik-örgütsel duruşumuzu düzeltmemiz, geliştirmemiz, yenilememiz gerektiği ortadadır. Her ne kadar geçen süreçte çok genel ve geniş toplantılar ve değerlendirmeler yapamamış olsak da, geçen kış sürecinde çeşitli merkezi yönetimler düzeyinde yıllık toplantılar yapıp geçen yılın pratiğini değerlendirerek derslerini çıkardığımız ve yeni yıl pratik mücadelesini de çok yönlü planlamış olduğumuz bir gerçektir. Bu temelde gerilla hareketimiz, HPG ve YJA-Star güçlerimiz kendi yıllık Komuta Konseyi toplantılarını başarıyla gerçekleştirip güçlü bir geçmiş değerlendirmesi ve gelecek planlaması ortaya çıkartmıştır. Yine Gençlik ve Kadın Hareketlerimiz yıllık toplantılarını yapıp geçen yılın derslerini çıkartarak yeni mücadele yılını kendi öncülükleri doğrultusunda kapsamlı planlara kavuşturmuşlardır. Ayrıca ideolojik alan çalışmaları kapsamında Parti İdeolojik Komitemiz de yıllık toplantısını başarıyla yaparak geçen yılı değerlendirip derslerini çıkartmış, yeni mücadele yılında ideolojik alan çalışmalarını, merkezi ve parçalar düzeyinde daha örgütlü ve etkili hale getirmenin planlamasını, tarz ve üslubunu ortaya çıkartmıştır.

Dikkat edilirse, pratiği yürüten merkezi yönetimlerimiz düzeyinde geçtiğimiz kış sürecinde gerekli yıllık toplantılar yapılmış, geçen yıl pratiği değerlendirilerek dersleri çıkartılmış, önümüzdeki yıl çalışmaları ve mücadelesi kapsamlı bir biçimde planlanmış durumdadır. Bunların sonuçları çeşitli biçimlerde ilgili kurumlara ve arkadaş yapımıza ulaştırılmıştır. Artık gerisi, söz konusu değerlendirme ve planlamaları aktif bir biçimde hayata geçirme ve bunlar temelinde Apocu tarz, üslup ve tempoyla pratikleşme olmaktadır.

Şimdi Koronavirüs adı altındaki saldırganlığa karşı duruşun bir gereği olarak da her alanda faşizmi yıkma, tecridi

kırma, Kürdistan'ı özgür, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratik hale getirmek için bunlar temelinde aktif mücadele içerisine girmenin zamanıdır. Bu mücadeleyi kuşkusuz örgütü büyütme ve katılımları arttırma temelinde yürütmeliyiz. Bu mücadeleyi ideolojik mücadele, propaganda ve ajitasyonu geliştirme temelinde yapmalıyız. Bu mücadeleyi aktif siyasi eylemlilik ve toplumsal direniş temelinde geliştirmeliyiz. Kuşkusuz bu mücadeleyi kırda ve şehirde gelişen büyük gerilla savaşı temelinde yapmalıyız. Her alandaki aktif mücadelemizi de Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre yürütmeliyiz. Mücadelemizin her alandaki anlık tarzı ve taktikleri, kesinlikle paradigmamıza uygun, Demokratik Modernite paradigmasının gereklerini hayata geçiren ve yine Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerini pratikleştiren bir temelde olmak durumundadır.

Kuşkusuz ideolojik-siyasi-askeri mücadeleleri Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine uygun bir biçimde yoğun ve etkili bir düzeyde geliştirebilmek için de Hareketimizin büyütülmesine, yeni katılımlarla örgütlenmenin geliştirilmesine, yine partileşmenin her alanda yeterli ve etkili kılınmasına, parti öncülüğünün Önderlik ve şehitler çizgisinde görev ve sorumluluklarını başarıyla yürütülür hale getirilmesine ihtiyaç vardır. İşte bu noktada önemli bir konu katılım ve eğitim konusu olmaktadır. Dikkat edilirse, mevcut durumda katılımda bir yetersizlik ve zayıflık söz konusudur. Özellikle özel savaş kapsamında yürütülen karşı faaliyetler, alınan tedbirler, MİT ve istihbarat faaliyetleri de bu konuda belli ölçüde etkili olabilmektedir. Ama daha çok hareket olarak bizim yeterince önem vermeyen, kendini yenilemeyen, buna göre örgütlenip, yaratıcı tarzla çalışmayan duruşumuz esas olarak katılımların zayıf kalmasına yol açmaktadır. Dikkat edilirse, katılım ve eğitimler de hep eski biçimde olmaktadır.

Eski tarz örgütlenme, mücadele tarzı ve alışkanlıklarımızı aşmalıyız

Aslında biz, uzun bir süredir paradigma değişimi yaşadık, bu temelde Hareket olarak kendimizi zihniyet, ideolojik-politik çizgi, pratik duruş ve tarz bakımından yeniliyor, değiştiriyor, yeniden yapılandırıyoruz, ama bunları tamamen gerçekleştiremediğimiz, eskiyi tümden aşamadığımız net bir biçimde ortaya çıkıyor. Kış döneminde yürüttüğümüz söz konusu yönetim toplantılarımızın ve eğitim çalışmalarımızın ortaya çıkardığı en önemli ortak tespit de bu oluyor. Eskiyi aşmada, Önderlik çizgisinin gerektirdiği değişim ve dönüşümü yaşamakta yetersizliklerimiz, darlıklarımız var. Bu konuda dar, yüzeysel, tutucu, dogmatik, kalıpçı ve şematik yaklaşımlar son derece etkili oluyor. Adeta eskiye göre bir kemikleşme var. Eski tarz örgütlenme ve mücadele tarzında bir alışkanlık oluşumu söz konusu. Bu kemikleşmeyi kırmak, eski alışkanlıkları aşmak, bu temelde kendini yenileyip yeniden yapılandırmak, Önder Apo'nun deyimiyle 'yeniden yaratmak ve yapmak' zor olmakta ve zayıf ilerlemektedir. Ama pratik mücadele hem bunu gerekli kılıp başarıyla gerçekleştirmemizi istemekte, hem de böyle bir değişim ve dönüşümün mümkün olduğunu pratik tecrübeyle net bir biçimde göstermektedir. İşte bu pratik tecrübenin sonuçlarını doğru anlamamız, onun derslerini doğru özümsememiz, pratiğin bizden istediği değişim ve dönüşümü gerçekleştirmek için kendimizi zihniyet, sistem ve tarz olarak gerekli değişime ve yenilenmeye uğratmamız şarttır.

Dikkat edilirse, biz parti olarak seksenlere kadar bir propaganda hareketiydik, örgütlenme ve eyleme yeni geçiyorduk, yine şehirlerde yeni bir harekettik ve parti daha yeni örgütleniyordu. Aslında tam bir örgüt olamamıştık. Ondan sonra dağa çıktık ve gerilla olduk. Örgüt dağda kuruldu, parti gerilla olarak örgütlendi, mücadele gerilla mücadelesi oldu. Onlarca yıl bu temelde çalıştık ve mücadele ettik. Bu bir sistem yarattı ve bir alışkanlık ortaya çıkardı. Bizi bir yapılanmaya götürdü. Bunu paradigma değişimi temelinde değişime uğratıp yeniden yapılandırmada geçen zamanda yetersiz ve zayıf kaldık. Söz konusu değişim ve yeniden yapılanmalar kısmi düzeyde oldu. Yeterli, derin, köklü bir biçimde gerçekleşmedi. Yine 1 Haziran 2010'dan itibaren gerçekleştirdiğimiz stratejik değişimin gereklerine göre kendimizi anlayış değişimine uğratmamız, Devrimci Halk Savaşı'nı planlamamız, örgütsel yapımızı o plan doğrultusunda yeniden yapılandırmamız, Devrimci Halk Savaşı Stratejik planlamasını günlük başarılı uygulamalarla hayata geçirecek örgüt yapıları, komuta ve kadro gücünü ortaya çıkartmakta yetersiz kaldık. Bu durumu, kış döneminde gerçekleştirdiğimiz yönetim toplantılarımızın tümü bir kez daha net bir biçimde ortaya çıkardı. Böylece ne yapmamız gerektiğini, neleri yapıp neleri yapamamış olduğumuzu, neden yapamadığımızı iyi görmüş olduk. O halde, söz konusu toplantılar temelinde yetersiz ve zayıf kalan, gerçekleştirilemeyen değişim ve dönüşümü kesinlikle gerçekleştirmeliyiz. Artık sadece bir gerilla hareketi değiliz, aynı zamanda bir devrimci-demokratik halk hareketiyiz, demokratik toplum hareketiyiz. Sadece gerilla savaşmıyor, halk da savaşıyor ve daha fazla da örgütlenip savaşması gerekiyor. Aynı zamanda bir propaganda ve ajitasyon savaşı da yürütüyoruz. Sadece dağda örgütlü değiliz; şehirlerde, kasabalarda, köylerde, her yerde örgütlüyüz. Toplumun olduğu her alanda varız.

O halde Parti öncülüğünü her alanda Demokratik Modernite kuramının gereklerine göre ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin hedefleri, amaçları ve tarzı doğrultusunda örgütleyip geliştirmemiz ve başarıyla rolünü oynar kılmamız gerekli ve şart oluyor. Bunu her alandaki PKK kadro ve komitelerinin artık anlaması ve doğru bir biçimde hayata geçirmesi gerekiyor. Gerilla da kendisini sadece dağda askeri güce karşı savaşan bir güç olarak görmemeli, aynı zamanda şehirde ajanlara, ihbarcılara, ekonomik, sosyal, siyasi hedeflere karşı savaşan bir mücadele örgütü ve gücü olarak da görmelidir. Kısaca parti sadece dağda değil, gerilla sadece dağda değil, mücadele ve savaş sadece dağda değildir; bunlar dağla birlikte ovadalar, şehirdeler, kasabadalar, köydeler, ideolojik mücadele halindeler, siyasi mücadele halindeler, toplumsal direniş halindeler ve en önemlisi de tabii ki şehirde ve ovada da gerilla savaşı halindeler. Dikkat edilirse artık savaş sadece dağda verilmiyor, şehirde de yürütülüyor. Sadece askeri hedeflere karşı savaşılmıyor; ekonomik, sosyal, siyasi tüm düşman hedeflerine karşı yürütülen bir savaş var. O halde kendimizi bunun gereklerine göre yeniden planlamamız, o planın gereklerine göre de yeniden örgütleyip yapılandırmamız ve bu temelde savaş yürütür hale getirmemiz gerekiyor.

Bir kadro ne kadar yeni kadro katmış ve eğitmişse o kadar başarılıdır

Diğer yandan, Devrimci Halk Savaşı sadece gerillanın yürüttüğü bir mücadele değildir; aslında tüm yaşam ve mücadeleler Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ne bağlı olarak yürütülüyor. Propaganda ve ajitasyon, sanat ve edebiyat, ideolojik ve siyasi mücadele, toplumsal direniş, her şey Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre ve bu stratejiyi başarıya götürmeyi hedefleyen taktik ve tarzlar biçiminde geliştiriliyor. İşte bunun gereklerine göre her alandaki tüm örgüt ve mücadele anlayışımızı geliştirmemiz önem taşıyor. Örgütü büyütme, yeni katılımlarla yenileme, Önderlik ve şehitler çizgisinde eğiterek etkili militanlar haline getirme açısından geçerli olan da budur.

Şimdi örgütü büyütememe ve yeni katılımları yeterince yapamama noktasında da kendini yeterince değiştirememiş olmanın etkisi var. Katılım deyince sadece dağa ve gerillaya katılma olarak algılanıyor. Oysa artık Parti ve gerilla sadece dağda değil, ovada ve şehirdedir de. Yine sadece gerilla değil, tüm Hareket ve Halk Devrimci Halk savaşı kapsamında savaşın içindedir. O halde katılım ve eğitim sadece dağda değil, her yerdedir. Her yerde yeni katılım ve eğitim olabilir, her türlü mücadeleye insan katılabilir. Parti öncülüğü ve örgütsel yapımızı her alanda ve çalışma içerisinde büyütüp geliştirebiliriz. Dolayısıyla her yerdeki Parti örgütlerimizin, komitelerimizin, öncülüğümüzün, Partiyi büyütmek için yeni katılımlar yapma, onları eğitme görev ve sorumluluğu vardır. Herkesin bu görev ve sorumluluğuna sahip çıkması gerekiyor.

Nitekim Partimizin 11. Kongresi bir kadronun başarı ölçüsü olarak ne kadar yeni kadro kattığını ve eğittiğini belirlemiştir. Bir kadro ne kadar yeni kadro katmış ve de eğitmişse o kadar başarılıdır. Başka türlü bir başarı ölçüsü yoktur. Dikkat edelim, şimdi böyle bir ölçüyle mevcut örgütsel yapımızı değerlendirsek, o zaman mevcut kadro yapımızın yüzde biri sınıfı geçemez, yani başarı noktasında olamaz. Neredeyse yüzde doksan dokuzu başarısız konuma düşer. Nitekim Rêber Apo da zaten 'Ancak yüzde bir pratikleşebiliyorsunuz' demişti. Demek ki bu durumumuza dikkat çekmiştir. O halde örgütü büyütmeyi, katılımı, eğitimi, mücadeleyi 1980'li ve 90'lı yılların çizgisinin gereği olarak ortaya çıkan zeminden, onun tarz ve biçiminden çıkartmamız gerekiyor. O yapıyı ve sistemi değişikliğe uğratabilmeliyiz. Mücadelenin yeni hedeflerine ve özelliklerine göre her alanda kendimizi örgütleyip mücadele eder hale getirmeliyiz. Tabi bunun için de zihniyet yenilemesine, ideolojik-örgütsel çizgi düzeltmesine kesinlikle ihtiyaç var.

Zihinsel olarak kendimizi geliştirmede ve değiştirmede gerçekten bir isteksizlik ve zayıflık yaşanıyor. İdeolojik olarak başkalarından etkilenmeye çok açığız. Kendine öncülük rolü biçme birçok alanda ve arkadaşta ciddi bir biçimde zayıftır. Çok yoğun bir tutuculuk yaşanıyor. Adeta değişimden korkma durumu var. İnisiyatif az, üstten bekleme durumu çok fazladır. Dikkat edelim, son Koronavirüs saldırısıyla da düşman toplumsallığı öldürmeye çalışıyor. Kadroya ve halka en çok ideolojik olarak saldırıyor.

Şimdi bizim eski özellik ve ölçülere çakılıp kalmamız, gerekli değişim ve dönüşümü yaşayamayışımız düşmanın saldırılarına açık kapı bırakıyor. Pozitivist bilimciliğin ve liberalizmin etkileri üzerimizde çok fazladır. Bu nedenle basit maddiyatçılığı ve kaba materyalizmi aşamıyoruz. Gerçekten de Önderliğin kişilik çözümlemelerini çok fazla okumaya, incelemeye ve bu temelde kendi içimizde eleştiri ve özeleştiriyi, sınıf ve cins mücadelesini çok yoğun bir biçimde geliştirmeye ihtiyacımız var. Darlık ve bireycilik içimizde ciddi bir hastalık olarak yaşanıyor. Küçük-burjuva eğilimler şu ya da bu düzeyde bizi etkiliyor. Bireycilik, maddiyatçılık, benmerkezcilik, kendini beğenme ve esas alma gibi tutumların hepsi aslında küçük-burjuva eğilimleri olmaktadır. Bunlara karşı ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmede ve bunları aşmada zayıf kalıyoruz. Oysa propagandayı etkili bir biçimde geliştirebilmemiz, siyasi, toplumsal ve askeri mücadeleyi başarıyla yürütebilmemiz için ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde yeterli hale gelmemiz, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi sürekli eğitip yenilememiz, değişim ve dönüşüme uğratmamız şart oluyor.

O halde, halkımızın özgürlüğü kazanmak için ihtiyaç duyduğu Parti öncülüğünü doğru ve başarılı mücadele eder bir hale getirebilmek için Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eğitmemiz, gerekli değişime ve dönüşüme uğratmamız, yenilememiz gerekli ve şarttır. Çok açık ki, hareket ve halk olarak özgürlüğü kazanmanın başka bir yolu bulunmuyor. Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlayıp başarılı uygulamaktan başka bizi zafere götürecek herhangi bir güç kaynağı yoktur. O halde söz konusu güç kaynağını doğru anlamak ve onunla doğru bütünleşebilmek durumundayız.

Değerli Yoldaşlar,

Adeta bir ölümcül hastalık haline gelmiş olan kapitalist modernite sistemine ve AKP-MHP faşizmine karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıyla yürütebilmek için, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eğitmemiz, yenilememiz, değişim ve dönüşüme uğratmamız şarttır. Zaferin yolu ve garantisi Önderlik ve şehitler çizgisinde mücadele etmektir. İşte Mayıs Şehitler Ayı gerçeği bu anlamda bizim için doğruya ulaşmak, kendimizi düzeltmek açısından yeni bir imkân durumundadır. Yeni bir Şehitler Günü ve Şehitler Ayı'nda Önderlik ve şehitler çizgisinde söz konusu değişim ve düzeltmeyi mutlaka yapabilmeliyiz. Onun için de Önderlik ve şehitler gerçeği üzerinde daha çok yoğunlaşmamız, Önderlik ve şehitler gerçeğini daha doğru ve derinden özümsememiz ve onların başarıyla uygulayıcısı haline kendimizi mutlaka getirmemiz gereklidir. Başta da ifade ettik, Önder Apo'nun şehitler gerçeğine dayanmaktan başka bir güç kaynağı yoktu. Yine Partimizin Önderlik ve şehitler gerçeğinden güç almaktan başka bir kaynağı yoktu. Dikkat edilirse, halkımızın da özgürlük mücadelesini yürütüp zafere götürmek için Önderlik, şehitler ve Parti öncülüğünden başka dayanacağı güç kaynağı yoktur.

Kendimizi Partinin komünal yaşam ve kolektif çalışmasından moral kazanan bir düzeye getirmeliyiz

O halde, halkımızın özgürlüğü kazanmak için ihtiyaç duyduğu Parti öncülüğünü doğru ve başarılı mücadele eder bir hale getirebilmek için Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi eğitmemiz, gerekli değişime ve dönüşüme uğratmamız, yenilememiz gerekli ve şarttır. Çok açık ki, hareket ve halk olarak özgürlüğü kazanmanın başka bir yolu bulunmuyor. Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlayıp başarılı uygulamaktan başka bizi zafere götürecek herhangi bir güç kaynağı yoktur. O halde söz konusu güç kaynağını doğru anlamak ve onunla doğru bütünleşebilmek durumundayız. Parti öncülüğümüzü, her alandaki Parti komitelerimizi, her yerdeki kadro duruşumuzu böyle bir çizgiye mutlaka getirebilmeliyiz. Bunun gerektirdiği felsefi, ideolojik, teorik bilinci, yenilenmeyi ortaya çıkartabilmeliyiz. Parti öncülüğünün ifade ettiği coşkuyu, heyecanı, moral düzeyi mutlaka yaratabilmeliyiz. Kendimizi Partinin komünal yaşam ve kolektif çalışmasından haz duyan ve moral kazanan bir düzeye getirmeliyiz. Yaşanan olayları doğru ve Önderlik çizgisine uygun bir biçimde anlamamız ve onun gerektirdiği militan duruşu, anlayışı, iradeyi, cesaret ve fedakârlığı yaratmamız başka türlü mümkün değildir. Başka hiçbir şeyle Kürdistan Özgürlük Mücadelesini zafere götürmemizin imkânı yoktur. Tek başarı kaynağımız bunlardır.

Ancak Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru temsil eden bir Parti öncülüğü ortaya çıkartırsak halkımızı etkileriz, özgür yaşamın ölçülerini her alanda geliştiririz, kadınları ve gençleri etkileyip harekete geçirebiliriz, büyük bir moral, coşku hareketi yaratabiliriz. Ancak bu biçimde diğer örgütleri, hareketleri de etkileyerek işbirlikçilik temelinde düşmana hizmet eder konumdan çıkartarak halkın özgürlük mücadelesine hizmet eder hale getirebiliriz. Ancak bu bizi demokratik ulusal birliği yaratmaya götürebilir. Böyle bir Önderlik ve şehitler çizgisine dayanmadan ve bunu ifade eden Parti öncülüğü geliştirilmeden herhangi bir halk birliği, ulusal birlik yaratmak da kesinlikle mümkün değildir. Ancak Önderlik ve şehitler çizgisine ve parti öncülüğüne dayalı olarak yürütülecek ulusal birlik çalışmaları doğru olabilir ve bizi başarıya götürebilir. Bunun için de bize çok gerekli olan ulusal birlik çalışmalarını geliştirirken de bunu parti öncülüğü dayalı olarak, yani PKK'nin dört parça Kürdistan'da gençliği ve kadınları etkileyip öncü kılarak geliştirdiği ulusal ruha, bilince ve iradeye dayalı olarak yürütmek durumundayız. Önderlik ve şehitler gerçeğimizin ifade ettiği ulusal ruhu, çizgiyi, iradeyi esas almalıyız ki, bütün toplumu Demokratik Ulus çizgisinde eğitelim ve birleştirebilelim.

Demek ki her şeyi yaratmamızın ve başarmamızın ölçüsü Önderlik ve şehitler çizgisinde donanmak ve mücadele etmektir. Her zaman ve her yerde Önderlik ve şehitler çizgisini esas almaktır. Bunun için diyoruz ki, şehitler geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimizdir. Şehitlerimiz her zaman ve her yerde en temel güç kaynağımızdır. Bu temelde Haki Karer Yoldaş şahsında tüm kahraman şehitlerimizi bir kez daha anıyor, bütün kadro ve sempatizan yoldaşları Önderlik ve şehitler çizgisinde kendilerini yenilemeye, donatmaya, özgürlük ve demokrasi mücadelemizi zafer çizgisinde geliştirmeye çağırıyoruz!

-Koronavirüs üreten kapitalizm yok olacak, halklar ve kadınlar özgürlüğü kazanacak!
-Kahrolsun faşist-sömürgeci soykırımcı diktatörlük!
-Yaşasın özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!
-Yaşasın Devrimci Halk Savaşı direnişimiz!
-Bijî Rêber Apo!

4 Mayıs 2020

Yaşam ve mücadele felsefesi olarak şehitler gerçeği

Mustafa Karasu

Şehitler Ayı ve Günü vesilesiyle Mayıs Ayı Şehitleri olan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, Sinan Cemgil, İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer, Halil Çavgun, Mehmet Karasungur, İbrahim Bilgin, Dörtler, Ramazan Kaplan, Şehit Mizgîn, İran'da idam edilen Şîrîn Elemhulî ve arkadaşları şahsında tüm devrim şehitlerini minnet ve saygıyla anıyoruz. Onlar sadece mayıs ayını şehitler ayı yapmamışlardır; mücadele çizgileriyle her saati, her günü ve yılı direniş zamanı haline getirmişlerdir. Direnişleri ve şehadetleriyle devrimci mücadelenin yaşam ve mücadele felsefesini yaratmışlardır. Çok büyük değerler yarattıkları gibi, yaşam ve mücadele felsefeleriyle tüm özgürlük ve demokrasi mücadelelerini yenilmez kılan tarihi bir rol oynamışlardır.

PKK tarihinde şehitler ve şehitlik çok önemlidir. Kuşkusuz dünyanın her yerinde bir amaç, bir dava için ölenler önemsenir, kutsanır, her zaman anılır. Davaların insanlık için ne kadar önemli olup olmadığı bu bağlılıkları ve verilen yaşamlara önemi etkiler. Eğer bu ölümler insanlık için çok anlamlı ve değerliyse gerçekten bunlar ölümsüzleşir ve unutulmaz. Ölümsüzlüğü yaratan onların uğruna öldükleri davaların ölümsüzlüğüdür, davaların bütün insanları, bütün toplumları ilgilendirmesidir, davaların haklılığıdır. Haklı davanın şehitleri her zaman büyük saygıyla anılır ve onlara toplumlar değer verir. Onları kendi yaşamlarında örnek olarak gösterirler. Şehadet gerçeğinin toplumsal tarihsel anlamını böyle ele almak gerekir.

PKK açısından şehadetlerin böyle bir anlamı olmakla birlikte, PKK'de şehidin, şehadetlerin çok önemli hale gelmesi PKK'nin ve Kürdistan'ın tarihiyle bağlantılıdır. Yine ilk şehitlerin PKK'nin özgürlük mücadelesindeki yeriyle bağlantılıdır. PKK'de şehadetin önemi neredeyse kuruluşuyla başlayan bir gerçekliktir. Haki Karer yoldaşın şehadeti bu konuda önemli bir başlangıçtır. Önemli bir dönüm noktasıdır. Önceden de bazı arkadaşlarımız şehit düşmüştür. Ali Doğan arkadaşın, Aydın Gül'ün şehadeti vardır. Ancak Haki Karer'in şehadeti PKK'de şehadet gerçeğine, şehitlik gerçeğine çok farklı bir anlam kazandırmıştır. Haki Karer, Karadenizli bir arkadaştır. Türk'tür, Türkiye kökenlidir. Kuşkusuz Karadeniz'in tarihinde çok farklı halklar vardır. Bu halklar asimile olmuştur ve bugün Türk olarak tanımlanmaktadır. Karadeniz geçmişiyle çok farklı halkların yaşadığı bir coğrafya olduğu için aslında kültürel zenginliği de olan, birçok kültürün sentezleşmesinin ortaya çıktığı bir halk gerçekliği olarak da ifade edilebilir. Bir yönüyle de Karadeniz toplumunda toplumsallık güçlüdür. Onların tarihsel toplumsal gerçeklikleri, yaşamları onların toplumsal değerlerinin güçlü olmasını beraberinde getirmiştir.

> Şehitler gerçeğimiz herkesin kendini güçlendirmesi, yenilemesi, yeni mücadele dönemine hazırlaması açısından bütün değerleri sunmaktadır. Şehitler gerçeğinde kendimizi ele alırsak güçleniriz, yenileniriz. Önümüzdeki dönem mücadelesine daha güçlü hazırlanırız. Bu yönüyle kendimize şehitler aynasından bakmamız gerekiyor. Şehitler aynasından bakmak, şehitler karşısında özeleştiri vermektir. Şehitler karşısında özeleştiri verildiğinde gerçekten yanlışlıklardan arınırız, doğruları buluruz.

Şehit Haki Karer'in mezarı

> Haki Karer'in şehadetinden sonra Önder Apo bu şehadete cevap olarak bir profesyonel devrimci örgüt kurmayı önüne koymuştur. Yani partileşmeyi önüne koymuştur. Artık Haki'nin şehadetiyle parti olunmalı ve bir parti duygusuyla, ruhuyla bu davaya sahip çıkılmalı, bu davanın başarıya ulaştırılması için mücadele geliştirilmelidir. Partinin anlamı da zaten budur. Parti kurmak demek artık bir düşünceyi hedefe kilitlemek demektir.

12 Eylül 1980'e kadar Karadeniz'de toplumsal değerler çok güçlüdür. Toplumsal değerler çok güçlü olduğu için Karadeniz'de devrimci, sosyalist hareket güçlü bir temel bulmuştu. Bunun nedeni toplumsallığın da Karadeniz'de güçlü yaşanmasıydı. Haki Karer yoldaş böyle bir toplumsal gerçeklikten gelen bir devrimcidir, sosyalisttir. Kişiliği örnek alınacak bir kişiliktir. Genç yaşta olgunlaşmış bir kişiliktir. Haki'nin devrimci kişiliğinde, genç yaşta olgunlaşmasında büyüdüğü coğrafyanın, toplumsal kesimin, ailesinin etkileri mutlaka vardır. Bunlar gerçekten kapsamlı araştırmaya ve incelenmeye değer konulardır.

Apocu grubun yaşam tarzının yaratılmasında Haki Karer'in çok önemli bir rolü vardır

Haki Karer, Ankara'da devrimcilik yaparken de çevresinde sevilen, sayılan, saygı duyulan bir kişilik haline gelmiştir. Önderlik bu kişiliklerle; Haki ve Kemal'le tanışmıştır. 1972 sonlarında cezaevinden çıktıktan kısa süre sonra sanırım 1973'lerin başıdır, 1972-73 kışıdır, Kemal'le Haki'nin kaldığı eve gitmiş, tanışmış ve o evde kalmıştır. Bu yönüyle Önder Apo Haki'yi iyi tanımış, Haki Önder Apo'yu iyi tanımıştır. Arkadaşlıkları uzaktan ya da bir grup içinde olmalarından dolayı değil, bizzat evde uzun süre birlikte kalıp, yaşamanın ve tanışmanın sonucudur. Devrimci duyguların ortaklaşmasıdır. Kişiliklerin birbirlerini çok iyi tanıma ve sevmesinin yarattığı bir arkadaşlık gerçeği vardır. Haki Karer, böyle bir kişilik olarak Önder Apo'nun düşüncelerini benimsemiştir. Apocu düşünceleri sadece Kürdistan halkının değil, Türkiye halklarının özgürlüğü için çok çok önemli görmüştür. Özellikle de Kürdistan'daki devrimci potansiyeli Türkiye devrimi için önemli görmüş ve bu çerçevede Önder Apo'yla arkadaşlık yapmış, bu grup içinde yer almıştır. Gruba katıldıktan sonra da gerçekten saç telinden ayak tırnağına kadar kendisini bu gruba veren bir devrimci olmuştur. Öyle ki, Apocu grubun yaşam tarzını, kültürel değerlerini, yoldaşlık ilişkilerini, devrimci ilişkilerini, üslubunu yaratmada çok önemli bir rolü vardır. Bu nedenle Önder Apo ona "gizli ruhum" demiştir. Gizli ruhum, demesi aslında Önder Apo'nun olaylara bakışının, devrimci duruşunun, tarzının, üslubunun, ilişkilerinin yaşamda ifade edilmesidir, somutlaştırılmasıdır.

Böyle bir devrimci gerçekliğe sahip olan Haki Karer yoldaş, 1977 18 Mayıs'ında şehit düşürülmüştür. Tabi İbrahim Kaypakkaya'nın şehit düştüğü bir günde şehit düşmesi de tarihsel olarak iki büyük şehidin birlikte anılması, değerlerinin hatırlanması açısından önemlidir. Haki Karer'in şehadeti PKK'de şehitlere değer ve anlamlar vermenin temelini oluşturmuştur. Şehitlere değer ve anlam vermenin içeriği, kapsamı, derinliği Haki Karer'in şehadetine verilen karşılıkla başlamıştır. Haki Karer'in şehadeti Apocu grubu yeni bir aşamaya taşımıştır. Apocu düşünceleri yeni bir niteliğe kavuşturmuştur. Artık bu düşünceler için yaşamını feda eden, yaşamını ortaya koyan kadrolar vardır, yaşamını vermiş öncü kadro gerçeği vardır. Çünkü Haki de Apocu grubun önder ve öncü kadrolarındandır. Bu düşüncenin en iyi ve en has savunucularındandır. Önder Apo'nun "gizli ruhum," demesinin bir anlamı da bu düşüncenin en özlü biçimde savunulması gerçeğini ifade etmektedir.

Şehitlere sahiplenmek davayı büyütmek başarıya ulaştırmak demektir

İşte böyle bir öncü ve önder kadronun şehadeti Apocu düşünceyi tam bir dava haline getirmiştir. Düşüncelerin dava haline gelmesi esas olarak da o düşünceler doğrultusunda emek verenlerin, yaşamlarını verenlerin ortaya çıkmasıyla gerçekleşir. Bir düşünce öyle kendiliğinden dava olmaz. Ona çok büyük sahiplenilenler olduğu takdirde, ona sahiplenme düzeyi yükseldiği takdirde dava haline gelir. Apocu düşünce uğruna böyle büyük bir devrimcinin ölmesi, böyle bir devrimci kişiliğinin yaşamını ortaya koyması Apocu düşünceyi dava haline getirmiştir. Bu yönüyle PKK gerçeğinde şehitlikle uğruna ölünen dava arasında doğrudan bağ vardır. Şehitlik dava demektir, dava şehitlik değerlerine sahip olmak demektir. Şehitlik değerlerine sahip olmadan bu davanın sahiplenicisi olmak mümkün değildir. Bu yönüyle bu davayı savunmak daha ilk baştan bu şehitlik değerlerini savunmak anlamına gelmektedir. Ya da bu şehitlere sahiplenmek demek bu davayı geliştirmek, büyütmek, başarıya ulaştırmak demektir. Haki Karer yoldaşın şehadeti Apocu grup tarafından böyle ele alınmıştır.

Önder Apo, Haki Karer'in şehadetinden sonra artık bu düşünceden geri dönüş olamayacağını, bu düşüncenin dava haline geldiğini, bu düşünce uğruna yaşamlarını verenlerin olduğunu, bu nedenle görevinin de bu şehitlerin ve şehadetlerin uğruna yaşamlarını verdiği davayı başarıya ulaştırmak olduğunu, böyle bir sorumluluk yüklendiğini ortaya koymuştur. Haki Karer'in şehadetiyle birlikte bütün Apocular bu şehidin davasını amacına ulaştırma sorumluluğuyla yükümlü kılınmıştır. Artık bundan kaçınılamaz. Tek görevleri, duyguları, düşünceleri bu şehidin düşüncelerinin, davasının başarıya ulaştırılması olacaktır. Önder Apo, Haki Yoldaş'ın şehadetine böyle bir ciddiyet ve sorumlulukla yaklaşmıştır. Bu şehadetin mutlaka mücadelenin gelişmesi, yeni bir aşamaya vardırılması, yeni bir dönüm noktası haline getirilmesi yaklaşımıyla hareket etmiştir. İşte şehadetlere verilen cevap, PKK'deki şehadetlerin anlamı en başta da böyle oluşmuştur.

Haki Karer'in şehadetinden sonra Önder Apo bu şehadete cevap olarak bir profesyonel devrimci örgüt kurmayı önüne koymuştur. Yani partileşmeyi önüne koymuştur. Artık Haki'nin şehadetiyle parti olunmalı ve bir parti duygusuyla, ruhuyla bu davaya sahip çıkılmalı, bu davanın başarıya ulaştırılması için mücadele geliştirilmelidir. Partinin anlamı da zaten budur. Parti kurmak demek artık bir düşünceyi hedefe kilitlemek demektir. Düşünce olabilir, bir düşünce etrafında gruplar olabilir ama bu grupların bir hedefe kilitlenmesi, başarıya doğru yürümesi, bu gruptaki tüm bireylerin bir amaç, ilkeler, tüzük ve

örgüt anlayışı doğrultusunda bir sorumlulukla mücadele içine girmesi partileşmeyi yaratır. Partileşme de sorumluluk ve görev yüklenmektir. İşte Önder Apo Haki'nin şehadetine böyle karşılık vermek istemiştir. Bunun için de parti programını hazırlama o güne kadar yürütülen mücadeleyle ortaya çıkarılan kadro, sempatizan ve taraftar gerçeğini, yine o güne kadar yoğunlaştırılan, derinleştirilen ideolojik-teorik değerlendirmeleri, düşünce gücünü bir programa; bu program çerçevesinde de bir stratejiye, politikaya, taktiğe ve bunları pratikleştirecek örgüt ve eylem biçimine kavuşturmak gerekiyor. Yine bunun ittifaklarının nasıl olacağının ortaya konulması gerekiyor. Bir hedefe kilitlenen örgüt olmak böyle gerçekleşir.

Önder Apo her şehadete ciddiyetle ve büyük bir sorumlulukla yaklaşmıştır

Bir program üzerinde yoğunlaşmak ve partileşmek büyük bir eylem ve karardır. Düşünce ve duyguda, bir grubun pratiğinde, mücadelesinde yeni bir dönem başlatmaktır. Bu da bir hamledir. Önder Apo, Haki'nin şehadetini kesinlikle bir hamleye vesile olması biçiminde ele almıştır. Böylelikle PKK'de şehitlik demek, şehide bağlılık demek bir hamle gerçekleştirmek, onun bıraktığı değerleri ileri bir aşamaya taşımak için sorumluluk duymak ve bunun gereklerini yerine getirmek demektir. Önder Apo, Haki Karer'in şehadetiyle böyle bir yaklaşım benimsemiş, bunun gereklerini yerine getirmiş ve artık sadece kendisi açısından değil, bütün yoldaşları, bütün parti ve bütün grup açısından şehadet gerçeğine böyle bir anlam vermiştir, Şehadet gerçeğinin nasıl ele alınması gerektiğini gruba, partiye bu tutumuyla göstermiştir. Artık bundan sonra Önder Apo, Haki Karer yoldaşın şehadetine nasıl yaklaştı ve cevap verdiyse bütün yoldaşları da, arkadaşları da, bütün grup da, partide şehitlere böyle yaklaşacaktır. Böyle bir sorumluluk, ciddiyet ve hamlesel bir pratikleşmeyle yaklaşacaktır. Şehitliğe PKK'nin ilk çıkışında, grubun ilk kuruluşunda verilen değer budur.

PKK'de şehitlerin önemli olması, şehitlerin duruşunun değerlendirilmesi, yaşanan bir şehadetin ne anlama geldiğinin, bu şehadetin nasıl bir sorumluluk yüklediğinin, nasıl görevler ortaya koyduğunun tartışılması gerçeği, şehitlere böyle yaklaşılması gerçeği Haki Karer'in şehadetinden sonra Önder Apo'nun yaklaşımının ortaya koyduklarıdır. Bu açıdan da şehitler gerçeği PKK'de her zaman önemli olmuştur. En başta da Önder Apo her şehadete ciddiyetle ve büyük bir sorumlulukla yaklaşmıştır. Her şehitler günü ve ayında şehadet gerçeğini kapsamlı değerlendirme ve çözümlemelerle bütün parti yapısına, kadroya ve halka benimsetmeye ve herkesin şehitlere doğru yaklaşmasına, sahiplenmesine çaba göstermiştir. Doğru sahiplenilmesini sağlamaya çalışmıştır.

Önderlik gerçeğinin en önemli özelliklerinden biri de şehitlere yaklaşımdır. Ya da şehitlere bu yaklaşımından dolayı Önderlik büyük bir önderlik olmuştur. Önderlik hep başarı sahibi olmuştur. Önderlik hep sorumluluk duygusunu yüksek tutmuştur. Görevlerine büyük bir ciddiyetle sarılmıştır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; dünyada şehitlerine en büyük bağlılık gösteren, şehitler gerçeğine bağlanarak onların amaçlarını gerçekleştirmek için bütün yaşamını ortaya koyan bir önderlik gerçeği varsa bu da Önder Apo'dur. Önder Apo'nun neden bu kadar büyük olduğunu, büyük mücadeleci ve devrimci olduğunu, büyük gelişmeler yarattığını anlarken, değerlendirirken şehitlere büyük bağlılığını görmek gerekiyor. Yoldaşları, bu halkın evlatları bir dava için kendilerini feda etmişlerdir, her şeylerini ortaya koymuşlardır. O zaman onun yoldaşları ya da bu davanın öncüleri, önder kadroları ne yapacaktır; bu davayı başarıya ulaştırmak için her şeylerini vereceklerdir. Bu sadece bir siyasi sorumluluk değil, ahlaki ve vicdani sorumluluktur. Yoldaş ve insan olmanın, bu halkı ve insani değerleri sevmenin gereğidir. Bu yönüyle Önder Apo'nun şehitlere verdiği değeri anlamak şehitlik gerçeğine verilecek en doğru cevaptır ya da şehitleri en doğru tarzda anlamaktır.

Şehitlerin amaçlarına, değerlerine, özlemlerine oportünistçe yaklaşılamaz

Şehitleri en iyi şekilde anlamak, onların uğruna yaşamlarını verdiği mücadeleye sahiplenmek, bu mücadeleyi başarıya götürmek için çaba göstermekle gerçekleşir. Yoksa şehitlere şöyle bağlıyım, böyle bağlıyım, demek yetmez. Sadece duygusal bağlılık yetmez. Sadece onların büyüklüklerini, kişiliklerini anlatmak, övmek yetmez. Anlamlı olan şehitlerin uğruna yaşamlarını verdiği düşüncenin, yani davanın, amaçların başarılması için mücadele etmektir. Onların amaçlarını başarıya götürecek örgütü, mücadeleyi ve eylemi geliştirmektir. Onların mücadeleleriyle yarattığı örgüt, ideoloji, düşünce anlayışını benimsemek, sahiplenmektir. Önder Apo bu nedenle sürekli, "Ben şehitlerin sözcüsüyüm," demiştir. "Ben şehitlerin davalarının takipçisiyim," demiştir. "Ben şehitlerin özlemlerinin gerçekleşmesi için yaşıyorum," demiştir. "Benim yaşamım, çabam onların uğruna yaşamlarını verdikleri amacı başarıya ulaştırmaktır, bütün yaşamım artık onların amacını başarıya ulaştırmaya kilitlenmiştir," demiştir. "Ben şehitlerin davasına, amaçlarına, düşüncelerine toz kondurmam, onların yarattığı değerlere sahiplenirim, onların düşüncelerine, mücadelelerine, amaçlarına zarar verecek şeyleri kabul etmem, şehitlerin amaçlarına, eylemlerine, yarattıkları değerlere karşı gösterilecek her olumsuzluk, her yanlışlık ve eksiklik karşısında beni bulur," demiştir. Bu açıdan da büyük bir ideoloji savaşçılığı yapmıştır. Siyasi mücadele, örgüt mücadelesi vermiştir. Düşmana karşı mücadele vermiştir. Şehitlerin davasına zarar verecek her şey karşısında büyük bir mücadele önderliği olmuştur.

Önder Apo'nun mücadele önderliği, militanlığı, savaşçılığı esas olarak şehitlerin yarattığı değerlere ve onların davalarına sahiplenmek, onların mücadele ettiği bayrağı yere düşürmemek ve özlemlerini gerçekleştirmektir. Önderlik niye bu kadar çabalıyor, mücadele ediyor, çırpınıyor, neden bu kadar hassas, neden en küçük değere bile büyük bir titizlikle sahipleniyor sorularının cevabı bu gerçeklikte yatmaktadır. Şehitlerin sözcüsü olmak, şehitlerin düşüncelerinin, eylemlerinin, amaçlarının takipçisi olmak, şehitlerin yoldaşı olmak, onlara bağlı olmak böyle büyük bir sorumluluk gerektirmektedir. Önder Apo bunu büyük bir ciddiyet ve tutarlılıkla yapmaktadır. Şehitlerin amaçlarına, değerlerine, özlemlerine oportünistçe yaklaşılamaz. Onların amaçlarına, eylemlerine, yarattıklarına sorumsuzca, basitçe, yüzeysel yaklaşılamaz. Onlar yaşamlarını vermişlerdir. Eğer insanların bir dava uğruna verdikleri yaşamlarına saygılı olunacaksa, bu yaşamlar anlamlı ve değerliyse, bir amaç için yaşamlarını ortaya koymuşlarsa o zaman bu şehadetlere, bu yaşamlara gereken anlamı vermek, devrimci ve toplumsal ahlakımızın, kültürel değerlerimizin, vicdanımızın gereğidir. İnsan olmak buysa, o zaman insan olmanın bu gerekleri yerine getirilecektir. İşte Önder Apo bütün yaşamı boyunca şehitlerin gerçek anlamda sözcüsü, yoldaşı, takipçisi ve sahiplenicisi olmuştur.

Önderlik gerçeğini anlamakla şehitler gerçeğini anlamak arasında büyük bir bağ vardır. Şehitler gerçeği anlaşılmadan Önderlik gerçeği anlaşılamaz, Önderlik gerçeği anlaşılmadan da şehitler gerçeği anlaşılamaz. Tüm PKK kadroları, tüm halk, sempatizanlar şehitleri anlamak ve değer vermek istiyorlarsa şehitler nedir, şehitlere nasıl saygı duyulur öğrenmek istiyorlarsa en başta da Önder Apo'nun yaşamına bakacaklardır, Önder Apo'nun şehitlere verdiği karşılığa bakacaklardır, şehitleri nasıl anlamlandırdığına bakacaklardır. Bunlar doğru anlaşıldığında gerçekten her kadroda, halktan her insanda, her sempatizanda, her kadında, her gençte, her yaşlıda şehitlere, Önder Apo'ya büyük bağlılık ortaya çıkar. Şehitlerin uğruna yaşamlarını verdiği, Önder Apo'nun takipçisi olduğu mücadeleyi büyük sahiplenirler, bu mücadeleyi geliştirmek için her şeylerini ortaya koyarlar. Bu gerçeklerle anlamak herkesi büyük yurtsever, büyük militan, büyük kadro ve büyük devrimci yapar.

Kürdistan'da şehitlikle fedailik gerçeği iç içe geçmiştir

Önder Apo, "PKK şehitler partisidir," dedi. Bunun çok iyi anlaşılması gerekiyor. Birçok boyut PKK'yi şehitler partisi haline getirmiştir. Her şeyden önce şunu vurgulamak gerekir; PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesi dünya tarihindeki en zorlu özgürlük mücadelesidir. Bir halkı ölüm döşeğinden çekip ayağa kaldırmak yoğun ve apayrı bir mücadele gerektirmektedir. Yine 4 parçaya bölünmüş Kürdistan'da özgürlük mücadelesini geliştirmek büyük bir mücadele gerektirmektedir. Dünya dengelerinin kurulduğu, bütün dünyadaki emperyalist, kapitalist ülkelerin üşüştüğü Ortadoğu'da Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştirmek gerçekten büyük zorluklar getirmektedir. Ortadoğu'nun devletleri tarihin en eski devletleridir. Bu tarihlerine, bu geleneklerine dayanarak Kürt halkı üzerinde soykırım politikası yürütmektedirler. Öte yandan Ortadoğu dünya dengelerinin kurulduğu yer olduğu için devlet imkanlarını değerlendirerek, kendilerini pazarlayarak Kürt halkını soykırıma uğratmak istemektedirler. Bu yönüyle Kürdistan devrimi zorun zoru koşullarında gerçekleştirilen bir devrimdir. Kürdistan'da Kürt halkının varlığını yaşatmak büyük bir mücadele gerektirir. Bırakalım özgür ve demokratik yaşamını kazanmayı, varlığını kabul ettirme mücadelesi bile dünya tarihinin en büyük, en zorlu var olma mücadelesidir. Bu yönüyle şehitler gerçeğini değerlendirirken, anlamlandırırken Kürdistan devriminin karakterini doğru anlamak gerekir. Kürdistan devriminin nasıl zorluklar içinde gerçekleştirilen bir devrim olduğunu, zorun zoru koşullarında mücadele edilerek böyle bir devrimci özgürlük mücadelesinin geliştirilebileceğinin görülmesi gerekmektedir. Şehadet gerçeği, şehitlik, PKK'nin şehitler partisi olma gerçeği bu çerçevede daha büyük ve derin bir anlam kazanmaktadır.

Kürdistan devriminin tarzı zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzıdır. Kürdistan devriminin tarzı bu zor koşullarda büyük bedeller ödeyerek mücadeleyi geliştirmeyi gerektirmektedir. Bu yönüyle de Kürdistan devriminin tarzı zorun zoru koşullarında mücadele etmeyi, bedeller ödemeyi, bu temelde de yaşamları ortaya koymayı gerektirmektedir. Fedaice mücadele edilmeden Kürdistan'da zorlukları aşmak, devrimi geliştirmek ve başarıya götürmek mümkün değildir. Bu yönüyle Kürdistan'da şehitlikle fedailik gerçeği iç içe geçmiştir. Bütün şehitler fedaidir. Çünkü Kürdistan'da fedailik yapmadan, fedai olmadan özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek zordur. Bu nedenle Diyarbakır Zindanı'nda 14 Temmuz Ölüm Orucu gerçekleşmiştir. Ölüm orucu fedaice bir eylemdir. Diyarbakır Zindanı gibi ölümün bile imkansızlaştırıldığı, insanların elinden ölüm seçeneğinin bile alınmak istendiği bir zindanda gerçekleşmiştir. Diyarbakır Zindanı da o koşullarda zorun zoru özelliklere sahiptir. 14 Temmuz Direnişi zorun zoru koşullarında gerçekleşti. Önder Apo," PKK şehitler partisi," derken en başta da Diyarbakır zindanlarında yaşamlarını ortaya koyan önder kadroların şehadeti çerçevesinde böyle bir değerlendirme yapmaktadır. Kuşkusuz bütün şehitler gerçeği temelinde PKK şehitler partisi haline gelmiştir. Ama bütün şehitler gerçeğinin özelliğini, karakterini de ortaya koyan, PKK'de şehitlerin nasıl bir gerçeklik olduğunu anlamamızı sağlayan esas şehadet süreçleri ve gerçekliği de zindan şehitleridir. En başta da 14 Temmuz şehitleridir.

"PKK şehitler partisidir," derken şunu anlamak gerekiyor; PKK dünya tarihinin en zorlu mücadelesini veriyor, zorun zoru koşullarında mücadele yürütüyor. Bu koşullarda zorluklara karşı mücadele etmeden, zorluklara dayanmadan, bedel ödemeden, fedailik yapmadan Kürdistan'da devrim ilerletilemez ve gerçekleştirilemez. Dolayısıyla PKK de var olamaz. PKK bir halkın özgürlük mücadelesini yürütecekse, bir devrim partisi olacaksa o zaman fedailer partisi, şehitler partisi olacaktır. Bedel ödemeyi göze alanların partisi olacaktır. İşte bu nedenle PKK'de öncüler büyük fedailikle şehadete gitmişlerdir. PKK kadroları büyük bir kararlılıkla bedel ödemeyi göze alarak şehadete ulaşmışlardır. Düşmanın saldırıları böyle boşa çıkarılmıştır, gerilla ve serhildanlar böyle gerçekleştirilmiştir. Eğer şehitlerimiz, her dönemin zorlukları karşısında bu fedai gerçekliği, şehitlerimizin ortaya koyduğu fedailik, yürüttükleri mücadele olmasaydı ve düşmanın her türlü saldırısına karşı bu büyük şehadetlerle karşılık verilmeseydi mücadele geliştirilemezdi, PKK var olamazdı. Bugün sadece Kürdistan'ın değil, bütün Ortadoğu'nun en büyük devrimci partisi PKK gerçekliği ortaya çıkmazdı. PKK'yi var eden ve ayakta tutan şehitler olmuştur.

PKK'nin ölçüleri şehitlerin yaşam ölçüleriyle şekillenmiştir

Her dönem büyük zorluklarla karşılaşılmıştır. Neredeyse her gün büyük zorluklarla mücadele edilmiştir, bu her günün ve her dönemin büyük zorlukları da büyük şehadetlerle aşılmıştır. Büyük şehadetlerle bu zorluklar aşılıp mücadele geliştirilmiş, büyük değerler ortaya çıkarılmıştır. PKK'yi şehitler partisi yapan budur. Çünkü PKK'de yaratılan bütün değerler, PKK'nin ortaya çıkardığı bütün değerler ve gelişmeler şehitlerin mücadelesiyle olmuştur. Yine bugün bir parti, bir örgüt, bir PKK ve PKK'nin değerleri varsa bunu da şehitler yaratmıştır. Hiçbir parti sadece tüzükle parti olamaz. Parti denilerek parti olunamaz. Şu kurum bu kurum oluşturularak parti oluşturulamaz. Değerlerle, ölçülerle, tarzla, üslupla, yöntemle oluşur. Bunları da yaratan şehitlerimizdir. Şehitlerimiz ilk büyük şehidimiz Haki Karer gerçeğine dayanarak, yine Önder Apo'nun tarzını, temposunu, üslubunu, yöntemini esas alarak, bu temelde mücadele ederek gelişmeler yaratmışlardır. PKK'de ölçüler, kültürel değerler, vicdan, ahlak ve yoldaşlık ilişkileri oluşmuştur. Halka, Önderliğe, insanlığa bağlılık oluşmuştur. Bu büyük bağlılıkları, değerleri ve ölçüleri de şehitlerimiz yaratmıştır.

Şehitlerimizin yaşamı PKK'nin yaşamı olmuştur. PKK'nin ölçüleri şehitlerin yaşam ölçüleriyle, şehitlerin ortaya koyduklarıyla şekillenmiştir. Bu bakımdan şehitlik ölçüleri, şehitlik değerleri, şehitlerin ortaya koyduğu mücadele anlayışı, tarz, tempo, üslup, fedailik ve yoldaşlık ilişkileri dışında PKK değerleri ve yoldaşlık gerçeği yoktur. Parti nedir, PKK nedir, denildiğinde en başta da şehitlere bakılacak, şehitlerin sözcüsü ve takipçisi olan Önderlik gerçeğine bakılacaktır. Önderlik gerçeğiyle şehitler gerçeği arasında çok büyük bağ vardır, bir bütündür. Şehitleri anlamadan Önderliği, Önderliği anlamadan şehitleri anlamak mümkün değildir. Her ikisini anlamadan da PKK'yi anlamak mümkün değildir. Bu bakımdan biz ne diyoruz; PKK bir Önderlik gerçeğidir, diyoruz. Önderlik de PKK ve şehitler gerçeğidir. PKK, Önderlik gerçeğidir diyorsak, bu PKK'yi de en iyi anlayanın, en iyi ortaya koyanın, PKK'yi bugünlere getirenin Öndelik gerçeği olduğunu söylüyorsak, o zaman Önderliğin, "PKK şehitler partisidir," değerlendirmesini doğru anlayacağız ve ancak PKK'nin şehitler partisi olduğunu anladığımızda, bunu kavradığımızda gerçek bir PKK'li olduğumuzu göreceğiz. Bu yönüyle şehitler gerçeğini iyi anlamak PKK'yi ve Önderliği anlamaktır.

PKK şehitler partisidir, diyoruz. Çünkü biz de biliyoruz, Önder Apo da biliyor, halk da biliyor, dünya da biliyor ki; Kürdistan devrimi çok zordur, bu zorlukları aşmak kolay değildir. Bu zorlukları yaşamlarını ortaya koyarak şehitlerimiz aştırmıştır, fedailerimiz aştırmıştır. On binlerce şehidimiz büyük bir bilinçle, büyük bir iradeyle yaşamlarını ortaya koyarak tüm saldırıları püskürtmüşler ve başarılar ortaya çıkarmışlardır. PKK'nin şehitleri, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin şehitleri herhangi bir cephe savaşında verilen şehitler değildir, herhangi iki devletin karşı karşıya geldiği savaşta verilen kayıplar değildir. Burada büyük bir irade, bilinç, fedakarlık vardır. Herhangi bir askeri kanunla, tüzükle bir araya gelmiş bir topluluk değildir. Bir

Önderlik gerçeğini anlamakla şehitler gerçeğini anlamak arasında büyük bir bağ vardır. Şehitler gerçeği anlaşılmadan Önderlik gerçeği anlaşılamaz, Önderlik gerçeği anlaşılmadan da şehitler gerçeği anlaşılamaz. Tüm PKK kadroları, tüm halk, sempatizanlar şehitleri anlamak ve değer vermek istiyorlarsa şehitler nedir, şehitlere nasıl saygı duyulur öğrenmek istiyorlarsa en başta da Önder Apo'nun yaşamına, şehitlere verdiği karşılığa, şehitleri nasıl anlamlandırdığına bakacaklardır.

düşünce, bir dava etrafında toplanmış, gönüllüce, yani yaşamını verirken neden verdiğini anlayan, mücadelesinin neler yarattığını ve yaratacağını bilen, bu yönüyle şehadete ulaşarak yaşamını anlamlandıracağını, tarihin en büyük gerçek yaşamı haline geleceğini, tarihteki gerçek yaşamın kendi yaşamı olacağını bilerek yaşamlarını ortaya koyan fedailerle bu mücadele gelişmiştir.

Dün de PKK'yi şehitler ayakta tuttu, bugün de PKK'yi şehitler ayakta tutuyor ve mücadeleyi süreklileştiriyorlar. Şehitlerimiz aynı zamanda mücadele zincirinin halkalarıdırlar. Şehitlerimiz büyük bir bilinçle, büyük bir mücadele ve fedakarlıkla bu halkanın kopmasına izin vermiyorlar. Bu şehadetler halkasına, zincirine yeni zincirler, yeni halkalar ekleyerek özgürlük mücadelesini süreklileştiriyorlar, PKK'yi var ediyorlar. PKK'nin öncülüğü şehitler öncülüğüdür. Şehitler yaşamlarını ortaya koyarak PKK'nin öncülük gerçeğini gerçekleştiriyorlar. Çünkü Kürdistan'da gelişmeleri süreklileştirmeyi sağlamanın başka bir yolu yoktur.

PKK şehitler partisiyse o zaman zorluklar engel olarak görülemez

Kolay yollardan Kürdistan'da hiçbir şey kazanılamaz. Dünyanın herhangi bir yerindeki mücadele tarzıyla, örgüt, yaşam ve eylem anlayışıyla Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşam kazanılamaz. Zaten PKK'nin Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yürüttüğü özgürlük mücadelesi, yürüttüğü fedailik, fedai mücadele gerçekliği Uzak Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın ya da Ortadoğu'nun herhangi bir köşesinde olsaydı kesinlikle defalarca başarıya ulaşır, sonuç alırdı. Bu yönüyle Kürdistan özgürlük mücadelesinin kısa sürede sonuç almamasının, uzun sürmesinin nedeni Ortadoğu gerçekliğidir; Kürdistan'ın Ortadoğu'daki yeridir, Ortadoğu'nun da dünyadaki yeridir. Kürt halkını soykırıma uğratmak isteyen düşmanların karakteridir. İşte tüm bunları aştıran şehadet gerçeği olmaktadır. Tüm bunları yenilgiye uğratacak olan da şehadet gerçeği olacaktır. Öyle herhangi bir düşünce değil, doğru düşünceyle doğru eylemin birleşmesi bu büyük şehadetleri ortaya çıkarmaktadır. PKK'de şehadetlerin büyük olmasının nedeni aynı zamanda büyük düşünce sahibi olmalarıdır. Tarihin en devrimci, en demokratik, en özgürlükçü düşüncesi doğrultusunda mücadele etmeleridir. PKK'de şehitlik gerçeğini büyüten etken budur. Onların ideolojik ve siyasi duruşlarıdır. İnsanlık ve tarih açısından taşıdığı anlamlardır. Bir bilinç yoğunluğudur. Tarihsel sorumluluk, devrimcilik ve yurtseverlik yoğunluğudur. Çünkü Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi mücadelesi ancak böyle gerçekleştirilebilmektedir. PKK'nin öncülük ettiği mücadelenin karakteri böyledir. PKK'nin öncülük ettiği mücadelenin karakteri zor olduğu için, zorun zoru koşullarında mücadele edilerek gelişmeler yaratılabildiği için bunun doğal sonucu olarak da PKK bir şehitler partisi haline gelmiştir. Şehitler partisi olarak mücadelesi gelişmiş, mücadelesi sürmekte ve şehitler partisi olarak da bu mücadele başarıya götürülecektir.

PKK şehitler partisi olduğu için ya da şehitler en zor koşullarda mücadele edip başardığı için PKK gerçeğinde zorluk diye bir kavram yoktur. PKK'de zorluklar engeller olarak görülemez. PKK'de zorluklar mücadele gerekçesidir. PKK şehitler partisiyse o zaman zorluklar engel olarak görülemez. Şehitler en zor koşullarda mücadele edip başarmışlardır. Bu nedenle de PKK demek zor koşullarda mücadele edip başarmak demektir. Zaten PKK'yi şehitler partisi yapan budur. Şehitler gerçeği en zor koşullarda mücadele edip başaranlardır. Dolayısıyla şehitler partisi açısından zorluklar gerekçe olamaz, engel olamaz. Şu bu zordur denilemez. Zorluklardan yılma olmaz, kaçma olmaz. Zorluklar umutsuzluk yaratmaz. Şehadet gerçeği zorluklara karşı mücadele etme gerçeğidir. Tüm şehitlerimiz zorlukları mücadele gerekçesi yapmıştır. Zordur, dememişlerdir. Zaten zorluklara karşı mücadele etme kararlılığıyla şehadete ulaşmışlardır. Zorluklarla şehadetler arasında bağ vardır. Kürdistan devrimi zor olduğu için fedailik ve şehitler gerçeği bu mücadelenin parçası olmaktadır. Bu mücadeleyi geliştiren temel etken olmaktadır. Bu yönüyle şehitleri ve şehitler gerçeğini değerlendirirken zorluklara yaklaşımı da böyle ele almak gerekir. Zorluklar mücadele gerekçesi yapılıyorsa şehitlere bağlıyız demektir. Şehitler partisi olan PKK'nin kadrosuyuz, sempatizanıyız demektir. Ya da zorluklara karşı mücadele ediyorsak Kürdistan yurtseverliği yapıyoruz demektir. Savaşan halk gerçekliğine ulaşmış bir halk olduk demektir.

Dün de PKK'yi şehitler ayakta tuttu, bugün de PKK'yi şehitler ayakta tutuyor ve mücadeleyi süreklileştiriyorlar. Şehitlerimiz aynı zamanda mücadele zincirinin halkalarıdırlar. Şehitlerimiz büyük bir bilinçle, büyük bir mücadele ve fedakarlıkla bu halkanın kopmasına izin vermiyorlar. Bu şehadetler halkasına, zincirine yeni zincirler, yeni halkalar ekleyerek özgürlük mücadelesini süreklileştiriyorlar, PKK'yi var ediyorlar. PKK'nin öncülüğü şehitler öncülüğüdür.

Halkımız için de zorluklar mücadele gerekçesidir. Çünkü Kürdistan'da halk da zorluklara karşı mücadele etmeden özgürlüğü ve demokrasiyi kazanamaz. On binlerce halk şehidimiz vardır. Onlar da bu bilinçle zor koşullarda direnerek, düşmanın zalimliğini bilerek, Kürdistan'da ancak fedailik yaparak özgürlük kazanacağını bildikleri için Kürdistan devriminin halk şehitleri ortaya çıkmıştır. Şehitler gerçeğini anlarken, şehitlere bağlılık derken en başta da zorluklara yaklaşımı ele almak gerekiyor. Başarıyı, özgürlüğü, bağımsızlığı, hak, adalet ve eşitliği kolay arayan, Kürt'ün varlığının kolayca süreceğini sanan şehitler gerçeğini anlamamış olur. Şehitler gerçeği zaten Kürdistan'da hiçbir şeyin kolay elde edilemeyeceğinin somut kanıtıdır. Kürdistan'da her gelişme zorluklara karşı mücadele edilerek ortaya çıkarılabilir. Bu yönüyle Kürdistan devrimcileri için, PKK'liler için, Kürt halkı için zorluklar, mücadele gerekçesidir. Zorluklar yaşamımızın, halk gerçekliğimizin parçasıdır. Ancak bunları aşarak özgür ve demokratik olabiliriz, var olabiliriz.

Başarı, Önderlik gerçeğini ve şehitleri anlamakla sağlanır

Kürt halk gerçekliği de zorluklara karşı mücadele edilerek var olabilir. Zorlukları mücadele gerekçesi yapmadan, zorlukları bu mücadelenin ve yaşamın bir parçası olarak görmeden ne halk olarak var olabiliriz, ne Kürt olarak yaşayabiliriz, ne de özgür ve demokratik yaşama kavuşabiliriz. Bu açıdan şehitler gerçeğinin en temel özelliklerinden biri de zorluklar karşısında ah vah etmeyen, zorluk karşısında yılmayan, zorlukları kendi devrimciliğinin ve yurtseverliğinin varlık gerekçesi olarak gören, zorlukları varlık mücadelesi olarak gören bir gerçeklik olarak ele almamız gerekiyor. Bütün kadroların da sempatizanların da yurtseverlerin de bu gerçekliğe göre kendi yurtsever, devrimci ve mücadele duruşlarını ortaya çıkarması gerekiyor.

PKK'de şehitler ayında, gününde, hatta mücadelenin her anında şehitleri anlamak, onlara bağlılığın nasıl olduğunu bilmek çok önemlidir. Şehitleri anlamak zaten başarıyı getirir. Başarı, şehitleri ve Önderlik gerçeğini anlamakla sağlanır. Zaten Önderliği anlamak şehitleri anlamaktır, şehitleri anlamak Önderliği anlamaktır. PKK'nin, özgürlük mücadelesinin şehitlerini anlamak açısından da şehitlerimizin yaşam ve mücadele felsefesinin çok iyi anlaşılması gerekiyor. Şehitlerimizin yaşam ve mücadele felsefesini de en veciz biçimde ortaya koyan büyük şehidimiz Kemal Pir olmuştur. Kemal Pir, "Yaşamı, uğruna ölecek kadar seviyoruz" diyerek hem yaşam felsefesini ortaya koymuştur hem de mücadele felsefesini. Yaşamı uğruna ölecek kadar sevmek çok çok önemlidir. Bu, özgür yaşama bağlılığı ortaya koyuyor. Önder Apo diyor ya, "ya özgür yaşanmış olacak ya da hiç yaşanmamış sayılacak". İşte "Yaşamı uğruna ölecek kadar sevmek" böyledir. Ya özgür yaşanacak ya yaşanmamış sayılacak. Böyle bir yaşam gerekir. Böyle bir yaşamın uğruna ölünebilir. Böyle bir yaşam için her şey yapılabilir. İşte bu, yaşam felsefesidir.

Nasıl bir yaşam isteniyor, nasıl yaşanmak isteniyor, bunu en iyi biçimde Kemal Pir ortaya koymuştur. Uğruna ölünecek bir yaşam varsa o yaşam güzeldir, anlamlıdır ve değerlidir, yaşanacak bir yaşamdır, ona yaşam denilebilir. O yaşamdan büyük mutluluk ve onur duyulur, büyük bir zevk alınır. Çünkü uğruna ölecek kadar değerli ve güzeldir. İşte PKK şehitlerinin yaşam anlayışı, felsefesi budur. Mücadele felsefeleri ise böyle bir yaşam yaratmak içindir. Böyle bir yaşam yaratmak için mücadele edilir. Mücadele böyle bir yaşam yaratmak içinse anlamlı ve değerlidir. Bu açıdan PKK şehitlerinin yaşam ve mücadele felsefesini anlamak çok çok önemlidir. Kemal Pir 1982'de bunu ortaya koymuştur. Kemal Pir de bu yaşam ve mücadele felsefesini Önder Apo'dan almıştır. Önder Apo'nun mücadele anlayışı ve yaşama bakışı böyledir. Kemal, 14 Temmuz'da yaşamını ortaya koyarak, bu direnişi göstererek, bu direniş içinde bu veciz sözü söyleyerek, yaşamı uğruna ölecek kadar sevdiğini, yaşam ve mücadele felsefesinin bu olduğunu ortaya koyarak Önder Apo'nun en iyi izleyicisi, takipçisi, Önder Apo'yu en iyi anlayan ve pratikleştiren bir yoldaş olarak tarihteki yerini almıştır. Kemal Pir'in büyüklüğü buradadır. Kemal Pir'i büyük yapan Önderlik ve PKK gerçeğidir. Önderliğin yaşam ve mücadele felsefesini en iyi biçimde anlayan, bunu yaşamının her saniyesinde kendinde somutlaştıran bir devrimci olmasındandır.

PKK şehitlerini anlamak herkesi, her devrimciyi güçlü, coşkulu ve moralli yapar

Kemal Pir şehadete giderken 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nda ne demiştir? "Oh be, özgürlük ne güzel," demiştir. Yani uğruna ölünecek bir yaşam için mücadele etmek kadar güzel bir şey olamaz. Özgürlüğün kendisi uğruna ölünecek yaşam için mücadele etmektir, özgürlük, özgürlük anlayışı budur. Böyle bir mücadele yapan özgürdür zaten, böyle bir mücadele içinde olan özgürdür. Böyle bir yaşam ve mücadele felsefesine sahip olan özgürdür. Önder Apo diyor ya "ben dışardakilerden daha özgürüm." Böyle bir yaşam ve mücadele felsefesi olan bir devrimci, bir insan nerede olursa olsun özgürdür. Onun için Kemal Pir şehadete doğru giderken "oh be özgürlük ne kadar güzeldir," demiştir. Evet, özgür yaşamak da güzeldir, özgürlüğü yaşayarak ölmek de şehadete ulaşmak da güzeldir. Moral ve onur vericidir. Bu açıdan PKK şehitleri şehadete giderken en moralli, en mutlu ve en coşkulu anlarındadır. Şehadete yaklaştıkça coşku ve moral anları en yoğun anlarıdır. Hayri Durmuş, Kemal Pir, zindan şehitleri ve tüm şehitlerimiz şehadete giderken morallerinin ve coşkularının zirvesinde olmuşlardır. İnsanlığa, halka, partiye ve yoldaşlarına karşı görevlerini yapmanın huzuru ve rahatlığı içinde büyük bir coşkuyla, onurla son nefeslerini vermişlerdir.

PKK şehitlerini anlamak herkesi, her bireyi, her devrimciyi güçlü, coşkulu ve moralli yapar. Böyle bir şehitler ordusuna sahip olan halk tabii ki coşkulu, moralli ve onurlu olur. Çünkü yaşam ve mücadele felsefeleri çok anlamlıdır ve değerlidir. Tüm insanlığın tarih boyunca ulaşmak istediği hedeflerdir. Güzel, değerli ve anlamlı yaşam, yani uğruna ölünecek yaşam. O yaşama sahiplenilir, o yaşama herkes tutunur. Uğruna ölünecek yaşam demek çok değerli ve anlamlı yaşamdır. Tüm insani değerlerin somutlaştığı yaşam, özgür ve demokratik yaşam demektir. PKK şehitleri böyle bir yaşam tutkunudur, sevdalısıdır. Böyle büyük bir yaşama sevdalanmaları onları şehadete ulaştırmıştır. Büyük yaşam sevgisi olanların şehadetleri büyüktür, büyük şehadetlere ulaşırlar. Yaşam felsefeleri böyle olanlar fedai olurlar. Tüm insanlığın hedefi de böyle bir yaşama ulaşmak değil midir? O zaman tüm insanlığın hedefi böyle bir yaşama ulaşmaksa, PKK şehitleri gerçeğinde yaşamın ne olduğunu anlamak gerekiyor. Yaşamı en iyi tarif eden, ortaya koyan ve anlamlandıran PKK şehitleridir. Özgürlük mücadelesinin şehitleridir.

PKK şehitlerini büyüten, tarihteki bütün fedailiklerden, şehitlerden daha büyük hale getiren onların yaşam ve mücadele felsefesidir. Onların yaşam felsefesi bütün insanlık değerlerinin felsefesidir. O nedenle de bütün insanlık için, tarih boyu yaratılan bütün değerler için mücadele ediyorlar. Tarihimiz, bugünümüz ve geleceğimiz için mücadele ediyorlar. Bu nedenle büyük şehitlerdir. Bu yönüyle şehitlerimizi andığımız her an ve günde tabii ki onların yaşam ve mücadele felsefelerini anlayacağız. Bunu anlamadan onları nasıl anlayabiliriz, onların büyüklüğünü nasıl görebiliriz? Onların büyüklüğü buradadır. Onlara her türlü zorluklara katlanmalarını sağlatan bu yaşam ve mücadele felsefeleridir. Yaşama bu kadar bağlılıkları, güzel yaşama bu kadar değer vermeleri onları büyük mücadeleci yapıyor. Her türlü zorlukları aşan iradeyi, mücadeleyi ortaya koymalarını sağlıyor. Bu da gerçekten Kemal Pir'in sözlerinde ortaya koyduğu yaşam felsefesinin bugün bütün PKK ve Kürdistan şehitlerinde anlam bulmasıdır. PKK'nin gücü buradan geliyor. PKK militanının, kadrosunun gücü buradan geliyor. Çünkü uğruna ölünecek bir yaşamı hedefliyorlar. Yaşam ölçüleri, insanlık ölçüleri, adalet, hak, vicdan ölçüleri yüksek. Böyle bir yaşam ve böyle bir yaşam için mücadele anlayışı olan bir Özgürlük Hareketi, PKK gerçeği vardır ve PKK'yi böyle bir parti yapan bir şehitler gerçeği, onların yaşam ve mücadele felsefesi vardır.

Kürt halkını var etmede şehadetlerin belirleyici rolü olmuştur

PKK şehitleri yaşamı yaratan, halkı yaratan, insanlık değerlerini ve halkların kardeşliğini yaratan şehitlerdir. Yaşam yaratıcıları ve yapıcılarıdırlar. Yaşamı inşa edenlerdir. Önder Apo gerilla mücadelesi başlatırken, arkadaşları hazırlarken, arkadaşları Kürdistan'ın kalbine gönderip gerilla savaşı başlatmalarını isterken onlara Kürdistan devriminin zorluklarını ortaya koymuştur.

Onlara tarihsel rollerini ortaya koymuştur. Tarihin onlara verdiği rolü onlara anlatmıştır. Çünkü her dönemde, her çağda bazı insanlara verilen roller vardır. İnsanlığı bugünlere getiren, değerler yaratan insanlar vardır. Tarih yapıcıları vardır. İşte Kürdistan Devrimi'nin, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin ve gerilla hamlesini başlatanların da böyle bir tarih yapıcılıkları vardır. Önder Apo "Gideceksiniz, belki çoğunuz şehadete ulaşacak, ama sizin şehadetleriniz yaşam damarları kurumuş Kürt halkı için yaşam suyu olacaktır, öz su olacaktır. Kürt'ü var eden öz su olacaksınız. Kürt'ü yaşatanlar olacaksınız" demiştir. Gerçekten de Kürt halkını var etmede şehadetlerin belirleyici etkisi ve rolü olmuştur. Kürdistan'da bugün özgür ve demokratik yaşam adına, Kürtlük değerleri adına ne varsa bunları büyük oranda yaratan, ayakta tutan, canlandıran bu şehitlerimiz olmuştur. Bu yönüyle şehitlerimizi, yaşatanlar olarak görmek lazım. Yaşam yapıcıları, yaşamı ortaya çıkaranlar olarak görmek lazım. Onlar gerçek yaşayanlardır ve hiçbir zaman ölmeyecek olanlardır. Bu bakımdan değerler ve yaşam nasıl yaratıldı, yaşamı kim yaratıyor, yaşam nedir sorularına cevap verirken bu büyük yaşam yaratıcılarını, yapıcılarını görmek gerekiyor. Yaşıyorsak, nefes alıyorsak, onların yarattığı değerlerle, kazandırdıklarıyla olduğunu bilmek gerekiyor.

Osman Sebrî, mücadele ve şehadet gerçeğimizin bir parçasıdır

Bu vesileyle bir anımı anlatmak istiyorum; 1992'nin sonu yada 93'ün başında Önder Apo'yla Şam'da büyük Kürt şairi Osman Sebrî'nin yanına gittik. Artık yaşlanmıştı ve hastaydı. Önder Apo zaman zaman Osman Sebrî'yi gider görürmüş. Çünkü şairler, ozanlar Kürt'ün değerlerini var edenler ve geleceğe taşıyanlardır. Onlar da gerillalar gibi, fedailer gibi mücadelemize değer katanlardır. Bu bakımdan Önder Apo şairlere, yazarlara, sanatçılara çok değer verir. 1993 yılında Önder Apo böyle bir anlayışla yine her zaman olduğu gibi Osman Sebrî'nin ziyaretine gitmişti. Beni de beraberinde götürdü. Orada Önder Apo'nun Osman Sebrî'yle diyalogları oldu. Osman Sebrî'nin o zaman ağzından dinledim. Şêx Seîd direnişinin bastırılmasından sonra bazı arkadaşlarıyla birlikte ne yapalım, biz de Kürdistan'da bir mücadele başlatalım, diyorlar. Osman Sebrî o zamanlar genç ve Suriye'deler, Halep o alandalar. Bir isyan başlatalım, diyorlar. Böyle bir grup oluşturmaya çalışıyorlar. Osman Sebrî de bunların içinde. 15-20 kişi civarında bir grup oluşturuyorlar. Belki daha fazla. Bunlar yola çıkıyorlar ve Semsûr'a (Adıyaman) doğru gidiyorlar. Mücadeleyi de savaşı da Semsûr'da, Mereş'te, yani Fırat'ın batısındaki dağlık alanlarında yürütecekler. 'Biz Semsûr'a gidene kadar yolda çoğu vazgeçti, birkaç kişi kaldık, ondan sonra biz de bıraktık. Bu nedenle hep hayatımız Kürdistan'da bu sömürgeciliğe, bu zalim devlete karşı bir mücadele özlemiyle geçti, diyordu. Bütün yaşamımız bunun beklentisiyle geçti. Hep bunun özlemini duyduk. Şimdi sizler bunu yarattınız. Şu anda Kürdistan dağlarında genç Kürt kız ve erkekler var, savaşıyorlar. Bu nedenle bu özlemimiz gerçekleşti, artık ben rahat ölebilirim. Artık ben ölümü düşünmüyorum. Çünkü özlemlerim gerçekleşti' dedi. Ben bunu Osman Sebrî'nin ağzından kulaklarımla duydum.

Ölümü yaklaşmıştı, hastaydı, zor konuşuyordu ve yatakta bunları söyledi. Nasıl ki Kemal Pir ve tüm şehitlerimiz şehadete giderken halkına, yoldaşlarına, Partiye karşı sorumluluklarını yerine getirmenin rahatlığı ve huzuruyla moralli ve coşkuluyduysalar, Osman Sebrî de yaşamının son günlerinde, son demlerinde Kürdistan dağlarında mücadele eden genç Kürt kız ve erkeklerini gördüğü için moralliydi, coşkuluydu. Artık ölüm benim için hiçtir, diyordu. Yani büyük şair için yaşamın anlamı gerçekleşmişti. Şiirlerinde bu özlemi dile getiriyordu. Şiirleri Kürtlük içindi, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamı içindi. Kürt halkının varlık mücadelesi içindi. Bunu gerillalarda gördüğü için artık ölüm onun için bir hiçti. Bir yönüyle de şehitlerimizin duygularını yaşıyordu. Önder Apo da Osman Sebrî'ye yaptıkları için, şiirleri için, emekleri için büyük değer veriyordu. Önder Apo sizin özlemlerinizi gerçekleştireceğiz, diyordu. Sizin duygularınıza bağlı kalacağız, diyerek Osman Sebrî'nin daha da moralli ve coşkulu olmasını sağlıyordu. Bunlar çok önemli diyaloglardır. Çok önemli konuşmalar, sözler ve değerlendirmelerdir. Bunları hiçbir Kürt genci unutamaz. Halkımız bunu unutamaz. Osman Sebrî de mücadele ve şehadet gerçeğimizin bir parçasıdır. Böyle görülmelidir. Bu vesileyle Osman Sebrî'yi bir daha saygı ve minnetle anıyorum.

Önder Apo da Osman Sebrî'ye yaptıkları için, şiirleri için, emekleri için büyük değer veriyordu. Önder Apo sizin özlemlerinizi gerçekleştireceğiz, diyordu. Sizin duygularınıza bağlı kalacağız, diyerek Osman Sebrî'nin daha da moralli ve coşkulu olmasını sağlıyordu. Bunlar çok önemli diyaloglardır. Çok önemli konuşmalar, sözler ve değerlendirmelerdir. Bunları hiçbir Kürt genci unutamaz. Halkımız bunu unutamaz. Osman Sebrî de mücadele ve şehadet gerçeğimizin bir parçasıdır.

Tüm şehitlerimizin yaşamının toplamı Kürdistan devriminin gerçeğini ortaya koymaktadır

PKK şehitlerinin hepsinin büyük hikayeleri vardır. Yaşam ve mücadele felsefeleri konusunda ortaya koydukları büyük örnekler vardır. Bu yönüyle Kürdistan gerçeğinde şehitleri öğrenmek çok çok önemlidir. Tüm şehitleri tanımak çok çok önemlidir. Bu yönüyle şehitleri öğrenerek Önderlik ve PKK gerçeğini öğrenebiliriz. Bu açıdan Haki'nin, Kemal'in gerçeğini öğrenmek çok önemlidir. Mahsum Korkmaz'ın gerçeğini öğrenmek önemlidir. Mazlum Doğan'ı, Hayri Durmuş'u, Ali Çiçek'i, Akif Yılmaz'ı, Ferhat Kurtay'ı öğrenmek önemlidir. Berîtan'ı, Zîlan'ı, Sema'yı, Sorxwîn'i, Şîlan'ı, Çiçek'i, Sara'yı, Delal'i öğrenmek önemlidir. Erdal'ı, Adil'i, Rüstem'i, Harun'u, Şiyar'ı, Alîşêr'i öğrenmek önemlidir. Çiyager'i, Atakan'ı, Azad'ı, Zekî Şengalî'yi, Ali Piling'i, Helmet'i ve ismini anmadığımız on binlerce şehidimizin yaşamını öğrenmek önemlidir. Hepsinin yaşamının toplamı Kürdistan devriminin gerçeğini, Kürdistan halk gerçekliğini, Önder Apo'nun ve PKK'nin büyüklüğünü ortaya koymaktadır. Çünkü tüm şehitlerimiz bir davanın, bir yaşam anlayışının şehitleridir. Özgür ve demokratik yaşamın, insanlık değerlerinin şehitleridir. Dolayısıyla mücadele ettikleri amaç, yaşam ve özgürlük değerlerini kendilerinde somutlaştırmışlardır. Bir amaç için mücadele etmişlerdir ama yaşamlarını da amaca göre yürütmüşlerdir. Onlarda amaca bağlılık vardır. Yoldaşlara, halka bağlılık vardır. Bu yönüyle her şehadet çok önemli değerler yaratmıştır. Tarihi miraslar bırakmışlardır. Sıradan şehadetler değillerdir. Büyük yaşam öyküleri, mücadele anlayışları vardır. Yarattıkları, ortaya koydukları değerler vardır. Bunların da sürekli öğrenilmesi gerekiyor.

PKK'de şehitler gerçeğinin yoldaşlık, örgüt ve halka bağlılık boyutu da iyi anlaşılmalıdır

Şehitleri her zaman anladığımız düzeyde ve dilimizin döndüğü kadar anlatmaya çalışıyoruz. Tabii zindan şehitlerini çok anlattım. Onların yaşamlarını, yaşam mücadele felsefelerini. Bunlar çok önemlidir. Ben yaşamımda yoldaşlık nedir, mücadele arkadaşlığı nedir, bunların çok güzel örneklerini gördüm. Beni en fazla etkileyen örneklerden biri de 1995 Çelik Operasyonu sırasında yaşadığımdır. Çelik Operasyonu sırasında Metîna'nın Gulka köyünün üstünde bir Doçka Tepesi vardı, biz o alana gitmiştik. Çelik Operasyonunda düşman Enişke, Kadişe o taraflara indirmeler yapıp özellikle Gulka taraflarından yukarıya doğru çıkıp alana hakim olmak istiyordu. Metîna'nın zirvelerine çıkmak istiyordu. Tabii çıkmak isterken de o alanlarda hakim alanları kobralarla tarıyorlardı. Düşman bir taraftan indirme yapıp diğer taraftan da kobralarla tarayarak ilerlemek istiyordu. Bu süreçte Cuma arkadaşla birlikte Doçka Tepesi'nin yakınındaydık. Helikopterler bizim bulunduğumuz alanı taramaya başladı. O sırada Büyük Harun (Hüseyin Özbey) arkadaş geldi benim üzerime kapaklandı, kendisini siper etti. Kaya diplerine uzanmıştık. Ben yalvardım, Harun git kendine bir yer bul, dedim. O kendisine bir yer bulma yerine, biz bir kaya dibine uzanmışız, o da geldi üzerimize uzandı. Yani mermiler gelirse ilk önce kendisine değsin. Yani mermilerin bizim vücudumuza ulaşmasını engellemek için kendi vücudunu bizim vücudumuza siper yaptı. Ne kadar ittiysem, yalvardıysam, uzaklaştırdıysam gitmedi. Helikopterler gidene kadar hep üzerimde kendisini siper etti. PKK gerçeğinde yoldaşlığın en anlamlı ifadelerinden birine şahitlik ettim. Bu da yaşam ve mücadele felsefesinin parçası oluyor. Çünkü mücadele de örgütle, yoldaşlıkla, arkadaşlıkla oluyor. Böyle birbirine bağlanmakla oluyor. Birbirini sahiplenmekle oluyor. Yoldaşı için, halkı için yaşamını vermekle oluyor. İşte büyük şehadetler de böyle gerçekleşiyor. Bu değerlere sahip oldukları için, halka, Partiye, yoldaşlarına, arkadaşlarına böyle yaklaştıkları için şehadet yürüyüşünü yapıyorlar, şehadete erişiyorlar.

Şehadet gerçeğini, PKK'de şehitler gerçeğini anlarken bir de yoldaşlık, örgüt ve halka bağlılık temelinde gerçekleştiğinin derin bilincinde olunması gerekiyor. Şehadetler böyle gerçekleşiyor. Tabi ki tüm bu duruşlar da PKK'deki şehitlerin yarattığı değerlerdir. Şehitlerimiz, şehitlerin temsilcisi ve takipçisi oldukları için Parti ayakta kalmıştır. Harun yoldaş da tabii önceki Parti şehitlerinin yarattığı değerler temelinde böyle bir yoldaşlık ve bağlılık ortaya koymuştur. Zaten şehitlere bağlılık nedir; şehitlere bağlılık onların canlarını uğruna verdikleri davaya bağlılıktır, bunun için mücadele etmektir. Bunun için mücadele ettikleri için yaşamlarını ortaya koyuyorlar. Şehitlere gerçek bağlılık böyledir. Şehitlerin uğruna mücadele ettiği amaç için yaşamak, bu amaç için mücadele etmektir, bu amaç için yaşamını ortaya koymaktır. Şehitlerimiz böyle yaşamlarını ortaya koymuşlar ve şehadete ulaşmışlardır. Şehitlerimiz, aynı zamanda şehitlere gerçek bağlılığın örnekleridirler. Gerçek bağlılığın nasıl olması gerektiğini ortaya koyan değerlerimizdir. Tüm şehitlerimiz de şehitlere bağlılık temelinde şehadete ulaşmışlardır. Şehadet gerçeğini değerlendirirken bizim şehitlerimizin gücünün nasıl olduğunu, bu şehitlerin gücünün insanları nasıl fedai yaptığını, zorluklara karşı nasıl katlanmasını sağladığını ve nasıl yaşamını ortaya koydurduğunu görmek gerekiyor. Şehitlerimizin böyle bir gücü var. O zaman biz yaşayanlara, herkese düşen görev Kürt Özgürlük Hareketi'nin, PKK'nin bu şehadet gerçeğini anlaması ve ona göre mücadelenin parçası olması gerekiyor. Ona göre sorumluluklarını üstlenmesi ve başarıyla yerine getirmesi gerekiyor. Şehadet gerçeğini anlamak, sorumluluk duymak başarılı mücadele etmektir, başarıların sahibi olmaktır.

Mezarlara saldırı şehitlere ve yarattıkları değerlere saldırıdır

Bugün Kürdistan'da yaratılan tüm değerlerde şehitlerimizin emekleri, fedaice yaşamlarını ortaya koymaları vardır. Eğer onların emekleri, fedailikleri olmasaydı bugün mücadele ne kesintisiz sürebilirdi ne PKK var olabilirdi ne de Kürt halkını var eden mücadelesini sürekli̇leştiren değerler ortaya çıkabilirdi. Bugün Kürt halkına ne kadar ağır saldırılar olursa olsun buna karşı da direnen bir halk gerçekliği ve mücadele gücü var. Şehitlerimizin yarattığı değerler ve bundan güç alınarak yürütülen mücadele var. Düşmanın tüm saldırılarına rağmen şehitlerimizin yarattığı temel değerler tarafından gösterilen bir direniş ve düşmanın amaçlarının boşa çıkarılması var. Bu gerçekler Kürt düşmanları tarafından görüldüğünden şehitlere yönelik bir saldırı var. Şehitleri ve değerlerini unutturmak, şehitlerin ortaya çıkardığı ölçüleri ortadan kaldırmak için bugün mezarlıklar şahsında şehitlere saldırılmaktadır. Mezarlara saldırı şehitlere ve yarattıkları değerlere, ölçülere saldırıdır. Aslında şehit mezarlıkları yıkılıp ortadan kaldırılarak şehitlerimizin emekleri ve fedakarlıkları temelinde yaratılan tüm değerlerin kökü kazınmak isteniyor. Öyle ki, Kürt'ün mezarları bile olsun istenmiyor, şehitlerimizin mezarları olsun istenmiyor. Soykırımcı sömürgeciler için öldürmek yetmiyor, Kürt'ün ölmesi onlar için yetmiyor. Kürt'ün ölümü de onlar için tehlikelidir. Kürtlük adına şehit düşenler onlar için en büyük tehlikedir.

Soykırımcı sömürgeciler en büyük tehlikeyi Kürt için ölen, Kürt'ün değerlerini yaratan şehitler olarak görüyorlar. Şehitlerin yarattığı değerler, şehitler gerçeği var oldukça, şehitler gerçeği toplum içinde varlığını sürdürdükçe amaçlarına ulaşamayacaklarını biliyorlar. Bu yönüyle şehit mezarlıklarına saldırıyorlar. Şehitlerin mezar yerlerinin olmasını bile istemiyorlar. Böylelikle şehitlerin yarattıkları değerlerin, ölçülerin ve güzelliklerin kökünü kazımak istiyorlar. Eğer şehitlerin yarattığı değerler, ölçüler, ahlak, vicdan ve yaşam mücadele felsefesi, özgürlük tutkusu ortadan kaldırılırsa o zaman Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezebileceklerini, Kürt'ü tarihten silebileceklerini düşünüyorlar. Bu yönüyle mezarlıklara saldırı Kürt'ü ortadan kaldırma saldırısıdır. Kürt'ü yok etme saldırısıdır. Bu gerçeklik bile şehitlerimizin Kürt halkı için ne kadar anlamlı ve değerli olduğunu, bütün Kürtler adına bütün güzelliklerin, değerlerin şehitler tarafından yaratıldığının kanıtı olmaktadır.

Şehitler en büyük tehlike olarak görülüyor. Onların mezarlarının varlığı bile düşmanın amaçlarını engelliyor ve yenilgiye mahkum ediyor. Mücadelenin yenilmemesinin, Kürt halkının özgürlük mücadelesini sürdürmesinin, Kürtlük değerlerinin var olmasının nedeninin bu şehitler olduğunu bildiklerinden, şehitlere bağlılık olduğunu bildiklerinden mezarlıklara saldırmak, ortadan kaldırmak, şehitleri unutturmak istiyorlar. Bu saldırıların amacı şehitleri sahiplenmeyi suç haline getirmek içindir. Bu yönüyle tüm Kürt halkı soykırımcı sömürgeci Türk devletinin şehitlere neden saldırdığını iyi bilince çıkarmalıdır. Şehitlere saldırıyı bilince çıkarmak, bu saldırının nedenlerinin bilincine varmak hem düşman gerçeğinin, hem de Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamının nasıl kazanılacağının çok iyi anlaşılmasını sağlar. Bu mezarlıklara yönelik saldırı bizler açısından, tüm Kürt halkı açısından şehitleri yeniden anlama, şehitlerin gerçeğini anlama, değerlendirme, onlara bağlılığın ne olduğunu, onların neler yarattığını, onların Kürt ve Kürdistan tarihi açısından ve özgürlük mücadelesinde yerlerinin ne olduğunu daha fazla anlamamıza yol açmalıdır. Şehit gerçeğini anlamaya yöneltmelidir. Düşmanın mezarlıklara saldırısına verilecek en iyi cevap ilk önce şehitler gerçeğini anlamak ve bu temelde de düşman gerçeğini anlamak, mücadelenin nasıl kazanılacağını an-

lamak ve bu temelde de bu saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmekle olur.

Kürt halkının, gençlerinin, kadınlarının bu saldırıları değerlendirmesi ve anlaması lazım. Neden bu saldırılar yapılıyor, sorusuna doğru cevap vermesi lazım. Bu saldırıları doğru anlamadan iyi Kürt olunamaz, Kürtlük için mücadele verilemez. Bu saldırıların nedenleri iyi anlaşılmadan özgürlük mücadelesinin nasıl yürütüleceğinin, nasıl başarılı olacağının şifreleri çözülemez. Bu açıdan mezarlıklara saldırı bir bütün olarak tüm Kürt halkına saldırıdır. Kürt halkının geçmişine, bugününe ve geleceğine saldırıdır. Kürt'ün tüm değerlerine, var olma gerçeğine saldırıdır. Çünkü şehitlerinden kopmuş, şehitleri unutturulmuş Kürt halkını ve özgürlük mücadelesini var etmek, geliştirmek mümkün değildir. Bu yönüyle mezarlıklara sahiplenmek de çok önemlidir. Mezarlıklara saldırıyı anlamak kadar sahiplenmek önemlidir. Mezarlık deyip geçmemek gerekir. Mezarlık gerçeği şehitler gerçeğidir. Şehitlerine sahiplenmeyenler hiçbir değerine, kendilerine sahiplenemezler, kendilerini koruyamazlar, var edemezler. Bu açıdan şehitleri anarken bu mezarlıklara saldırıyı da çok iyi anlamak lazım.

Bir topluluğu ortadan kaldırılmak isteyenler mezarlıkları tümden ortadan kaldırır

Mezarlıklara saldırının bir kök kazıma saldırısı olduğunu görmek lazım. Neden Şêx Seîd'in, Seyîd Riza'nın mezarları yoktur. Niye bu mezar yerleri gösterilmiyor. Çünkü onların mezarları olursa Kürt halkı tarihini öğrenecektir. Kürtlük için nasıl mücadele edildiğini, Kürtlüğe nasıl sahiplenildiğini görecektir ve geçmişini hatırlayacaktır. Bu nedenle yüz yıl geçmesine rağmen hala mezar yerleri gösterilmiyor. Çünkü Kürtlük adına mezarlar olduğu müddetçe bu halk da var olur ve bu halkın kökü kazınamaz. Bu nedenle bir topluluğu ortadan kaldırılmak isteyenler mezarlıkları tümden ortadan kaldırır. Şimdi var mıdır Ermeni ve Süryani mezarlığı? Yok edilmiştir. Sadece bazı yerlerde, İstanbul'da sembolik olarak bırakılmış. Ama Ermenilerin esas mezarları tümden kaldırılmıştır. Bu açıdan mezarlık deyip geçmemek lazım. Nasıl ki bütün dünya halkları kendi ata ve analarının mezarlarına değer veriyorsa, hatta halklar, uluslar kendi halk, ulus değerlerine, mücadelelerine katkı yapmış insanların mezarlıklarını anıt haline getiriyorsa, onların mezarlarına ve türbelerine sahip çıkıyorsa bunun ne anlama geldiğini Kürtler de bilmek zorunda. Çünkü toplumlar, halklar böyle var oluyor. Herkes kendi atalarının, analarının mezarlarına sahip çıkıyorsa, bu, tarihine, geçmişlerine ve varlıklarına sahip çıkma anlamına geliyorsa, o zaman Kürtler açısından da şehit mezarlıklarına sahip çıkmak varlıklarına sahip çıkmak anlamına gelmektedir. Bunun çok iyi görülmesi gerekir.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi şehitleri en az dünyadaki halkların özgürlük mücadelesinin şehitleri kadar değerlidir. Hatta en zor koşullarda mücadele veren ve mücadele geliştiren şehitler olduğu için daha anlamlı ve değerlidir. Öte yandan tüm insanlık değer ve ölçülerini kendilerinde temsil ettikleri için bu şehitler ve onların mezarları daha da değerlidir. Onları, yarattıkları tüm değerleriyle geleceğe taşımak çok çok önemlidir. Geleceğimiz onlarla şekillenecektir, onlarla anlam bulacaktır. Onlarla özgür, demokratik ve güzel yaşamın ne olduğunu öğreneceğiz, geleceğe taşıyacağız. Mezarlarına sahip çıkmanın bir toplumun kendisine sahip çıkma olduğu bilinmelidir. Şehit mezarlarına sahip çıkmadan Kürt halkı kendisine nasıl sahip çıkacaktır? Düşman neden saldırıyor, bunun bilincine varmak gerekiyor. Düşman bu kadar düşmanlık ve saldırı yapıyorsa, soykırımcı sömürgecilik mezarları hedef alıyorsa amacının çok uğursuz olduğunu, kök kazıma olduğunu, o mezarlar şahsında yaşayan Kürtlüğün ortadan kaldırılmak istendiğini görmeli, şehitlerine ve mezarlıklarına sahip çıkmalıdır.

Kürdistan devriminin tarzı zor koşullarda mücadele edip kazanmanın tarzıdır

Şehitlerimizi anarken, sahip çıkarken, şehitleri anlamayı bu dönemde daha fazla önümüze koyarken bu dönem mücadelesinde şehitlerin yeri nedir, bunu da çok iyi anlamak gerekiyor. Şu anda sadece Bakurê Kürdistan'da değil, Rojava'da, Başûr'da Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı büyük bir saldırı yapılmaktadır. Yine Rojhilat Kürdistan'ında da hala Kürt halkı özgür ve demokratik yaşamına kavuşmuş değildir. Aslında inkarcılık bugün tüm Kürt düşmanları tarafından sürdürülmektedir. Kürt'ün özgür ve demokratik yaşamı hala 4 parçada güvenceye alınmış değildir. Şu anda Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. Üçüncü Dünya Savaşı demek savaşın sertliğini, stratejikliğini ifade eder. Savaşın gelecek on yılları belirlemesini ifade eder. Şu anda Kürtler böyle bir Üçüncü Dünya Savaşı içinde özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütüyorlar. 20. yüzyılın başındaki kurulan düzen Kürtler için bir soykırım, Kürtleri yok etme düzeniydi. Bu yönüyle geçen yüz yılda Kürtler büyük acılar çektiler. Buna karşı özellikle 20. yüzyılın son çeyreğinden itibaren Özgürlük Mücadelesi gelişmeye başladı. Bugün Kürtler tüm parçalarda bilinçleriyle, örgütlülükleriyle, mücadeleleriyle önemli bir siyasi ve askeri güce ulaşmışlardır.

Birinci Dünya Savaşı'nın Kürtler üzerinde yarattığı soykırımcı düzenin yıkılması Kürtler için önemli avantajlar ve fırsatlar sunmaktadır. Ancak yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı aynı zamanda büyük tehlikeleri de beraberinde getirmektedir. Bugün tüm bölge ülkeleri kendi konumlarını güçlendirmek istiyor. Kürt düşmanları da Üçüncü Dünya Savaşı koşullarını fırsat bilip Kürtleri soykırıma uğratmak istiyorlar. Kürtlerin tüm kazanımlarını ortadan kaldırmak istiyorlar. Bunların başında da Türk devleti geliyor. Türk devleti Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında devlet olmanın imkanlarını da kullanarak Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'ne sadece Bakur'da değil, Başûr ve Rojava'da, her yerde saldırmaktadır. Şu anda Kürt halkına karşı bir yok etme, soykırım ve imha saldırısı yürütülmektedir. Son 5-6 yıldır Türk devletinin Kürt halkının özgürlük mücadelesine saldırısı tamamen bir soykırım saldırısı, Kürt'ü ortadan kaldırma saldırısıdır. Rojava'daki devrime saldırısı da bu amaçladır. Başûr'a yönelik işgal saldırıları da tamamen Kürtleri soykırıma uğratma amaçlıdır. 20. yüzyıl düzenini sürdürmek, hatta 20. yüzyılda kurulan soykırım sistemini tamamlamak istemektedirler. Bu da mücadeleyi büyük zorluklarla, büyük tehlikelerle karşı karşıya getirmektedir.

Böyle bir ortamda PKK şehitler gerçeğini anlamak çok önemlidir. Böyle zor dönemlerde ve zorlukla yürütülen mücadelelerde şehitler gerçeği temelinde mücadele etmek, onları anlayarak mücadeleyi geliştirmek çok çok önemlidir. Şehitlerimiz, zorluklarla mücadele etme ve kazanma şehitlerimizdir. Onların mücadele ve yaşam felsefeleri en zor koşullarda mücadele etme ve kazanmayı ifade etmektedir. Kürdistan'da kolay kazanma yoktur. Kolay kazanma olmamasının kanıtı şehitlerimizin ortaya koyduğu fedailiktir. Fedaice mücadele geliştirmeleri ve bugünlere getirmeleridir. Bu yönüyle zorluklar karşısında şehitler gerçeğiyle şehitlerin komutasında mücadele etmek gerekiyor. Zorluklar karşısında yılmak, ürkmek değil, zorlukları mücadele gerekçesi yapmak gerekiyor. Bu yönüyle Kürt halkına yönelik soykırım saldırılarının ağırlaştığı dönemde halk olarak da kadro olarak da savaşçılar olarak da şehitler gerçeğimizin yaşam ve mücadele duruşlarını, mücadele anlayışlarını anlamak ve mücadeleyi bu temelde geliştirmek gerekiyor. Zor koşullarda, mücadele dönemlerinde bizim için ön açıcı olacak olan şehitlerimizin duruşudur. Bize yol gösterecek olan şehitlerimizin duruşudur. Kürdistan devriminin tarzı zor koşullarda mücadele edip kazanmanın tarzıdır. Bu da şehitlerimizde somutlaşmıştır. Bu yönüyle zor mücadele dönemlerinde, süreçlerinde şehitlerimizi hatırlamak, anmak ve onlara bağlılığın gereği zor koşulları mücadele gerekçesi yapmak gerekiyor.

gerçeği ortaya çıkmıştır. Kürdistan Devrimi zor olduğu için böyle büyük bir Önderlik gerçeği ortaya çıkmıştır. Kürdistan Devrimi zor olduğu için on binlerce fedai şehidimiz vardır. Bu, Kürdistan Devrimi'nin kanunudur. O zaman bizler de Kürdistan Devrimi'nin kanununa göre hareket edeceğiz. Yani zor koşulları mücadele gerekçesi yapacağız, zor koşullarda direndikçe büyük başaracağımızı, kazanacağımızı göreceğiz. Kürdistan Devrimi'nin bir kanunu da budur. Hem zor koşullarda direnmektir hem de zor koşullarda direnerek büyük başarmaktır.

Şehitler karşısında özeleştiri vererek yanlışlıklardan arınırız

Büyük başarıları büyük direnmeler getirir. Kolay kazanımlar büyük başarılar ve büyük değerler değildir. Zorluklarla kazanılanlar büyük değerlerdir. Nitekim bugün PKK büyükse, Kürdistan Devrimi, Önder Apo büyükse, yarattığı değerler bugün sadece Ortadoğu'da değil, dünyada çarpıcı hale gelmişse bunun nedeni bütün zorluklara karşı mücadele edip değerlerin yaratılmasıdır. Zaten zorluklarla mücadele edenler en güzel değerleri yaratırlar. Zorluklarla mücadele edenler basit şeylere tenezzül etmezler. Sıradan yaşamı, basit yaşamı kabul etmezler. Büyük mücadelelerin, büyük bedellerin, büyük fedailiklerin karşılığının güzel ve büyük yaşamlar olmasını isterler. Şehitlerimizin, Önder Apo'nun gerçeği budur. PKK'nin gerçeği budur. Bu yönüyle Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında, saldırıların arttığı bir dönemde, mücadelenin zorluklarının arttığı bir dönemde şehitler gerçeğini anlamak, bu temelde mücadele etmek bizim en temel görevlerimiz olmaktadır. Hem militanların hem de halkımızın böyle bir sorumluluğu vardır. Önder Apo gerçeğinde, şehitler gerçeğinde mücadele edildiği takdirde bütün zorluklar yenilir, aşılır, büyük başarılar ve kazanımlar elde edilir. Bunun kanıtı da şehitler ve Önderlik gerçeğimizdir. PKK'nin onlarca yıldır yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı gerçeklerdir.

Şehitler gerçeğimiz herkesin kendini güçlendirmesi, yenilemesi, yeni mücadele dönemine hazırlaması açısından bütün değerleri sunmaktadır. Şehitler gerçeğinde kendimizi ele alırsak güçleniriz, kendimizi yenileriz. Önümüzdeki dönem mücadelesine daha güçlü hazırlanırız. Bu yönüyle kendimize şehitler aynasından bakmamız gerekiyor. Şehitler aynasından bakmak, şehitler karşısında özeleştiri vermektir. Şehitler karşısında özeleştiri verildiğinde gerçekten yanlışlıklardan arınırız, doğruları buluruz. Şehitleri anarken, şehitler ayında şehitlerimizi değerlendirirken en başta da her zaman olduğu gibi şehitler karşısında özeleştiri vermemiz gerekir. Şehitlere bağlılığın ve saygının gereği de onlar karşısında her zaman özeleştirel konumda, pozisyonda olmak durumundayız. Şehitler karşısında özeleştiri konumunda olmamak şehitlere yetersiz yaklaşımdır, şehitlere yüzeysel yaklaşımdır. Şehitlere bağlıyız diyorsak, en başta da onların ölçüleri, değerleri, yaşam ve mücadele felsefesi, kişilikleri, onların halka, Önderliğe, Partiye, yoldaşlara bağlılıkları ve yoldaş ilişkileri karşısında özeleştiri vermeliyiz. Zaten doğru ve güçlü özeleştiri budur.

Şehitler değerleri, ölçüleri temelinde özeleştiri vermek güçlendirir, bizi eksikliklerimizden arındırır ve kendimizi yenileriz, geleceğe hazırlarız. Önderlik gerçeğinde yürürüz, gerçek partililer oluruz. Çünkü onlar zaten tüm değerlerin, tüm ölçülerin en rafine halini kendilerinde somutlaştırmışlardır. Şehitler karşısında tabii ki ciddi dururuz, oportünist, iki yüzlü duramayız, yüzeysel yaklaşamayız. Şehitler karşısında değerlere sahiplenmemezlik edemeyiz. Şehitler karşısında liberal olamayız. Şehitler karşısında düşmana karşı duruşta zayıf olamayız. Bu yönüyle şehitler şahsında özeleştiri vermek militanı gerçek militan yapar, halkı gerçek yurtsever yapar, dostu gerçek dost yapar. Bu yönüyle şehitlerimizi her zaman hatırlamak lazım. Onları anlamak lazım. Onlara değer vermek lazım. Onlara bağlılığı göstermek lazım.

Onlar bu mücadele için her şeylerini verdiler. Hiçbir beklenti içinde olmadılar. O zaman biz de hiçbir beklenti içinde olmadan, hiçbir biçimde bireyciliğe düşmeden, bencillik yapmadan, kendi yanlışlıklarımızı bireyciliğimizle ve bencilliğimizle savunmadan onların değerleri temelinde kendimizi yıkamak, temizlemek ve bu temelde kendimizi güçlendirerek onlara layık hale getirip mücadele yürütmemiz gerekiyor. Şehitlerimizin bizden beklentisi budur. Eğer PKK şehitler partisidir, diyorsak, kendimizi PKK'li, PKK sempatizanı olarak görüyorsak, PKK'nin öncülük ettiği mücadelenin yarattığı halk gerçekliği olarak görüyorsak o zaman şehitler partisini yaratan, bütün değerleri yaratan şehitlerimizin ölçülerini, duruşlarını esas alacağız. Bunları esas aldığımız zaman bu Parti için, bu halk için yenilgi yoktur.

Şehitlik değerlerini esas aldığımız zaman soykırımcı sömürgecilik ne kadar saldırırsa saldırsın amacına ulaşamaz. Şehitlik değerlerine bağlı olduğumuz takdirde yürüteceğimiz mücadele bedeli ne kadar ağır olursa olsun mutlaka başarıya ulaşır. Sadece Kürt halkı için değil, Ortadoğu ve dünya halkları için çok büyük kazanımlar ortaya çıkar. Bu temelde büyük şehitlerimiz Haki, Mazlum, Kemal, Hayri, Akif, Ali, Ferhat, Egîd, Zîlan, Berîtan, Şîlan, Sara, Delal, Azê, Şevîn, Çiçek, Nudem, Axîn, Çiyager, Baran, Atakan, Rüstem, Simko, Ali Piling, Helmet, Demhat, Cemil, Sinanê Sor, Serhat, Tekoşer şahsında tüm şehitlerimize verdiğimiz sözlerin gereklerini yerine getirmek ve mücadeleyi başarılı kılmak bizlerin tarihi sorumluluğudur.

Şehit Harun (Hüseyin Özbey)

Zorlukları aştıracak olan şehitlerimizin değerleridir

Şehitlere bağlılık onların mücadele tarzını sahiplenmektir. Şehitlere bağlılık onların zor koşullarda mücadele edip başarma tarzına sahip olmaktır. Şehitlere bağlılık zorluklar ne olursa olsun yılmadan mücadele etmektir. Bu yönüyle zor mücadele günlerinde PKK ve şehitler tarihini anlamak, bütün başarı ve gelişmelerin zorluklara karşı mücadele verilerek ortaya çıkarıldığını görmek gerekiyor. Zorlukları aştıracak şehitlerimizin değerleridir. PKK onun için şehitler partisidir. Zorluklar karşısında yılmayanların, direnenlerin, zorluklar karşısında direnerek başarı yaratanların partisidir. Bu açıdan Önderlik ve şehitler gerçeğine ve PKK'nin onlarca yıldır yürüttüğü mücadele gerçeğine bağlı olarak zorluklar karşısında fedaice mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Zorlukları ancak şehitlerimizin yaşam ve mücadele felsefesiyle yenebileceğimizi görmek, bu temelde örgütlenmek, bu temelde kararlılıkla mücadele etmek gerekiyor. Zaten zorluklar PKK gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Kürdistan Devrimi zor olduğu için PKK

Yaşasın Rêber Apo!
Yaşasın Şehitler Partisi PKK!
Yaşasın Şehitler çizgisinde zafere yürüyen Özgürlük Mücadelemiz!

Küresel kapitalizmin yeni saldırısı ve devrimci mücadelenin yeni dönem görevleri

PAJK Koordinasyonu

Kapitalist sistem, beş bin yıllık uygarlığın en çürümüş ve sürdürülemezlik sınırına varmış halidir. Günümüzde bu çürümüşlük ve sürdürülemezlik durumu, başta Önderliğimiz olmak üzere antikapitalistlerin teorik tespitlerini doğrular biçimde ve belki de hiçbir zaman görülmediği kadar açıklıkla ortaya çıktı. İnsanlık, Üçüncü Dünya Savaşı'nın yoğunlaştığı bu dönemde savaşın başka bir boyutu ile yüz yüze kaldı. Savaşlar, katliamlar, göç ve yıkımlarla boğuşurken bir de Koronavirüs salgını gibi bir saldırıya uğradı. Üçüncü Dünya Savaşı'nın her gün binlerin ölümü ve göçleriyle sonuçlanan ağır tablosu egemenlere yetmemiş olacak ki, bir de böyle bir saldırıyla kırımı derinleştirmek, savaşı geliştirmek, korkuyu büyütmek, iktidar ve devletlere tümden bağımlı ve sistemin tüm uygulamalarına sessiz kalan, gündemi can derdi olan bir toplum yaratmak istediler. Diğer yandan bu sisteme karşı da büyük bir gelişme ve yükseliş halindeki muhalefeti, sistem karşıtı güçleri, kadın yükselişini de gerek ulus devlet duvarları, gerek ev duvarları içine alarak sınırlandırma hedefleri var gibi görünüyor. Bu düzen zaten devrimci-demokratik çıkıştan, toplumsal muhalefetin yükselmesinden, sistem karşıtı güçlerin gelişen eylemliliklerinden büyük korkuya kapılmıştı. Toplumda bir bilinçlenme, tepki ve öfke vardır. Devletler ve sistem krizini aşamayacak, bu güçlere karşı koyamayacak hale gelmiş, büyük korkuya kapılmıştı. Salgın öncesinde dünyanın her tarafında yükselen bir direniş vardı. Özellikle dünya çapında gelişen kadın direnişi, yükselen kadın özgürlük arayışları, milyonları bulan kadın eylemlilikleri, kadın örgütlenmesi sistemi korkutmaktaydı. Fransa'dan Lübnan'a, Irak'tan İran'a, Cezayir'den Meksika'ya, Şili'den Sudan'a kadar birçok ülkede ciddi toplumsal hareketler gelişmişti. Kapitalist sisteme karşı yükselen mücadele aynı zamanda yaygınlaşmaya ve küreselleşmeye başlayan bir mücadelenin göstergesiydi. Bundan büyük korkuya kapıldıkları ve toplumsal muhalefeti engellemek için her şeyi göze aldıkları da görülmekteydi. İnsanlığın başına yeni bir atom bombası patlatmaları da beklenen bir durumdu. Böyle bir biyolojik silah yöntemiyle belki de ellerindeki her türlü silahın yapamayacağını gerçekleştirme fırsatı ele geçirdiler. Bu durum aynı zamanda Üçüncü Dünya Savaşı'nın farklı araçlarla sürdürülmesi anlamına da geliyor. Tüm bunları biyoiktidarın uygulamaları ve toplumu demirden kafese koyma politikaları olarak görmemiz gerekir. Yaşadığımız dünyayı bu hale egemen erkek aklı ve uygarlığı getirmiştir. Egemen erkek zihniyeti binlerce yıldır acıların, savaşların, katliamların sebebi olmuştur.

Kapitalist sistem bir kaos ve kriz sistemidir. Bu krizler kendisini ekonomik kriz, ekolojik kriz, nüfus sorunu, toplumsal sorunlar olarak yani iktidar ve devlet kaynaklı krizler olarak göstermektedir. Yine toplumun ahlak, kültür, sağlık, güvenlik sorunları her zamankinden daha fazla derinleşmiştir. Buna rağmen de toplumun temel sorunlarını çözme ve ihtiyaçlarını karşılama üzerinden kendilerini meşru göstermeye ve vazgeçilmez kılmaya çalışmaktadır. Ancak bunu da yapamadıkları, yapmadıkları çok açıktır. Çünkü dertleri toplum değil kendi iktidarlarını nasıl kurumsallaştıracakları, kalıcılaştıracaklarıdır ve yaşadıkları sistemsel krizi nasıl atlatacaklarıdır.

Binlerce insanın ölümü kendiliğinden olmadı

Salgın ile birlikte hem şiddet yöntemlerinin hem de ideolojik algı operasyonlarının, psikolojik savaşın iç içe kullanıldığını görüyoruz. Aylardır medyada günlük olarak binlerce insanın ölümü bir bilanço olarak veriliyor. Herkes de bunları birer sayı olarak okuyup bu kadar insanın ölümünü doğal görüyor. Böylece insanlar ölüme alıştırılıyor. İnsan ölümü, yaşamı birer sayısal tabloya dönüşüyor. Diğer yandan bu ölümlerle herkes korkutuluyor. Bu kadar ölüm karşısında herkes açıkça rehin alınmış, ölüm korkusuna hapsedilmiş oluyor. "Virüs herkesi vuruyor" sözü bir yalan ve çarpıtmadır. Saraylarında yaşayanları, kendini korumak için her türlü imkanı, gücü, parası olanları etkilemiyor. İnsanların ölümler ve bu ölümlerin sebepleri hakkında sorgulama yapmaması, kaderlerine razı olması ve şükretmesi için uydurulmuş yalanlardır bunlar. Bir yandan, "En zengine de, falan devletin başkanına, bakanına da bulaştı" diye insanlarda, "Ona da bulaştıysa diğerleri çok normaldir" algısı yaratılmaya çalışılıyor. İngiltere başbakanının hasta olduğu söylendi. Bazı zenginlerin, siyasetçi ve sanatçıların yani toplumda tanınan kişilerin bu hastalığa yakalanması hastalığın ayrım yapmadığı şeklinde insanlara empoze ediliyor. Diğer yandan panik, korku, can derdine düşme yaşanıyor. Böylece devlete, iktidarlara bağımlılığa ve medya üzerinden kendilerine empoze edilen her şeye inanmaya, teslim olmaya ve karşı koymadan durmaya ikna ediliyor. İnsan algısını yönlendirme ve yeniden inşa etme çabası görülüyor.

Şunu bilmeliyiz ki, binlerce insanın ölümü hiç de öyle kendiliğinden olmadı. Korunmasız, yoksul ve savunmasız oldukları için insanlar öldü. O yüzden ölenler yoksullardır. Huzurevlerinde ölüme terkedilmiş yaşlılardır. Şehirlerin sokaklarında yaşayan evsizlerdir. Açlıktan ölmemek için ağır koşullarda çalışmak zorunda kalan emekçi insanlardır.

Koronavirüsün en çok öldürdüğü kesimin yaşlılar olması bir tesadüf müdür, kader midir? Kapitalizmin mantığına göre üretimden düşmüş, sisteme yük olan, bir de üstüne beslenen bu kesimlerin ölümleri çıkarlarına en uygun olandır. Yaşlıların kaldığı bakım evleri gibi yerlerde binlerce ölüm doğal mıdır? Diğer yandan yaşlılar, toplumun hafızasıdır, kültürün, toplumsal değerlerin, yaşam tecrübesinin, birikimin sahibi olan bu insanların böyle ölümleri -açıkçası katledilmeleri- kabul edilebilir mi? Faşizmin, "Asmayalım da besleyelim mi" şeklinde çok somut ifadeye kavuşan cümleleri aklımıza geliyor. Anlaşılan o ki, sistem hem bir yükten kurtuluyor, hem de toplumsal hafızayı yok ediyor. Zaten yaşayanlarla da araya mesafe koyuluyor, tehlikeli, kaçılması gereken bir kesim olarak gösteriliyor. Yaşlılara karşı gelişen utanç verici, vicdanları zorlayan tutumlar yansıyor. Oysa toplumsal değer ve maneviyatımız ölüyor yaşlılarımızla. Bu yürütülen bilinçli, planlı bir katliamdır. Kendiliğinden gelişen bir durum değildir.

Bu sistemin polisleri her gün insanları tutukluyor

Bu virüs kendiliğinden bile gelişmiş olsa kârı ve para kazanmayı her şeyin üstüne koyan, bunun için insan yaşamını, doğayı, tüm canlılığı gözü dönmüşçesine yok etmeyi kafasına koymuş kapitalizmin bir sonucudur. Kendiliğinden gelişmişse bile bunu engellemeye hiç ihtiyaç duymayan, hatta yayılması için uğraşan, bunu kendisi için iktidarını güçlendirmenin aracı haline getiren sistem suçludur. Yapay zekayı geliştiren, uzayın derinliklerinde, yerin kilometrelerce dibinde bile faaliyetler yapan bu bilim ve tekniğin bunu önleyecek bir aşı bile üretememesine kim inanabilir ki? Atomu parçalayarak bombaya dönüştüren, savaş uçakları, nükleer silahları, insanı öldürmenin her türlü sapkın ve hayal ötesi araçlarını yaratan bir sistemin bezden bir maske bile üretmemesi, insanları ona bile muhtaç bırakmasını hangi mantık kabul edebilir? Canlı genleriyle oynayan böyle bir tekniğin sağlık sisteminin sözde böyle çaresiz kalmasını kim inandırıcı ve kabul edilir bulabilir ki? İnsanları öldürmek için bu kadar gelişkin bir tekniğe sahip olacaksın ama yaşatmanın imkanları ve sağlık sistemi olmayacak. Devletler savaşlara bu kadar bütçe, para ayırırken toplum sağlığı için hiçbir şey yapmayacak, insanların ceplerinden çaldıkları paraları, savaşa, katliamlar yapmaya, polisi, orduyu, savaş teknolojisini geliştirmeye harcayacak ama insan yaşamını savunamayacak! Tüm bunlar kapitalist sistemin vahşetinin, nasıl insanlık düşmanı ve yaşam karşıtı olduğunu açıkça göstermektedir. O nedenle insan yaşamına, yaşanılacak bir dünya yaratmaya harcanması gereken imkanları savaşlara ve sömürgecilik politikalarına yatırmalarına karşı isyan etmek gerekiyor. Siyasal, demokratik, ekolojik mücadele yürütenlerin milyon dolarlık bütçelerin savaşa değil toplum sağlığına, silaha değil toplum ihtiyaçlarına, öldürmeye değil yaşatmaya harcanması için mücadele etmesi şarttır.

Kapitalist sistemin çıkışından beri toplumsallığı hedef aldığını, bireyciliği, maddiyatçılığı, kendini düşünmeyi, değer ve ahlak tanımamayı yarattığını biliyoruz. En büyük amacı toplumsal bağları koparıp savunmasız ve güçsüz düşmüş birey yaratmak olan bu sistem, böyle bir salgından yaralanarak toplumu yeniden dizayn etmeye çalışacaktır.

Toplumda, "Evde kalın," "İki kişi yan yana gelmesin", "Sosyal mesafe" diyerek her türlü birliktelikten, ortak yaşamdan uzaklaştırılarak topluluğun bir tehlike olduğu algısı yaratılıyor. "Kalabalık olandan korkacaksın, kimseye güvenmeyeceksin, herkes hastalık taşıyıcısı olabilir, sana bulaştırabilir" diyerek toplumsal bağlar zayıflatılmaya çalışılıyor. İnsanlar, bırakın topluluk yaşamı, kendi ailesinden korkar, annesine, çocuğuna sarılamaz, araya mesafe koyar hale geliyor. Bunun uzun dönemde yeni bir toplumsal psikoloji, şekillenme yaratacağı da bir gerçektir. Kaldı ki bu salgının uzun dönem engellenemeyeceği ve çare bulunmayacağı şimdiden ilan ediliyor. Bu türden insan beynine korku ve tehlike bir dönem daha pompalansın, toplumsal hayat son derece zayıflayacaktır. Yani bu virüs salgının en önemli ve tehlikeli sonucu olarak bunu görmek ve sistemin bu algı yaratma ve psikolojik savaşına karşı durmak gerekiyor. Çünkü bu durum kendisiyle yeni bir toplumsal dizayn yaratabilir. Bunu belirtirken salgın yok ve insanlar tedbir almasın anlamında söylemiyoruz. Ancak halkı evlerine tıkan ve tek bir eyleme bile izin vermeyen bu sistemin tüm polisleri dışarda, her gün insanları tutukluyor, en küçük hak arayışına saldırıyor. Orduları savaşlarını sürdürüyor, çatışmalar durmuş değil. Yani iktidar ve devletin tüm zor aygıtları tam teşekkül iş başındayken halk zindana kapatılır gibi evlere kapatıldı. Sadece fiziki bir kapatma değil bu, aynı zamanda tümden bir şey yapamaz duruma getirmektir.

Sosyal mesafe ve insan sağlığını koruma adına tedbir diye gelişen politikaların aslında toplumsal direnişi engellemenin harika bir maskesi ve fırsatı haline getirildiği ortada. Bu durumdan en çok devlet ve iktidarlar memnun. Çünkü salgın adına sokağa çıkma yasakları, insanların bir araya gelememesi, eylem yapma yasağı istedikleri politikaları uygulamalarına ve kimsenin tepki göstermemesine zemin oluşturdu. Toplumsal mücadele güçleri bu süreçte hazırlıksız ve politikasız kaldı.

Mevcut bilim insanlığı, doğayı öldürüyor

Sosyal mesafe ve insan sağlığını koruma adına tedbir diye gelişen politikaların aslında toplumsal direnişi engellemenin harika bir maskesi ve fırsatı haline getirildiği ortada. Bu durumdan en çok devlet ve iktidarlar memnun. Çünkü salgın adına sokağa çıkma yasakları, insanların bir araya gelememesi, eylem yapma yasağı istedikleri politikaları uygulamalarına ve kimsenin tepki göstermemesine zemin oluşturdu. Toplumsal mücadele güçleri bu süreçte hazırlıksız ve politikasız kaldı. Alternatif politika, mücadele yöntemleri geliştiremedi, dayatılan karantina ve eve kapatılma durumunu aşamadı. Bu da toplumsal muhalefetin susturulması, demokratik eylemliliklerin engellenmesi iktidar ve diktatörlükler üzerindeki baskının azalmasına ve istedikleri politikaları uygulamalarına fırsat yarattı. Şimdi mumla arasalar bulamayacakları böyle bir meşruiyet fırsatını sonuna kadar değerlendirdikleri görülmektedir.

Topluma yerinde dur, evinde dur, dışarı çıkma, bir araya gelme diyen sistemin kendisi ise bu süreçte hiç durmadı, hep saldırı halinde oldu. Bu dönemde toplum adına siyaset yapanlara saldırılar, tutuklamalar devam etti. En ufak bir basın açıklamasına bile izin verilmedi. herşeye yasak getirildi. Özellikle Kürdistan'daki savaş derinleşerek sürdürüldü. Kürtlerin kendi iradeleri ile seçtikleri yerel yönetimlerin yerine kayyum atanarak halk iradesinin gaspına devam edildi. Kürdistan sürekli bombalanıp, gerilla cenazelerine, şehitliklere saldırıldı. Başûrê Kurdistan'ın işgali ve halkımıza dönük katliam saldırıları bir an bile durmadı.

Şu an zindanlardaki siyasi tutuklular virüs saldırısı altında bulunmaktadır. Virüsü bir bahane haline getirip çoktandır planladıkları katillere, tecavüzcülere, mafyaya, kendi çetelerine affı çıkardılar. Ama en basit demokratik eylem yapanı, düşüncesini açıklayanı, bunun için yayın yapanları ise zindanlara kapatmaya devam etmekteler. Toplum ve yaşam bir zindana çevrilmişken cezaevleri ise idam hükmünün verildiği yerler haline getirildi. Yasalarında idamı

kaldıranlar fiili olarak insanları ölüm cezasına çarptırmış durumdadır. Bunu görmek ve AKP-MHP faşizminin demokrat, devrimci tutsakları ölüme mahkum etmesine karşı mücadele etmek gerekir. Bunu demokratik mücadeleyi ortaklaştırarak yürütmek şarttır. Kendi aralarında çıkar ve egemenlik çatışması olan güçler bile dayanışma, ortak politika belirleme, ittifaklar geliştirme tutumu içindeyken devrimci, demokratik, anti-kapitalist, feminist, ekolojist, sistem karşıtı güçlerin dayanışma, örgütlenme ve mücadele güçlerindeki parçalılık ciddi bir sorundur. Zayıflıktır. Tüm insanlığın ortak sorunu olan, kadınıyla, genciyle, yaşlısıyla, emekçisi ve farklı dil, din, mezhep ve uluslardan duyarlı insanlık açısından saldırısını sürdüren bu sisteme karşı ortak çıkarlar temelinde birleşmek ve mücadele etmek zorunlu bir durumdur.

Diğer bir sorun sistemin ideolojik algı operasyonlarına karşı bilinçli bir duruş sergilemektir. İnsanlık bunlarla korku cenderesine alınmakta, çaresiz mevcut bilimin sorgulanmasını sağlamak durumundadır.

Köye dönüş öze dönüş olarak anlaşılmalı

Kapitalizmin tekelinde gelişen bilim ve teknik insanlığın sorunlarını çözme amacında değildir. İnsanlığın açlık sorununu çözmüyor, güvenlik sorunu çözmüyor, barınma sorununu çözmüyor, yaşam kalitesini geliştirmiyor. Aksine daha fazla açlık, işsizlik, fakirlik, hastalık yaratıyor. Bir yandan açlıktan ölen bir Afrika toplumları, Ortadoğu ve yoksul insanlık, diğer yandan obezite diye bir hastalık bu sistemin çelişkisi ve krizinin göstergesidir. Kapitalist sistem korkunç bir sömürü düzeni geliştirmiştir. Gelişen bilim ve teknik tüm insanlığın temel yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayacak düzeye gelmesine rağmen neden bu amaçla kullanılmıyor? Neden hala dünyanın birçok yerinde insanlar açlıktan ölüyor, yemek bulamıyor. Ge-

Kapitalizmin tekelinde gelişen bilim ve teknik insanlığın sorunlarını çözme amacında değildir. İnsanlığın açlık sorununu, güvenlik sorununu çözmüyor, barınma sorununu çözmüyor, yaşam kalitesini geliştirmiyor. Aksine daha fazla açlık, işsizlik, fakirlik, hastalık yaratıyor. Bir yandan açlıktan ölen bir Afrika, Ortadoğu ve yoksul insanlık, diğer yandan obezite diye bir hastalık bu sistemin çelişkisi, krizidir. Kapitalist sistem korkunç bir sömürü düzeni geliştirmiştir.

ve devlete, iktidara mahkum hale getirilmektedir. Oysa bilim, insanlığa bu durumdan çıkışın yolunu göstermelidir. Doğruyu görme, bilme ve çare üretme aracı olarak aklın ve düşünce birikiminin nasıl kullanılacağını göstermekten sorumludur. Oysa insanlığı yok etmeye, köleleştirmeye hizmet ediyor, iktidarın sömürüsüne açık hale getiriyor. Mevcut bilim insanlığı, doğayı öldürüyor. Erkek aklına dayalı sistemin yarattığı vahşet ortadadır. Kapitalist sistemin bilimine ve aklına karşı özgür yaşam paradigmasını ve ideolojisini hakim kılmak gerekir. Kadın zihniyetine ve özgürlükçü anlayışa dayalı bir zihniyetin çözüm olacağı her zamankinden daha iyi görülmektedir. Bilim insanlığın ortak üretimi, kolektif emeğinin ve birikiminin bir sonucu ve ürünü olarak insan yaşamına hizmet etmeli. Ancak bilimcilik ile insanlık zihniyeti, yaşamı esir alınmış durumdadır. Bu bilime, bilimciliğe karşı kadın bilimi olarak Jineoloji her zamankinden daha fazla rol oynamalıdır. Erkek aklının ve zihniyetinin insanlığın başına bela haline gelmesine ve iktidarların yürütülmesine hizmet eden pozitif bilime karşı Jineoloji'nin sosyal bilim anlayışıyla alternatif yaratması gerektiği açıktır. Dolayısıyla Jineoloji, kadınlar ve insanlık adına doğru bir zihniyetin ve düşünme gücünün açığa çıkmasını, lişen bilim ve teknoloji insanların temel yaşam ihtiyaçlarını gidermeyecekse, açlık, yoksulluk, muhtaçlık daha da çoğalmışsa o zaman bu gelişme, sözde modernleşme, ilerleme masalı nedir? Doğaya, köye, toprağa, doğal ürün ve üretime bu düzeyde saldırının altında nasıl bir ideoloji var? Hangi zihniyet bunu yapıyor ve topluma bunu nasıl kabul ettiriyor?

Devrimcilerin görevi toplumu bilinçlendirme, sistem politikalarına ve güçlerine karşı toplumu örgütlü, mücadeleci, alternatif yaşamını kurar hale getirmektir. Günlük yaşamını sürdürmek adına bu kadar devlete, sermayeye bağımlı olan toplum elbette ki kendi geleceğini garanti altına alamaz. Ancak kendi komünal demokratik sistemini kurarak bu cendereden kurtulabilir. Başta köy-tarım hayatının bitirilmesine karşı direnmek zorunludur. İnsanlığın varoluş kaynağı olan tarım ve köy bittiği anda insanlık bitmiş demektir. Özellikle Kürtlerin ucuz emek gücü haline getirildiği, asimilasyon ve kültürel soykırımı yaşadığı, insanca yaşama koşullarını bulamadığı her türlü hastalığın merkezi olan şehirlerden çıkması, köylerine, ülkesine dönmesi gerekir. Köye dönüş öze dönüş olarak anlaşılmalı. Şehirleri morglara dönüştüren bu salgın vesilesiyle de köye dönüş, çeşitli projelerle geliştirilebilir.

Yine gelişen bunca teknolojinin insanlığın güvenlik sorununu da çözmüyor aksine daha çok savaş, bomba, ölüm, göç, yıkım, katliam yaratıyor. İnsanlar bu kadar gelişkin bir bilim teknikle daha çok savaş ve ölümle karşı karşıya kalmıştır. Şimdi kapitalist devletler ülke, devlet savunması adına milyar dolarlık silah savunma sistemleri kuruyor, tüm yatırımları bu alanadır. Sözde ülkenin savunulması, toplumun, yurttaşın savunması yalanıyla yürütülen bu silahlanma, gelişen silah sanayisi aslında bir avuç iktidar gücünün çıkarlarını savunmak, hegemonya oluşturmak içindir. Bir kadının yaşamını korumaktan, bir çocuğu savunmaktan uzak, her gün yüzlerce insanın ölümüne yol açan, binlerin topraklarını bırakıp kaçmasına, göçlere yol açan bu savaş hangi güvenlik ve savunma anlayışına göredir? Demek ki toplum ve kadınlar hiç kimseden beklemeden, kendini savunmanın sistemini öz güçleri ile oluşturmalıdır. Bunun için her şeyden önce örgütlenme önemlidir. Buna Önderlik özsavunma dedi. Kendini savunmasını bilmeyen ve savunmasını devlete, iktidar güçlerine teslim eden toplumlar katliamlar ve yok olma tehlikesi ile hep karşı karşıya kalır.

Madem teknik ve bilimin bu derece gelişmesinin topluma faydası yoktur o zaman bunun bir sınırı olmak zorundadır. Yoksa zaten ahlaktan, vicdandan, insanlıktan ve maneviyattan tümden kopmuş, erkek aklı, analitik akıl, her şeyi matematiksel hesaplara, kâr-çıkar dengesine göre ele alan bu bilim insanlığın sonunu getirecektir. Bu kadar gelişme iddiasına rağmen hiçbir soruna çözüm bulmayan, aksine sorunların kaynağı olan, doğayı yok eden, tüketen ve her şeyi bir kâr nesnesine dönüştüren bu bilim ve tekniğin böyle geliştirilmesine bir sınır konmalıdır. Bu sınır da ahlak ilkelerine göre belirlenmelidir. Bu şekilde kullanılan bilime tekniğe ya da böyle bir bilim ve tekniğe ihtiyacımız yoktur. Antikapitalist ve ekolojik mücadele yürüten güçlerin bir gündemi de endüstriyalizme, doğayı tahrip eden gereksiz teknolojiye karşı mücadele olmalıdır.

Toplum her zaman dayanışma halinde olursa ayakta kalabilir

Yine toplumsal mücadeleyi ve direnişi radikal, örgütlü, ortak bir mücadele halinde geliştirmek gerekir. Kapitalist sistemin gerçeği ve krizlerinin insanlık için tehlikesi derinlikli ele alınarak karşı bir duruş yaratılmalıdır. Yoksa bu salgın sürecinde sadece devletin almadığı tedbirleri, ortaya çıkan sonuçlar üzerinden değerlendirmeyle yetinmek toplumun en bilinçli, aydın, düşünen ve sorgulayan insanları açısından büyük bir zayıflıktır. Bu argümanlarla, böyle muhalefet yapmak kesinlikle sistemin yedeğine düşmektir. Dar muhalefet sınırlarında seyretmektir. Oysa kökten ve kalıcı bir eleştiri ile düzeltilmesi gerekenleri ortaya çıkarmak, yıkılması gerekenleri göstermek, artık insanın gözüne batarcasına açığa çıkmış olan kapitalist sistemin gerçeğini ortaya koymak ve en önemlisi bu sisteme karşı mücadele etmenin, yeni zihniyetini geliştirmenin zamanıdır. Toplum her zaman dayanışma halinde olursa ancak ayakta kalabilir. Toplumsallık zayıfladıkça dayanışma kavramı üretilmiştir. Yani tek başına dayanışma yeterli değilse de günümüz dünyasında bu da çok önemlidir. Bu duyarlılık ve insanlığın yaşatılması çabası çok anlamlıdır. Ama asıl olarak toplumsallığın temel gereği olan "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" anlayışıyla yaşamak, örgütlenmek gerekir. En önemli şey örgütlenmek, örgütlenmek ve örgütlenmektir. Mahallelerde, sokaklarda köylerde ilçelerde en küçük yaşam birimlerine kadar örgütlenecek toplumsal birimler kendini yönetecek kendi yaşamı, üretimi hakkında karar alacak düzeye gelebilirler. Kapitalizmin krizi ve yarattığı toplumsal tahribatlar geçici, dönemsel olmadığından dayanışmayı kalıcı örgütlemek, toplumsal politikasını ve uygulamasını yaratmak gerekir. Komün hareketlerini örgütlemeye hız vermek gerekir. Devrimci hareketlerin, sistem karşıtı hareketlerin bu konuda hamle yapmalarının zamanıdır.

Demokratik komünal sistemi örgütlemenin sebepleri de, zemini de olgunlaşmıştır. Bu süreçteki devrimci mücadele ve toplumsal özgürlük, ekoloji ve çevre bilincinden koparılamaz. Üzerinde yaşayacağımız sağlıklı bir doğa olmadığı sürece hiçbir şeyin anlamı olmadığı ortaya çıkmıştır. Ekolojik devrim ve çevreyi korumak tüm insanların sorumluluğudur. Doğayı talan eden bu zihniyete, her türlü hastalığa, canlılığın ortadan kaldırılmasına, çevrenin kirletilmesine, kâr amacıyla yeryüzünün talan edilmesine, silah denemeleriyle, bombalarla yok edilmesine, yakılıp yıkılmasına karşı çıkılmalıdır. Bu anlamda ekolojik bir devrim gerekiyor. Yine en önemlisi kadın özgürlüğü temelinde bir devrim gerekiyor. Demokrasi eksenli her türlü hiyerarşi ve egemenliğe, devlete karşı duruş içinde olan bir devrim gerekiyor. Yoksa kapitalist sistemi salt ekonomi ve sınıf tahlillerine dayalı bir mücadele ile ortadan kaldırmak mümkün olmayacaktır.

Toplumsal devrim, ekolojik bilinçten yoksun olamaz

Her zamankinden daha fazla savaş teknolojisine, HES'lere, barajlara, insanlık düşmanı, hastalık üreten, doğayı kirleten teknolojiye karşı durulmalıdır. İnsan yaşamını hiçe sayan kapitalizmin emekçi sınıfı bir köle gibi kullanması ve salgın koşullarında bile sadece bir kâr aracı olarak ele almasına karşı genel grevler örgütlenmeli. Kapitalist sistemin oluşturduğu kentlerin yapısı yeniden tartışmaya açılmalı. Köye dönüş projeleri, doğal tarımı geliştirme planlamaları yapılmalı. Onun için de devrimcilerin bunu öncelikli mücadele gündemleri haline getirmesi gerekir. Toplumsal devrim ekolojik bilinçten yoksun olamaz. Yüksek bir bilinç sahibi olan ve doğal evrimin halkası olan insanlığın, parçası olduğu bu doğaya karşı da sorumlulukları vardır. İnsan olmak bunu gerektiriyor. Ekoloji mücadelesi de dar bir çevre koruma bilinci değildir. Aynı zamanda oluşan son derece analitik, kaba materyalist, mekanik zihniyeti aşmak, endüstriyalizme karşı duruş, bilim ve tekniğin yıkıcı etkilerine karşı durmak ve yeni bir zihniyetle yaşamın anlam gücüne ulaşmak anlamına da gelir.

Kadın Hareketi olarak temel perspektifimiz kadın devrimini, kadın çağını yaratmadır. İddiamız, ütopyamız büyüktür. Kapitalizmin kendini üzerinden var ettiği tüm dayanaklara, başta cinsiyetçilik olmak üzere milliyetçilik, dincilik, bilimcilik zihniyetine karşı en başta kadınlar karşı koymalıdır. Bu konuda yüksek bir bilinç ve karşı duruş açığa çıkmalıdır. Bu salgın döneminde şiddet ve erkek baskısının çoğaldığı, en çok kadınların bundan etkilendiği bir gerçektir. Kadınlar özsavunmalarını oluşturmadıkları, örgütlenip mücadeleyi geliştirmedikleri sürece erkek zulmünden kurtuluş mümkün değildir. Aile ve ev düzenine kadını mahkum etmek, kapatmak zaten sadece bu salgın sürecinin bir politikası değil erkek egemenliğinin temel bir uygulamasıdır. Kadınların kendilerini çok yoğun olarak eğitmesi, bilinçlenmeye ve irade, güç olmak için örgütlenmeye ihtiyacı vardır. Kadın örgütleri kadına karşı şiddet gelişince ve kadın cinayetleri gelişince mağdurları sahipleniyorlar. Oysa kadın ölümlerini değil kadınların yaşamını sahiplenmeliyiz. Özgür yaşam yolunu açmak için her zamankinden daha fazla mücadele etmeliyiz.

Devrimciler egemen sistemin bu saldırılarına karşı toplumu savunmaktan sorumludur. Parçalanmış, güç dayanaklarından koparılmış, sürekli baskı, zor, zulüm ve saldırı altında tutulan toplum günlük yaşam derdine düşürülmüş, siyasetten, örgütlenmeden koparılmışsa bunu değiştirmek bu toplumun öncü, devrimci, bilinçli kesimlerinin sorumluluğudur. Bu sorumluluğunu yerine getirmeyen hareketler sisteme hizmet etmekten kurtulamaz. Önderliğin defalarca dile getirdiği, uyardığı birçok tehlike şu anda milyonlarca insanı ölüm sınırında tutuyor. Demokratik-ekolojik ve kadın özgürlüğüne dayalı bir paradigma ile özgür toplumu yaratmanın zamanıdır. Bu paradigmaya göre mücadele eden bir güç olarak toplumsal mücadele deneyimimiz, kazanımlarımız, halk gücümüz, örgütlülüğümüz vardır. Bu deneyimlerimizi her kesimle paylaşmaya da hazırız. Halkın kendi öz sağlık, özsavunma, özyönetim organlarını geliştirmesi için meclislerini ve komünlerini örgütlenmesi, devlete muhtaç olmadan kendi toplumsal gücüyle ayakta durması, bu sisteme alternatif bir sistem yaratması şarttır. Ortaya çıkan durum toplum için zorlu olduğu kadar büyük mücadele imkanlarını da ortaya çıkarmaktadır. Sistemin gerçek yüzü artık herkesçe deşifre olmuştur. İnsanlar tepkilidir. En temel toplumsal ihtiyaçları bile gidermeyen devlet ve iktidarlara olan öfke bilince ve eylemliliğe dönüşmelidir. Örgütlenmeye ve bu sistemden kurtulmaya dönüşmelidir. Doğayı talan eden, yaşamı katleden bu sisteme karşı mücadelenin yaratıcı ve radikal yöntemleri devreye konulmalıdır. Medyayı algı oluşturmakta kullanıyorlarsa buna karşı demokrasi güçleri medyayı daha etkili kullanmalıdır. Örgütlenme ve eylemin önüne geçmek için uğraşıyorlarsa örgütlenme ve eylemin zengin yöntemleri bulunmalıdır. Küresel saldırılara karşı küresel dayanışma ağları oluşturulmalı, küresel mücadele büyütülmelidir. Toplumun öncüleri toplumu eğitmekten, savunmaktan, toplumsal inşadan sorumludur. Bu sorumluluklarla sıradan yaklaşamazlar. Devletin baskısı var, yasaklar var diye mücadelenin önünde engel oluşmasına izin vermemek lazım. Mücadele zaten engellerin, baskıların olduğu ortamlarda gelişir. Baskılar var diye, haklar gaspediliyor diye, özgürlükler sınırlanıyor diye, katliam dayatılıyor diye mücadele etmekteyiz. Kapitalist sistem insanlığı yok olmaya götürdüğü için ve özgür yaşamak istediğimizden dolayı bu mücadeleyi büyük bir tutku ve inançla yürütmeliyiz.

Kapitalist sistemin tüm argümanlarına ve zihniyet formlarına, yanıltıcı ideolojik kabullerine, algı operasyonlarına karşı ciddi bir karşı duruşu eyleme geçirmenin zamanıdır. Kürtler olarak kapitalist sistemin yarattığı statükolar içinde katliam dayatması altında belki de en çok bizler karşı karşıya kalıyoruz. Bu sisteme karşı mücadele ve yaşamı savunmak her zamankinden daha fazla gereklidir. Yeniden Önderliğin Özgürlük Sosyolojisi kitabında belirttiği politik-ahlaki-entelektüel görevleri yoğunca tartışmalı, 21. yüzyılı devrimci çıkış yaptıracak öncülüğe ulaşmalıyız. Kriz-kaos süreçleri yeni çıkışlar ve doğru yön verilirse özgür yaşamın yaratılmasına uygun süreçlerdir. Bu nedenle bu dönem PAJK-PKK öncülüğünde yüzyılın özgürlük devrimini açığa çıkarma dönemidir.

■■■

Rêber Apo'nun 1 Mayıs 1996 tarihli değerlendirmesidir

PKK sosyalizmde büyük aşamadır

PKK'lileşme, sosyalistleşme bu stratejik ve taktik gelişmeler temelinde daha büyük bir anlam kazanmış bulunmaktadır. Hatta Ortadoğu halklarını giderek etkilemesi kadar, uluslararası alanda da iddialı bir sosyalist öncülük olarak etki sağlayacağı, hatta öncülük edeceği anlaşılmaktadır. Kürdistan Devrimi bu anlamda, eğer içeriğini daha da zenginleştirirse, özellikle partileşmeyi, kendi içinde insan çözümünü, yeni tip insanı son yıllarda büyük bir yoğunlukla geliştirmesi gibi hakim kılarsa ve stratejik-taktik olarak da devrimci savaş yöntemlerini tutturursa ve bu önemli bir zaferle sonuçlanırsa sosyalizmde çok iddialı bir süreci başlatması işten bile değildir.

1 Mayıs 1996 uluslararası işçi sınıfının, bütün emekçilerin direniş ve mücadele gününde PKK her zamankinden daha fazla sosyalizmde ısrar ve başarının partisidir.

Bugün emekçilerin bayramını bir kez daha anarken üzerinde durulması gereken en temel husus, işçi sınıfının dünya görüşü olan sosyalizmin durumunu ve bu temelde insanlığa ilişkin gelişmeyi bir kez daha değerlendirmek önemlidir. Daha da önemlisi partimizin bu gerçeklik içindeki yerini doğru ortaya koymak büyük önem taşımaktadır. İnsanlık üzerinde emperyalizmin tek yanlı egemenliğindeki, sömürüsündeki gelişme iki binli yıllara doğru giderken daha tehlikeli bir hal almaktadır. Özellikle de reel sosyalizmin çözülüşünün ortaya çıkardığı sorunları hâlâ doğru ve köklü cevaplandıramamaktan dolayı emekçi saflarda büyük bir kargaşa, güvensizlik, inkarcılık hüküm sürmektedir.

Dünya halkları neredeyse en yoz, çürümüş kapitalizmi yaşam yoluymuş gibi benimsenmeye zorlanmaktadır. Sadece toplumun kirletilmesi değil, yeryüzü doğası denilebilir ki, en tehlikeli bir kirlenmeyle karşı karşıya bulunmaktadır. Bunda en büyük sorumlu olan kapitalist-emperyalist sistem ise en hoyratça ve en gözükara bir şekilde önüne geçilemez bir hakimiyet dönemini bütün insanlığa sınırsız dayatmaya çalışmaktadır.

Ya sosyalizm, ya hiç!

İnsanlık tarihinin birçok dönemlerinde olduğu gibi, özellikle azgın ve son çürümüş dönemini yaşayan köleci-feodal sistemlerin aşılma dönemlerinde gösterdikleri gericiliğin daha kapsamlı bir şekilde doğanın da tahribini kapsamına alarak ilerleyen egemenlik-sömürüden insanlık üzerinde en gelişmiş boyutuyla zarar görmektedir. Dolayısıyla hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir şekilde kapitalist-emperyalist sistem karşısında sosyalizm eğer bir çit kuramazsa sadece işçiler-emekçiler değil, insanlık için de dünyanın sonu gelmiş demektir. Her zamankinden daha fazla söyleyebiliriz ki, bu, kapitalist-emperyalist tahribata karşı ya sosyalizm, ya hiçliktir.

İnsanlık kurtuluşuyla ilgilenen birçok ideoloji her zaman ortaya çıkmıştır. Sosyal mücadeleler insanlık tarihiyle başlar ve günümüze kadar gelir. Özellikle her sistemin kendine özgü birçok sosyal mücadelesi vardır. Tarih bunların binlercesine tanıktır. Bizi bugün daha çok ilgilendiren emekçilerin dünya görüşü olarak şekillenen sosyalizmin içinde bulunduğu durumdur. Sosyalist ideoloji geçen bir yüzyıl içinde büyük bir gelişme gösterdi ve neredeyse dünyanın üçte birine yakın kısmında uygulama imkanı buldu. Fakat bağrında taşıdığı eski yaşamı; sömürücü, baskıcı toplumsal özelliklerin ağır basan etkileri ve oldukça dogmatik yaklaşımlar nedeniyle bu deneyimin zaman zaman çözülmeye gittiğini görmekteyiz; oldukça zikzaklı bir gelişmeyi yaşamaktadır. Bu geçen yüzyılın birçok deneyimi, hatta kapitalizme karşıtlık temelinde söylersek iki yüzyılık emekçilerin savaşım tecrübesi sosyalizmden vazgeçilemeyeceğini, ama geliştirilmesi için giderek toplumun tam bir bilimsel ifadesi olması için de hayli yaratıcı yaklaşılması gerektiğini bu pratik deneyimler, özellikle de bunun başarısız sonuçları açıkça ortaya koymaktadır.

Sosyalizm çok önemli süreçleri yaşadı. Tarihin bütün dönemlerinde az çok sosyalizm vardır. İlkel komünal dönem, aynı zamanda ilkel sosyalizmi ifade eder. Köleci dönemlerin Spartaküs hareketlerinden tutalım İslam devriminin harici hareketi, hatta Alevi hareketi bile sosyalist özelliklere hükmetmektedir. Fransız burjuva devriminde bile Babeuf bir komünist hareket olarak kendini ortaya koymaktadır. Zaten bu devrimle birlikte giderek, bilimsel sosyalizme yakın gelişmelerin de peşisıra geliştiğini görüyoruz. Komünist Manifesto burjuva devrimler sürecinde ilan edildi. İşçi sınıfının bağımsızlık manifestosu bir korkulu rüya gibi bütün burjuvazi üzerinde kendisini hissettirdi. Hatta ilkel komün deneyimlerini de, başta Paris Komünü olmak üzere birçok ülkede kooperatif hareketleri biçiminde gösterdi. En önemlisi de giderek emekçilerin nasıl bir politika yapması gerektiğini Komünist Enternasyonalle, giderek milli sınırlar temelinde işçi sınıfı partilerinin doğuşuyla gösterdi.

Bundan tam bir yüzyıl önce denilebilir ki, gelişmiş bütün kapitalist ulusların bağrında işçi sınıfı, partilerini inşa etmiştir. Birinci Enternasyonal'in sınır ayrımına dikkat etmeyen bir emekçiler ligi olduğunu biliyoruz. İşçi sınıfı ideolojisini dernek yanı ağır basan bir örgütlenmeye dönüştürdüğünü ve Paris Komünü'yle birlikte bunu hayata geçirmeye çalıştığını bilmekteyiz. İkinci Enternasyonal'in ise daha da politik mücadeleyi geliştirdiğini, derneklerden partileşmeye önemli adımlar attığını, emekçilerin sendikal-demokratik haklar mücadelesiyle önemli gerçekleştirmeleri sağladıklarını iyi bilmekteyiz. Artık işçi sınıfının, emekçilerin iktidar sorunu kapitalist-emperyalizmin bu ilk aşamasında gündeme geldiğinde, özellikle Ekim Devrimi işçi sınıfı öncülüğündeki bir devrim olarak, toplumsal mücadeleler tarihine girdi. O zaman bunun büyük bir sıçrama yaptığı tarihte de emekçiler adına eski devleti parçalayıp yeni bir devleti ortaya çıkardığını ve bunun bütün baskıcı ve sömürücü sınıfları, egemenleri büyük bir korku içine ittiğini ve dünya çapında bir gericilik dayanışmasıyla bu devrimin üzerine gelindiğini de çok iyi bilmekteyiz.

Bolşevik önderlikli Ekim Devrimi önemli bir tarihsel çıkışı ifade eder. Sosyal mücadeleler tarihinde dev bir adımdır. Fakat her devrimde olduğu gibi bu devrimde de çocukluk hastalıkları ortaya çıktı. Eğer dikkatli ve duyarlı bir biçimde aşılmazsa daha sonra cüceleşmesi görüldüğü gibi kaçınılmaz olarak karşımıza çıktı. Bir anlamda bu büyük devrimde de yaşanan böyle bir gelişme oldu. Bu devrim bütün işçi sınıfı ve emekçi halklar adına sağlam bir doğuşu ifade etmekle birlikte, bağrında taşıdığı eski toplumun izleri, ilk örnek olmasının da verdiği tecrübesizlik, en önemlisi de dünya gericiliğinin büyük ablukası ve Rusya'da çok güçlü olan eski toplumsal kalıntılar önemli bir darboğazla karşı karşıya getirdi. Sorunları çözmek için uluslararası gericilikle erkenden ve çok ödün vererek mesafe alınmak istendi. İçeride yaratıcı olunamadı. Özellikle kapitalist sistemin kendi içindeki demokrasisine alternatif bir sosyalist demokrasi geliştirilemedi. Devrim yapan parti devletleşme süresince kendini devlet içinde eritti ve giderek devletin iç ve dış politikasının basit bir aracı haline getirdi sosyalist parti. Bu devlet de giderek daha çok ulusal endişelerle hareket eden bir Rus şovenizminin de güçlü etkileri, kendi içinde ulusal sorunda olduğu kadar, uluslararası alanda da halkların devrim ve ulusal kurtuluş sorunlarına, hatta işçi sınıfının sosyalist devrimlerine gereken doğru yaklaşımı gösteremedi. Yine her geçen gün daha da bir sağ sapmayı yaşayarak bu deneyimin günümüze doğru ağır bir çözülmeyle karşı karşıya geldiğini, 1990'lara doğru artık bütün belirtileri ortaya çıktı. Öyle oldu ki, bu aşama neredeyse sosyalizmin bitişi olarak bütün kapitalist ideologlar ve siyaset temsilcileri tarafından değerlendirildi, alkışlandı; sanki onlara yeniden gün doğmuş gibi bir rahatlık içine girdiler. Kendileri için tekrardan bir sınıfsız rahat yaşama döneminin açıldığını sandılar. Yeni dünya nizamından bahsedildi. Eksik yönleriyle de olsa sosyalizmin yaşayan bazı kalelerine karşı ambargo daha da şiddetlendirildi. Müthiş bir ideolojik-psikolojik saldırıyla birlikte, ekonomik kuşatmalar yoğunlaştırıldı. Bu altüst oluşlarla dolu on yıl içinde dehşetle görülmüştür ki, kapitalist-emperyalizm bu heyecanı, bu kendine güveni bozulduğu kadar, altından çıkılamayacak ağır sorunları da beraberinde getirdi.

Sosyalizmsiz bir insanlığın, bir dünyanın umut olmadığını, hiçbir soruna çözüm getirmediğini günümüze doğru herkes daha köklü anlamakta ve bunun derin bir arayışı içinde çözüm yollarını aramaya çalışmaktadır. Sosyalizmin kötülendiği bu son çeyrek asır, artık yeni arayış ve çözümler için bir sorumluluğu dayatmaktadır. Çürüyen, tamamen rantiyeye, borsa oyunlarına dayalı olan bir kapitalizm, hiçbir yaratıcı özelliğinin kalmaması kadar, sadece toplumun bütün iç dinamiklerinin, insani kimliğinin tahrip edilmesiyle yetinmemektedir. Bütün çürümüş rejimlerin son dönemlerinin bin kat daha gerisinde, tehlikeli ve çürütücü bir biçimde etkisini ortaya koymakla, çıkarmakla kalmamakta; doğayı, insanlığın olmazsa olmaz koşulu olan çevre ile bağlantısını müthiş tahrip etmektedir. Bu muhteşem gezegeni yaşanamaz bir alana çevirmektedir. Kapitalist-emperyalist sistemin en büyük tehlikesi ve en büyük suçu da budur. Eğer tedbir alınmazsa, bu kapitalizm altında geçecek çok kısa bir süre sonra, bu gezegen yaşanamaz bir hale gelecektir. Bu görkemli gezegenin bir çöp yığını haline dönüşmesi işten bile değildir. Her ne kadar bazı cılız sesler çıkmaktaysa da, en büyük başkaldırı yine sosyalizmdir. Hem de radikal bir devrim biçiminde bu tehlikeye karşı toplumun da görülmemiş miktarda kirlenmiş iç yüzünü bir kez daha aydınlatacak ve kurtuluş yollarını gösterecektir.

Sosyalizm hem hayal, hem de bilimdir

İnsanlığı ilgilendiren en temel sorun doğa tahribatının önlenmesi ve iç toplumsal kirlenmenin durdurulmasıdır. Daha şimdiden başlayan tartışmalar, arayışlar reformist çapta da olsa aynı sorunun uç veren noktalarını ortaya koymaktadır. Daha köklü değerlendirmeler ve çözüm yolları önümüzdeki sürecin devrimsel hedefleri olarak karşımıza çıkacaktır. Ve bu devrimsel hedeflerin sosyal ve siyasal mücadele biçimleri, çeşitli taktikleri kendisini mutlaka ortaya çıkaracaktır. Sadece genel çerçeveleriyle bu büyük tehlikenin durdurulamayacağı, köklü çözümler için teoriler, planlar, programlar ve çok önemli taktiklerin peşisıra geliştirilmesi gerektiği ortaya çıkacaktır. Şimdiden arayışların kaçınılmaz bir biçimde ele alınması gerektiğini göstermektedir. İnsani değerler esas alınıyorsa sosyalist ideoloji daha da geliştirilmiş ve derinleştirilmiş perspektifini, uygulama esaslarını yakalamak zorundadır.

Nasıl ki, insanlıktan umut kesilemeyecekse sosyalizmin gelişmesinden de umut kesilemez.

Sosyal mücadeleler nasıl insanlıkla başladıysa, insanlık var oldukça sürecektir. Sosyal mücadelesiz, toplumsalsız insanlığın gelişmesi mümkün değilse, sosyalist mücadelesiz de insanlığın geleceği düşünülemez. Sosyalist mücadele bu anlamda insanlığın tek kurtuluş seçeneği olarak kendisini tekrar tekrar ortaya koyacaktır. Bunun bir ucu da, tarihin bir döneminde gerçekleştirilen bir devrim çerçevesinde dogmatik bir şekilde ele almamak önemlidir. Sosyalizmi, insanlığın genel kurtuluş düşüncesi, hayali ve bilimi olarak değerlendirmek daha doğrudur. Hem hayal, hem de bilimdir. Hiç şüphesiz bilim olduğu için, somut gerçekliği yakalayacaktır. Ama yüzyıllara sığmayan bir hayal yanı olduğu da gözardı edilemez.

Dar bilimsel yaklaşım kaba materyalizmin bir uygulanışıdır ki, reel sosyalizmde bunun nasıl bir çözümsüzlüğe doğru gittiğini iyi gördük. Hayali, morali, iradeyi, felsefeyi ihmal eden bir sosyalizmin kaba bir materyalizm olarak tehlikeli bir hale gelmesi kaçınılmazdır. Bu tehlike sosyalizmde ortaya çıkmıştır ve şimdi aşılmakla yüz yüzedir. Buna benzer birçok yeni politik, ekonomik, demokratik gelişmeler ortaya çıkacaktır. Sosyalist ideolojinin önünde siyasal ve ekonomik kurtuluş büyük bir sorundur. Yine demokrasi önemli bir sorun olarak çözüm bekliyor. En önemlisi de çevre sorununa kesin programatik bir yaklaşım; hem de çok detaylı ve mutlak uygulanması gereken bir program gerekiyor.

Eski sosyalist ihtilal teorileri yetmiyor

Bunlar yeni dönem sosyalizminin, üzerinde programatik anlamda çalışacağı temel sorunlardır. Hiç şüphesiz felsefesi, hayali, moral-ahlaki yanına ilişkin de kesin bazı gelişme ilke ve esasları yakalaması gereklidir. Felsefesiz, moralsiz sosyalizm kesin düşünülemez. Kaba bir materyalizm en az kapitalizm kadar tehlikelidir. Bunun yanında yeni partileşme, örgütleşme ve mücadele taktikleri sorunu da önem kazanacaktır. Eskinin sosyalist ihtilal teorileri yetmiyor. Gerek isyanlar, gerekse daha uzun vadeli halk kurtuluş savaşımları bütünüyle gözardı edilmezse, bu tek başına yetmiyor. Gelişen ulusal devletlerin durumu, yine ittifaklar sosyal düzeyin gelişkinlik durumu daha değişik mücadele biçimlerini zorlamaktadır.

Özellikle teknik oldukça gelişmiştir. Teknik ile mücadeleler arasında önemli ve sıkı bir bağlantı vardır. Dolayısıyla yeni partileşme ve mücadele taktikleri bu somut gelişmeyi de göz önüne getirerek daha değişik mücadele yöntemlerini geliştirmek zorundadır. Sosyalist hareketlerden tutalım şiddet hareketlerine kadar, yeni mücadele taktikleri kendisini dayatacaktır. Hiç şüphesiz bu temelde enternasyonalizmde de bir gelişme ortaya çıkacaktır. Artık ulusların dar sınırlar içinde tutulamayacağı, emperyalizmin deyişiyle globalleşmenin bu kadar arttığı bir dönemde sosyalizmin de globalleşmesi gerektiği ortadadır.

Yeni bir enternasyonal yaklaşım giderek kendisini hissettirecektir. Daha doğru, somut ulusal sınırlar kadar evrensel sınırlarda da kendisini gösterecektir. Toplumla doğa arasındaki ilişkileri iyi formüle edecek bir sosyalist enternasyonal, önemli bir ihtiyaçtır ve önümüzdeki yüzyılı belki de böyle bir enternasyonalin bayrağı altında karşılamak en doğrusu ve en gerekeni olacaktır.

Reel sosyalizmin etkilediği bir ortamdan kaynak bulmakla birlikte, kendine özgü yanları da olan PKK hareketi, günümüzde oldukça ilgiyle değerlendirilmeye çalışılmaktadır. Nasıl bir sosyalizm cevabı kadar, geçmişle bağı ve yeniyi nasıl sağlayacağı tartışılmaktadır. Bütünüyle yaptığımız PKK'yi böyle özgün bir sosyalist aşama partisi olarak gündemde tutmaktır. Bu da oldukça başarılmıştır. PKK'nin Kürt ulusal kurtuluşçuluğunun öncü gücü olduğu, daha çok görülen bir yanıdır. Fakat asıl önemli bir yanının da uluslararası sosyalist mücadele içinde ifade ettiği anlamdır. Giderek daha da ön plana çıkarılması gereken yönü budur. Bu son çeyrek yüzyıl içinde, reel sosyalizmin aşıldığı, kapitalist-emperyalist egemenliğin en güçlü bir sürecinin yaşadığı bu dönemde PKK'nin sosyalizmdeki ısrarı ve başarıyı sürdürmüş olması başlı başına bir inceleme konusudur. Kaldı ki, günlük basından da görmekteyiz ki, emperyalizmin başı olan ABD, PKK'yi boşuna "dünyanın en tehlikeli terörist örgütü" olarak değerlendirmiyor. Bundan anlaşılması gereken, sosyalist sisteme karşı olan ABD'nin, sosyalizmde önemli bir konumu işgal etmesi kaçınılmaz olan PKK'yi daha şimdiden büyük bir tehlike olarak gördüğü ve değerlendirdiğidir. Doğrusu da budur.

Uluslararası gericilik bir dönemler Marks, Engels'i ve daha sonraları Bolşevikleri tehlikeli ve ucube olarak değerlendirildi. Şimdilerde ise PKK, uluslararası gericiliğin üzerine ittifak kurduğu, hatta zirveler yaptığı bir tehlike olarak değerlendiriliyor ve uluslararası alanda hakkında çok değişik kovuşturmalar yapılıyor. Vahşi bir TC faşizmi, bütün uluslararası gericilik tarafından destekleniyor. Yine bu faşizmin yürüttüğü soykırım savaşı yetmiyormuş gibi, uluslararası alanda da her gün yeni kovuşturmaların, mahkemelerin açılması PKK gerçeğinin bu yönünü oldukça iyi ortaya çıkarmaktadır.

Uluslararası emperyalizm ABD ve sıkı yandaşları olan Almanya ve İngiltere gibi devletler bu konuda eski bir tecrübeye sahiptirler. Onları ilgilendiren dar bir Kürt ulusal kurtuluşçuluğu değildir ve bunu zaten destekliyorlar. Başarısı için de her çabayı sergiliyorlar. Bunların karşısında oldukları, tam da önemli bir sorun olarak Kürt sorunundaki PKK öncülüğünün ve onun ideolojik-sosyal yaklaşımlarının kendi sistemleri için son derece tehlikeli bir hal almasıdır. Olasıdır ki, PKK'nin sosyalist içeriğinin yeni Bolşevizm olması işten bile değildir. Ortadoğu'da kapitalist-emperyalist sistemin en zayıf halkasında giderek öne çıkan bir PKK öncülüğü büyük bir tehlikelidir. Öyle çapraşık bazı gelişmelerin 1990'lardan itibaren Ortadoğu'yu getirdiği darboğaz sonucu oluşan bloklaşmada PKK'nin varlığını sürdürüp pekiştirmesi, bu sistem için daha yakıcıdır ve dikkatle değerlendirmeyi gerektirir.

ABD'nin ikide bir Ortadoğu dengelerinde "PKK'yi asla söz sahibi yapmayacağız, etkili kıldırmayacağız" demesi boşuna değildir. Denge saflarında bu beklenmedik gelişmeyi kesin ortadan kaldırmak istiyor. Mümkünse ehlileştirmek, mümkün değilse ortadan kaldırmak son yılların temel bir politikası olarak karşımıza amansız bir biçimde çıkarılmaktadır.

PKK'nin iddiası uluslararası öncülükte rol oynamaktır

Biz hiç şüphesiz mücadelemizde, daha çok emperyalizmin bu etkisizleştirme, boğma taktiklerine yönelik politikamıza ağırlık verdik. PKK önderliğini en çok böyle taktik hususlarda yoğunlaştırmaya boşuna ağırlık vermedik. Çünkü biraz da gizli bir biçimde boğuntuya getirilmek istenen PKK'nin taktik-stratejik olarak gelişme göstermeseydi bugünkü sosyalist özü de güçlü bir zemine kavuşamazdı.

PKK'lileşme, sosyalistleşme bu stratejik ve taktik gelişmeler temelinde daha büyük bir anlam kazanmış bulunmaktadır. Hatta Ortadoğu halklarını giderek etkilemesi kadar, uluslararası alanda da iddialı bir sosyalist öncülük olarak etki sağlayacağı, hatta öncülük edeceği anlaşılmaktadır.

Kürdistan Devrimi bu anlamda, eğer içeriğini daha da zenginleştirirse, özellikle partileşmeyi, kendi içinde insan çözümünü, yeni tip insanı son yıllarda büyük bir yoğunlukla geliştirmesi gibi hakim kılarsa ve stratejik-taktik olarak da devrimci savaş yöntemlerini tutturursa ve bu önemli bir zaferle sonuçlanırsa sosyalizmde çok iddialı bir süreci başlatması işten bile değildir.

PKK, sosyalizmin canalıcı gerçeğidir

Unutmamak gerekir ki, Kürdistan'ın parçalanmışlığı, geliştirilecek bir sosyalist federasyon deneyimi dört temel ulusun ve birçok azınlığın da içine gireceği bir modeli hızlandıracaktır. Bu da dört büyük ulusun ve çok çeşitli azınlık ve kültürlerin PKK etkisiyle sosyalizme, demokrasiye doğru evrim göstermesi, Ekim Devrimi'nin bile etkisinin çok üstünde bir etkiye yol açması kaçınılmazdır. Hele Ortadoğu kaynaklarının ve tarihinin yeniden halklar adına ele geçirilişi önemini kat be kat arttırmaktadır. Bu, potansiyel gelişme Ortadoğu'yu uluslararası devrimin en nazik halkası haline getirmiş bulunmaktadır. PKK tam da bunun en stratejik ve taktik olarak da gün be gün işleyen can alıcı gerçeğidir. Uluslararası gericiliğin giderek artan bir önemle PKK üzerinde durması, onun bu can alıcı özelliğinden dolayıdır. Birçok strateji ve taktiklerinin boşa çıkarılması, onları dehşete düşürmüştür. Son olarak Mısır'da Şarm El Şeyh'te yapılan zirvede aslında bunun endişesini görmemek mümkün değildir. Bu zirve her ne kadar bir "terör zirvesi" olarak ve daha çok da Filistin içerikli bazı sözde terör olaylarına karşı cevap olarak geliştirildiyse de, esas olarak hedefi PKK'nin Ortadoğu'daki gelişmesinin durdurulması biçimindedir.

PKK'nin hâlâ oturmamış emperyalizmin yeni nizamındaki çatlaklıklardan iyi yararlandığı, hatta emperyalizmin sorunları olan devletlerle geliştirdiği ilişkilerin bir bloklaşmaya doğru gittiğini gördükçe, bu zirveyle buna "dur" denilmek istenilmiştir. Fakat tersi sonuç verdi. Zirve bloklaşmayı daha da hızlandırdığı gibi, PKK'nin anlam ve önemini de oldukça çarpıcı kıldı. İşbirlikçileri vasıtasıyla Kürt hareketine dayattıkları çözümler de yerle bir oldu. Bu zirvenin etkilerinin zayıflaması kadar, PKK'nin büyük bir güç alarak çıkması ve stratejik olduğu kadar, bölgedeki taktik gelişmeleri de etkileyecek ve bunların öncülüğünü yürütebilecek bir konuma yol açmıştır. Bunlar hiç şüphesiz stratejik, taktik, askeri ve siyasi gelişmelerdir. Eğer gerekleri dikkatle değerlendirilir ve sosyalist içerikli pratiklerle iç içe geliştirilirse önemli sonuçlar ortaya çıkabilir.

Yine başta parti öncülüğü olmak üzere, giderek halk da bu temelde dönüştürmeye uğratılırsa ve yine stratejik-taktik ilişkileri giderek Kürdistan devrimiyle bağlantılı hale getirilirse, Kürdistan federasyonlaşmasını da bunun için tam bir kaldıraç gibi kullanırsa bu giderek Ortadoğu halkları federasyonlaşmasına götüreceği gibi, içeriği de sosyalizm ve halklar demokrasisi biçiminde de büyük gelişme gösterecektir.

Uluslararası işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele gününde PKK böyle bir gerçekliğe en çok yaraşan ve gereklerini yerine getiren, yani sosyalizmde ısrarla birlikte zaferini temsil eden sosyalist bir parti durumundadır. Reel sosyalizmin çözülüşüne götüren bütün hastalıklardan kendini arındırdığı gibi, yeni sosyalizm arayışına iddialı bir zemini kendi içinde geliştiren bir sosyalist parti olarak şekillenmektedir.

Hiç şüphesiz bu konuda yoğun sorunlar var. PKK bütün gücüyle bir Kürt ulusal kurtuluşçuluğu ve Kürdistan devrimini geliştirmekle uğraşmaktadır. Bu devrimi komşu ülkelere yayma işini sınırlı da olsa yerine getirmemektedir. Yine uluslararası etkilerini düşünce platformlarına istediği gibi taşıramamaktadır. Ama iyi bilmekteyiz ki, bu Kürdistan devriminin gelişmesiyle, başarısıyla birlikte geliştirilecektir. Ulusal kurtuluşçu bir biçimde zafer kazanan bir PKK, Kürdistan devriminde büyük bir sosyalist aşama olacağı gibi, Kürdistan parçalanmışlığı nedeniyle bunu ulusal, bölgesel çözümler temelinde hızla bölgeselleştirecektir. Bunun yaratıcı taktiklerini gündemden eksik etmeyeceğine göre, bunun gelişmesi de kaçınılmaz olacaktır. Bu da şu anlama geliyor: PKK'nin sosyalist içeriği halkların neredeyse ekmek-su kadar gerekli olan ideolojik boşluğunu dolduracak ve onları ortak oldukları sağlıklı gelişme ve kurtuluş yoluna sokacaktır. Günümüzde bunun potansiyelini PKK sonuna kadar kendi içinde barındırmaktadır. Aktifleşen PKK çabaları da bunu her geçen gün dosta-düşmana göstermektedir. Bütün bunlardan dolayı düşmanlarının amansız üzerinde durdukları gibi, dostları da önemle üzerinde durmakta ve çoğalmaktadır.

Batı'nın saldırısı Asya ittifakıyla karşılık buluyor

Bu yeni bloklaşma döneminde PKK büyük bir bilinçle olduğu kadar, beklenmedik gelişmeleri de iyi yorumlayarak yerini sağlamlaştıracaktır. Batı saldırısı karşısında Rusya hâlâ direnmektedir ve Çin ile yeni bir ittifak geliştirdi. Bu bir Asya ittifakıdır. Yine Ortadoğu'da Batı saldırısı bir bölgesel ittifak geliştirmektedir. İran ve Suriye'nin geliştirdiği ittifak giderek en iddialı bir karşı ittifaka dönüşmektedir. Türkiye ve İsrail'in başını çektiği bölgesel ittifakın karşılığı bütün Arap halklarının ve İran'ın doğal bir ittifakına zemin olmuştur. Tabii ki, bu da Kürdistan devrimi için hangi ittifakta yer alınır ve en önemlisi de böyle bir bloklaşmanın gelişmesinin ne anlama geldiğini görüp değerlendirmesi ve içinde yer alması olacaktır. Asya ittifakının Ortadoğu halkları ve Kürdistan devrimiyle birlikte devletsel ittifaka dönüşmesi çok çarpıcı bir emperyalist-kapitalist saldırıya karşı da en önemli bir direniş hattını ortaya koyacaktır. Bu ittifakın hız kazanacağını söylemek mümkündür. Eğer Rusya aşırı bir teslimiyete girmezse (ki, gelişmeler tersini gösteriyor), eski komünistlerin parlamentoda sağladıkları üstünlüğü devlet başkanlığında da göstereceklerini ortaya koymaktadır. Eksiklikleri ne olursa olsun eski sosyalizmde ısrar ediyorlar. Afganistan, Hindistan, Vietnam gibi ülkeler doğal olarak Asya ittifakı içinde yer alacak ülkelerdir. Ortadoğu ise adeta Asya'nın öncü savaş kolu durumuna gelmiştir. Afrika'nın doğal olarak bu blokun yedeğinde yer alması, yine Latin Amerika'nın da yoksul ülkeler serisinde yer alması ya da tarafsızlık düzeyinin gelişmesi işten bile değildir.

Kuzey-Güney çelişkisi diye tabir edilen durum da bununla bağlantılıdır. Ama esas olarak savaş kolu Ortadoğu'dur. Ve Kürtler burada bir kez daha sınanacaktır. Bütün yetersizliklerine veya kötülük diye tabir edilen İran İslam Devrimi mutlaka emperyalizm açısından dize getirilmesi gereken bir devrimdir ki, bu da kolay kolay olmayacaktır. Yine Arap direnişi ne kadar bir uzlaşma sürecine girse de bu uzlaşma süreci başlı başına büyük bir mücadele dönemi olacaktır. Hele İsrail ve Türkiye'nin Ortadoğu ve Orta Asya'ya doğru taşan stratejik ittifakı bütün bölge halklarını daha da pürdikkat kesilmeye itmiştir. Böylece karşılıklı iki strateji günlük olarak sıcak savaşım cephelerinde vuruştuğu gibi, birçok diplomatik, siyasal, ekonomik alanda da çatışmaktadır.

Böyle bir dünya bloklaşması, kamplaşması çerçevesinde PKK eskiden olduğu gibi, sadece ideolojik ve politik bir etkiye sahip olmakla kalmıyor, stratejik ve güncel bir taktik kuvvet olarak bloklaşmadaki yerini buluyor. Hatta bu NATO stratejisine karşı Asya ve Ortadoğu'nun gelişmesinde kaçınılmaz olan stratejisinde temel bir devrim halkası rolünü oynamaktadır. Sosyalizm halkasının güçlü ve iddialı bir temsilcisi olarak yer almaktadır. Kürdistan devrimi de bunun en canlı ve en üretken parçası olmaktadır. Bu anlamda Kürdistan topraklarındaki devrim insanlığın şafak vaktinde oynadığı role benzer bir rolü oynamaya doğru hızla evrilmektedir.

Hiç şüphesiz PKK'nin ideolojik dağarcığında bu gelişmeler ön görülmekte, ama kendi dışındaki İran-Irak Savaşı, Körfez Savaşı, Arap-İsrail çelişkisi, giderek Balkanlar ve Kafkasya'daki ulusal boğazlaşmalar bu süreci hızlandırmıştır, etkilemiştir ve yaratıcı taktik yaklaşımlarla da iddialı bir çözüm aşamasına gelinmiştir.

Güney devrimi Ortadoğu'da önemli bir halkadır

Yapılması gereken çok iş vardır. En önemlisi de günlük taktik çalışmalardır. Yine PKK'nin stratejisinde bir sorun yoktur, aksine sürekli bir gelişme vardır. Stratejide daha bilinçli gelişmelerle bu devam edecektir. Günlük taktikler daha büyük bir önemle geliştirilmek durumundadır.

Güney Kürdistan'daki devrimci savaş taktikleri önemle inşa edilmek zorundadır. Bu konuda yaşanan sığlıklar, darlıklar ve yerine getirilmeyen görevler hızla görülmek durumundadır. Taktik yaratıcılık Güney devriminde ve halkında da, giderek Irak'ı da etkileyecek bir aşamaya, bir dalgaya kavuşmak zorundadır. En canalıcı taktik süreç burada yaşanmaktadır ve öngörülü bir biçimde son yıllarda yoğunlaştırdığımız çabalar Güney devrimindeki ısrarın boşuna olmadığını, hem ulusal düzeyde, hem uluslararası düzeyde büyük bir anlam ifade ettiğini günümüzde herkese göstermiştir. Burada hem askeri, hem siyasi, hem ekonomik olarak yerine getirilmesi gereken önemli güncel görevler vardır. PKK'nin buraları sağlam bir askeri üsse dönüştürmesi çok önemlidir ve amansız bir biçimde gerekleri yerine getirilmelidir. Güney halkının siyasi gelişmeye, diğer adıyla demokratik bir federasyonlaşmaya doğru evrim göstermesi gerekiyor. Bu yönlü görevler amansız bir biçimde yerine getirilmelidir. Güney halkıyla doğru iletişim, doğru cephe, doğru mücadele taktikleri günlük olarak son derece örgütlü ve dayanışmalı bir biçimde somut durumlara uygun olarak yerine getirilmelidir.

Çok yoğun ekonomik sorunlar var. Devrimle birlikte savaş ekonomisinin de doğru örgütlendirilerek yerine getirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Özellikle TC faşizminin, Çekiç Gücü arkasına alarak oynamak istediği olumsuzluğa tamamen son vermek durumuyla yüz yüzeyiz. Çekiç Güç, yani NATO gücü önemli oranda boşa çıkarıldığı gibi, tam bir yenilgiye dönüştürmek de önemli bir görev olarak karşımızdadır. Bu fırsatı da sonuna kadar değerlendirmek gerekiyor. Geleneksel işbirlikçi yaklaşımlar zayıflatılmıştır. Bunu bu çerçevede daha da tasfiye etmek işten bile değildir.

Güney devrimi Ortadoğu ittifaklaşmasında çok önemli bir yere sahiptir. Ortadoğu'da hem İran'la, hem Arap ülkeleriyle Kürt ittifakının çarpıcı bir biçimde zemin bulacağı bir yerdir. Gerek Irak'ın demokratikleştirilmesinde, halkların eşitliğe ve özgürlüğe yakın yeni ittifakında, gerekse bunun hızla İran üzeri ve diğer Arap ülkeleri üzerindeki olumlu etkilemesi de artık imkan dahiline girmiştir. Hiç şüphesiz, en önemli yönü de Kuzey Kürdistan devrimidir; Kuzey devriminin yapacağı büyük etkidir. Buranın devrim üssü olması oradan etkilerini kuzeye taşıracak, hem askeri, hem siyasi olarak büyük gelişmeleri zorlayacaktır. Zaten şimdiden oynanan bu rol önümüzdeki kısa zaman süreci içinde ya hızla ilerletilecek, ya da faşist TC

savaşı mutlaka sonuç almak isteyecektir. Arkasında emperyalizmi bulduğu gibi, biz de arkamızda her zamankinden daha çok Asya ve bölgesel ittifakı bulabiliriz. Bu savaşımda bunun ilk defa kapsamlı bir durum alması söz konusudur.

Yine geleneksel işbirlikçilerin TC'den kopuşu ve bölgesel ittifaka bağlanışı hız kazanacaktır. Bütün bunların yaşandığı böyle bir süreçte Kuzey devriminin alacağı büyük mesafeyi görmek, özellikle onun gerilla aşamasını sağlıklı değerlendirmek ve gereklerini yerine getirmek büyük önem taşımaktadır. Ayrıca sıcak ortamda halkın siyasal birliğini, cephesini geliştirmek çok çarpıcı bir görevdir. En önemlisi de Türkiye'ye devrimi taşırmak büyük imkan dahiline girmiştir. Türkiye halkı da artık devrimsiz yaşayamayacağı bir dönemde bulunmaktadır. Hiçbir dönem Türk egemen sınıfları bu kadar bunalım içinde olmadıkları gibi, Türk halkının da artık sorunlarını devrimde aramak zorunda olacağı ortaya çıkmıştır. Son stratejik ittifakın da Batı'ya bağımlı, İsrail'e ise teslim olmanın Türk egemen blokunu kurtaramayacağı giderek daha iyi anlaşılmaktadır. Yaşanan hükümet krizi, devlet bunalımı bununla yakından bağlantılıdır.

Devrimi Türkiye'ye taşırmak artık artan imkanlara sahip olduğu gibi Kürdistan devrim zaferinin kesinleştirilmesi de biraz buna bağlıdır. Kürdistan devriminin Güney Kürdistan'da yakalayacağı zemin alınmıştır. Kuzey Kürdistan'da da gerilla sağlam bir devrim zeminini yakalamıştır; bu zemini daha da geliştirebilir. Geliştirmesi için olanaklar fazlasıyla yaratılmıştır. Ama bu devrim Türkiye'ye taşırılırsa inanıyoruz ki, bu bütün Kürdistan'da, diğer parçalarda devrimin zaferini kesinleştireceği gibi, Türkiye'yi de giderek zafere giden bir devrim yoluna sokacaktır. Türkiye'deki sosyal mücadele de böyle bir stratejik öneme doğru gitmektedir. Ya rolünü layıkıyla yerine getirecek, sosyal kurtuluşu sağlayacaktır, ya da artan bunalım altında emekçilerin, işçi sınıfının, memurların, yoksul köylülüğün nefes alamaz durumu daha da yaşanmaz bir hal alacaktır. Kısaca Türkiye ortamında da ya devrim ya sosyalizm ya demokrasi; ya da faşizmin maymunlaştırdığı bir topluma katlanılmak zorunda kalınacaktır.

PKK'de insanlık çözümü hedefleniyor

Görüyoruz ki, emekçilerin uluslararası dayanışma ve mücadele gününde bir kez daha gerek bütün insanlık açısından, gerekse de bölgemizdeki halklar ve en önemlisi de Kürdistan'daki devrim açısından önemli gelişmelerle sorun ve çözüm yollarıyla karşı karşıyadır. PKK bu anlamıyla çok ağır sorunları da yaşasa esasta çözümü ifade etmektedir. Hiç kimse PKK'yi basit bireysel heveslerini konuşturacağı bir parti olarak değil, insanlık çözümü, halklar çözümü, yine çok ağır ve en dipte olan Kürt sorununda bir çözüm gücü olarak değerlendirmek zorundadır. Son yıllarda partileşme içinde yaşadığımız yoğunlukta bir büyük insanı yeniden yaratma çabası söz konusudur. Hiç şüphesiz, eski toplumsal etkilere açık çok geri siyasal düzeyde savaşlar sağlanıyor, ama aynı zamanda yeni yaratıcı özellikler de ediniliyor. PKK'lileşme, sosyalleşmektir, siyasallaşmaktır, askerileşmektir, aynı zamanda yeni insan yaratmaktır. Özellikle kendi içinde yeni dönem insanını, sosyalist insanı yaratmak PKK'nin en temel ideolojik görevi olarak karşımıza çıkmaktadır. Zaten reel sosyalizmin de başaramadığı; kendi partisi içinde yeni insanı yaratma işini bir görev olarak göz önüne getirmemesi, genel değerlendirmelerle yetinmesi, yeni sosyalist insanı sosyalizmin kuruluşundan sonraya bırakmasıdır. Bu reel sosyalizmin en temel yanılgısıdır. Bize göre sosyalist insan ilk günden yetiştirilmek zorundadır. Parti içinde sosyalist insanı yetiştirmeyen partinin asla sosyalizmin kuruluşuna götürmeyeceği gibi, sosyalizm sonrasında da sosyalist insan değil, bir baş belası, bir kapitalist insan tipinden daha tehlikeli bir insan tipini ortaya çıkarır. Zaten gerçekleşen sosyalizmin kanıtladığı da bundan başka bir şey değildir.

Demek ki, sosyalist parti bırakalım savaştan ve sosyalizmin zaferinden sonrasını, daha ilk grup döneminde başarması gereken işi; sosyalist insanı, öncüyü yaratması, bunun varlığını öncelikli kılmasıdır. Bir sosyalist parti sosyalist olmayan insanların eline terk edilirse, o parti bir faşist partiden daha tehlikeli olabilir. Nitekim bunun belirtileri reel sosyalist partilerde ortaya çıkmıştır. Çünkü sosyalist partilerde sosyalistleşmeyen üye, birey eski toplumla olduğu kadar, yozlaştırıcı kapitalist saldırıya karşı da orta yolda duramaz. Beli bir süre orta yolda durur, ama hızla parti içinde gerek eskinin, gerekse de sistemin, düzenin objektif bir ajanı olur. Bu da kendi başına büyük bir yıkıcılık, gericilik ve komploculuk tehlikesini doğurur.

PKK mücadelesinin bir özelliği de bütün bunları ortaya çıkarma zeminine de sahip olmasıdır. Her zamankinden daha iyi bilmeliyiz ki, PKK içinde yürütülen sınıf savaşımının da çok ötesinde, salt sosyal, siyasal da değil, genel bir insan savaşımı, bundaki ısrarımız başarımızın teminatıdır. Kendi deneyimlerimize dayanarak söylüyorum, bu, ısrarlı sosyalist insanı yaratma savaşını sürdürmeseydik, bırakalım bu savaşı bu aşamaya, bugünlere getirmeyi, daha ilk günlerinde çakılıp kalmak işten bile değildi. Özellikle de Sovyet deneyimi 70 yıl yaşadıktan sonra çözülüyorsa, bu kadar gelişmişliğine rağmen dağılıyorsa, bizim en geri toplumsal koşullara dayanan devrimimizin çözülmesi işten bile değildir. Peki bunu nasıl önledik? Sosyalist insan kavgasını şiddetlendirerek önledik. Bu yönlü doğru bir mücadele anlayışını, savaşını çok ustaca parti içinde vererek, bu reel sosyalist çözülmeyi PKK'de sadece önlemekle kalmadık, PKK'nin aşama yapmasına, önemli bir sıçrama göstermesine yol açtık.

Bu, en doğru olan ve öncelikle yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Sosyalist partinin ilk işi, öncülüğünü kesin sosyalist üyelerle sağlama almasıdır. Kendi içindeki bireyi çözmeyen, sosyalistleştirmeyen bir çaba her an yenilmeye ve hatta çok tehlikeli bir saplantı haline gelmeye açıktır. Diğer bütün dönem partilerinin yaşadığı ve dolayısıyla çözüldüğü nokta da budur. Onlar sosyalist insanı yaratma mücadelesini ya genel doğrularla geçiştirdiler ya devrim sonrasına bıraktılar, ya da ekonomik tatmin gibi ayrıcalıklar, tavizler vererek işin içinden sıyrılmaya çalıştılar. Eğer Sovyet partisinde birkaç değerli sosyalist olsaydı, sosyalist demokrasiyi, sosyalist morali ve bütün sosyalist görevleri esas alsalardı bu partiler böyle yozlaşmazdı; bu devletler böyle tehlikeli bir araç olarak başa bela olmazdı ve toplum da böyle çürümezdi.

Kısacası öncünün günlük olarak sosyalistleşmesi oldukça büyük bir öneme sahiptir. Tarihi bir örnek vermek istersek; İslam tarihinde, özellikle Ortadoğu halklar mücadelesinde, hatta insanlık mücadelesinde bir bütün olarak eğer bu etkileri bugün daha da kalıcı olan dinler ve o dinlerin mücahitleri anılıyorsa, evliyalarından bahsediliyorsa, yaşamlarının yüceliği bir anlam ifade ediyorsa, bunun anlamı o ideolojilerin kendi insanlarını yaratmaları için sınırsız bir mücadeleyi, inceliği, hassasiyeti göstermelerinden kaynaklanmaktadır. 40 yıllık çilelerden bahsedilir. İran'da Ayettullahlar deneyimi vardır. Evliya menkıbeleri çok anlatılır. Bütün bunların anlamı; o devrimlerin, ideolojilerin kendi insanlarını ısrarla yaratma işine devam ettikleri, bundan birçok tarikat, mezhep oluşturdukları için bugüne kadar etkilerini taşırmışlardır.

"Yeterlilik" anlayışı sosyalizmde olamaz

Sosyalizmde bunun daha da nasıl yapılması gerektiği ortadadır. "İşte ekonomiyi inşa ettik, işte devleti de kurduk" demekle sosyalizm kurulmadığı gibi, özellikle onun ayettullahları, onun günlük savaşımı içindeki ideologları, manevi önderleri, ideolojik önderleri işleri bütünüyle görecek, değerlendirecek ve tedbirini alacak zenginlikte olmasalar sosyalist devrimin kaba materyalist yorumu neredeyse kapitalist faşizmle özdeşleştirilecek yorumlara götürebilir. Burada esas suçlu aranacaksa bu da sosyalizmin ideolojik öncülüğünün, onun öncü bireylerdeki hakimiyetini sonuna kadar götürememiş olmasından aranmalıdır.

PKK'de Önderlik olarak böylesine bir gelişmeyi yaşadığımızı görüyoruz. Hâlâ tutku ve zevkle bunu sürdürmeye çalışıyoruz. "Yeterlidir" gibi bir tutum içine asla girmedik. Şimdi daha iyi görüyoruz ki, savaş ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin, taktik görevler günlük olarak ne kadar artarsa artsın, hatta bazılarına fantezi gibi (ki parti içinde de bunlar vardır), dar savaş görevleriyle, dar yaşam endişeleriyle hareket ederlerse etsinler bütün bunlara çözüm militan sosyalist kişiliktir. Amansız günlük bir savaşımla sosyalist militan kişiliği yaratmak, yetkinleştirmek, her tehlikeye karşı panzehir olarak hazırlamak şarttır. Bir de sosyalist militan kişiliği hep süreklileştirmek gerekiyor. PKK'nin en önemli ispatlarından biri de budur. Bu sağlandığı oranda çok iyi görmekteyiz ki, PKK politik olarak da büyük bir gelişme gösteriyor, hatta askeri taktikleri de hayli dikkate değer bir gelişmeyi, en azından kolay yenilmez bir gelişmeyi sağlayabileceğini gösteriyor.

PKK'de politik gelişme vardır. Politik gelişmeyi kendi halkı içinde yürüttüğü gibi, bölgesel halklar içinde de evrensel bir biçimde geliştirmektedir. Hata Avrupa'yı, Amerika'yı bile etkilemektedir. Sosyalistleşen PKK aynı zamanda politikleşen ve politik etkisi hızla yükselen PKK'dir. Bugün Kürdistan halkının çok geri, hiç kimsenin şans vermediği bir konumdan politik bir halk haline gelmesi çok önemli bir gelişmedir. Her ne kadar örgütsüzse de, tam cepheleşmemişse de çok önemli bir politik güç haline geldiği tartışma götürmezdir.

Kürt halkı şu anda en devrimci politik halklardan biridir. Bunu daha sıkı örgütlemek, daha sıkı bir biçimde cepheleştirmek görev olarak önümüzde durmaktadır. Dış Kürtleri, iç Kürtleri, bütün parçalardaki Kürtleri uygun politik taktiklerle örgütlemelere çekmek, yine politik mücadele biçimlerini eksik etmemek bu politikleşmeyi daha da hızlandıracaktır ve yenilmez bir politik halk haline getirecektir. Parti öncülüğü sonuna kadar bunun yolunu açmış ve imkanlarını, mevzilerini yaratmıştır; bunları kullanılması da artık kadro önderlerine ve bunların politik tarzlarına bağlıdır. Bunun için de devrimci nicelik ve nitelikte kadro her tarafta vardır. Yeter ki, doğru önderlik kavrayışıyla politik ve cephe görevlerini layıkıyla yerine getirsinler. Hiç kimse PKK'nin politik öncülüğünde "imkanlar dardır" diyemez. Hiçbir devrim partisine nasip olmayacak kadar içte-dışta, legal-illegal politik mevziler her PKK militanın hizmetine sunulmuştur. Önemli olan bunun değerinin bilinmesi ve saygıyla bu değerlerin korunmasıdır. Bunun sıradan görevlerinin yerine getirilmesi dahilinde büyük başarıların yaratılacağı tartışma götürmezdir. Zaten mevcut politik savaştan, serhildanlardan bunu çok iyi anlamaktayız. En devrimci yaşayan bir halk olma gerçeğini dost-düşman herkes kabul ettiği gibi, bunun tam zaferinin ise günlük taktik hakimiyetten geçtiğini bilinmek zorundadır.

O halde PKK'nin en yaratıcı bir politik parti olduğu, hatta hızla halkla bütünleştiği, onun politikleşmesini sağladığı, politik devrimini en çarpıcı yönde yakaladığı, bunun da politikanın teorisinin, uygulama esaslarının, önderlik tarzının çarpıcı bir ifadesi olduğu artık kesinleşmiştir. Önemli olan bunu bütün militanların halka taşırması, halkın da son derece bilinçli bir devrimci halk olmayı sürdürmesidir. Bu da kesinlikle zaferin yerine getirilmesinde belirleyici etkisini göstermiştir ve daha da çarpıcı olarak bu yaşadığımız süreçte gösterecektir.

Bir de "Nasıl yaşamalı"ya daha etkin cevaplar verebilmek için, 'Nasıl savaşım' sorusuna cevap vermemiz gerekiyor. Nasıl yaşaması gerektiğini bilemeyenlerin 'nasıl savaşım'da da fazla etkili ve başarılı cevaplar veremeyeceği açığa çıkmış bulunmaktadır. Çaptan düşmüş, delice, çok kölece ve haince bir yaşamı iliklerine kadar benimsemiş bir halkın sosyal gerçekliğinde bunu çözmeden, parçalamadan ve yerine "Nasıl yaşamalı" sorularına etkili cevaplar vermeden kimsenin sağlıklı askeri-politik savaşı yürütemeyeceği ortaya çıkmıştır. Böyle kendi başına bela olmuş, ok'la merteği karıştıran, adeta yaşamı başı üzerinde değil, başka tarafı üzerinde yürütmeye çalışan, ayakları havada, yaşamın hayalinin bile yanından geçmeyen insanlarla etkili bir savaş yürütülemez. Yaşama daha doğru-dürüst saygıyı gösterememiş, kendisine bile saygıyı elde edememiş olanların iyi bir sosyalist gerillacı olmaları şurada kalsın, siyasetin a, b, c'sinden bile sonuç çıkarmaları düşünülemez. Dolayısıyla bizim sosyal yaşamı çözmemiz, sosyal yaşamın kördüğümlerini parçalamamız, özellikle aile bünyesinde çok kalıtımsal bir hal almış, neredeyse fosilleşmiş, yaşamaktan çıkmış, gelenek bile diyemeyeceğimiz kadar yaşamın dışında olan böyle ilişki biçimlerine karşı savaşımızla mümkün olmaktadır. Tutuculuktan da öteye çürüten, delirten sosyal ve aile gerçekliğini, yine kadın-erkek ilişkilerindeki büyük düşüşü, büyük çirkinliği parçalamadan ruhlarda ve düşüncede bir büyümeye yol açmamız düşünülemez.

Bir kültür devrimini yapıyoruz

PKK öncülüğünde son dönemlerde bu adımları ne kadar isabetli attığımızı, sorunu çok temel bir noktada yakaladığımızı ve önemli gelişmeleri bu silahla elde edebileceğimizi bir örnek olarak evrensel yanı ağır basan bir biçimde görmekteyiz. Buna kültür devrimi de denilebilir. Devrimin sosyal yönünün de açığa çıkardığı önceden çözme, bir örnek model temelinde de olsa, gerçekleştirmesine daha da olanak verilmelidir. Ama mutlaka yapılması gereken bir görev olduğunu, devrim sonrasına bırakılamayacağını, hatta devrimin zaferi isteniliyorsa sosyal devrimi, kültür devrimini parti içinde geliştirmemiz gerektiğini çok çarpıcı bir biçimde görmekteyiz. Hatta bu konuda sağlanan derinlik, derinlikli bir sosyal devrimdir. Sosyal ilişki düzeyini, her olumsuzluk karşısında önünü açma ve yenilikler yaratma ve benimsetme anlamında sağladığı oranda yükseltmek mümkündür. Geleceğin sosyal devriminin sağlam bir temsilcisi olunmak zorundadır. Bunda ısrar etmek, sosyal devrimin daha da eşit ve özgür gelişmesinin, bu anlamda da sosyalist toplumu sağlam esaslara bağlamasının en temel görev olduğu ortadadır.

Hiçbir devrim partisinde görülmeyen bu gelişmeler PKK'de görülmektedir. Toplumun en temel hücresi olarak aile çözümlemesi çarpıcı bir biçimde geliştirildi. Politika ve askeri yaşamla bağlantısı kadar, moral yönü de açığa kavuşturuldu. Ailede ısrarın, bir sosyal kurum olarak değerlendirilemeyeceği, siyaseti, yaşamı boğan bir kurum olduğu ortaya çıkarıldı. Yine en temel ilişki olarak aile içindeki kadın-erkek, çocuk-ana-baba ilişkilerinin, hatta klan-kabile ilişkilerinin doğru çözümlenmemesi halinde hiçbir ilerlemenin sağlanamayacağı, yürütülebilecek savaşın ilkel-isyancılar savaşımı, yine yürütülen politikanın da bir işbirlikçi politikayı aşamayacağı ortaya çıkmıştır.

En tehlikelisi de parti içinde yaşanan ağır bir bunalım vardı. Neydi bu bunalım? Doğru savaşıma, doğru politikaya yaklaşmamaktan dolayı, "yüzeysel kaldım, dar kaldım, keyfi kaldım" diyen müthiş bir olumsuzluk, protestoculuk, tasfiyecilik başgösterdi. Bunun aşılma yolunun aslında sosyal çözümlemelerden, kişilik çözümlemelerinden geçtiği açığa çıktı. Bunun daha da çözümlenmesiyle birlikte görüldü ki, içteki zincirler, ruhlardaki, beyinlerdeki tutsaklık zincirleri parçalanmadan bu tıkanmış, oldukça bunalımlı, kendini yaşatmaktan aciz tiple bırakalım devrim yapmayı, devrimin başına büyük bela olmasını bile önleyemeyiz. Her devrimde böyle bunalımlar hiziplere yol açar. Yine her devrimde partilerin parçalanmalarına yol açar. Ama bizde hizip olma gücü bile olmamakla birlikte, daha bir ince ağrısı verem, kanser mikrobu gibi çürümeye yol açar. Gelişmiş bir hastalık bile olamıyorlar, çok primitif, çok ilkel bir hastalık halinde bünyeyi kemiriyorlar. Böylece de beklenmedik bir parti içi protestoculuk, parti içi ne lazımcılık, ilgisizlik, çok anlamsız kayıplara yol açmak, en basit görevlere bile saygılı yaklaşmamak bir hastalık gibi kendini gösterdi.

Bütün bunlar kendini yetiştirememiş kişilikten kaynaklanmaktadır. Bu kişilik PKK'de ameliyata yatırıldı. Çabalarımız sonucu bu çözümlemeleri geliştirmek zorunda kaldık. Sonuçta şu ortaya çıktı: Bu çözümlemeler temelinde kişinin yaşayabileceği, yaşamanın yolunun açılabileceği, temel ilişkilerin gelişim gösterebileceği, duygu boyutu, örgüt boyutu, siyasi boyutunun bir gelişim yaratabileceği ortaya çıktı. Yine hiçbir siyasi yönü olmayan birtakım ilişkilerin ne ifade ettiği, bunun savaşımı nasıl olumsuz etkilediği, özellikle kadın, erkek, aile ortamındaki ilişkilerin çözümlenmemesi halinde parti içinde büyük bir soruna yol açacağı, zaten toplumun da yaşanmaz düzeyinin partiyi de yaşanmaz bir hale getireceği ortaya çıkarıldı. Çözüm olarak kadın ordulaşması, kadının kurtarılmasında gelişme görüldü. Yine intiharvari, devrimi ölüme koşmaktan ibaret gören anlayışlar yerine, devrimin yaşamın tek diriltici kaldıracı olduğu, nasıl yaşanılması gerektiği için devrimin esas alındığı, dolayısıyla bu anlayışın gelişmesiyle birlikte hızlı ölüme koşmak değil, çarpıcı bir özgür yaşama koşmanın esas alınması gerektiği gösterildi. Bunun da savaşma yetenekleriyle, örgüt ve günlük olarak taktiğe hakim olmanın özellikleriyle bağlantılı olduğu, savaşı başaranın yaşamı başaracağı; morali, duygularının başarısını kendisinde gerçekleştiremeyenin savaşı da başaramayacağı ortaya konuldu.

Böylesine çok kapsamlı bir kültür devrimiyle bunu PKK'nin son yıllardaki gelişmelerine sığdırabildik. Bunun da en önemli bir gelişme olduğu, sanıyorum sadece PKK içinde, ulusal devrim düzeyinde değil, uluslararası alanda da etkisi gittikçe hissedilen bir gelişme olarak değerlendirilmektedir.

Gerek emekçilerin birlik ve mücadele günü dolayısıyla, gerekse PKK içi dönem itibariyle yürüttüğümüz hazırlıklar sosyalizmin PKK şahsında gerçekleşmesi açısından büyük umut vericidir.

■■■

Küresel kapitalist hegemonyanın çıkarlarını yansıtan Ortadoğu'nun statükosu neye göre oluştu -II-

Duran Kalkan

ABD'nin İhvanül Müslimin'e desteği, Taliban'a desteği, Humeyni'ye desteği, Yeşil Kuşak Projesi'nin Sovyetler Birliği'ne karşı daha etkili hale getirilmesi içindi. Mevcut İslami Devrim ile İran'ı Sovyetler Birliği'nin güneye yayılması önünde daha güçlü engel haline getirmeyi umut ettiler. Türkiye'de askeri darbe, faşizmi daha çok kemikleştirdi. İran'da Şahlık zayıftı. İran'da devrim olması halinde Sovyetleri daha çok kuşatacaktı.

Ortadoğu'ya 19. yüzyılın ortalarından itibaren kapitalizmin ideolojik saldırıları başladı. Siyasi-askeri yapılanmalar daha sonra gelişti. Milliyetçilik akımlarının etkisi çok oldu, dincilik onunla birleştirilmeye çalışıldı, geliştirildi. O önemli bir süreçti. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nda rol oynadı. Mevcut siyasi statükonun ortaya çıkartılmasında milliyetçilik akımlarının yarattığı gruplaşmalar rol oynadılar. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD-Sovyet bloklaşması Ortadoğu'da bazı yeni akımların gelişmesine yol açtı. Sovyetler Birliği'nin Akdeniz'e ve Hint Okyanusu'na ulaşma, yayılma amaçlarını Ortadoğu'da durdurabilmek için mevcut siyasi yapılanmaları faşist karaktere büründürüp destek verdikleri gibi, tarihsel olarak dinci akımları da canlandırarak Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu üzerindeki ideolojik yayılmasını önlemeye çalıştılar. Siyasi bakımdan Türkiye'yi NATO'ya aldılar. Türkiye, İran ittifakını geliştirdiler. Kürdistan zaten ortak yönetiliyordu. Bağdat Paktı'nı, CENTO'yu ortaya çıkarttılar. Afganistan'ı buraya dahil ettiler. Sovyetler Birliği'ni siyasi-askeri yapılanma olarak güneyden bu biçimde kuşatmaya çalıştıkları gibi, Ortadoğu'da bunu zayıflatacak radikal Arap milliyetçiliğini geriletmek için de dinci akımları destekleyip geliştirdiler. Buna "Yeşil Kuşak Projesi" dediler. Sovyetler Birliği'ne karşı ABD öncülüğündeki NATO sisteminin bir planlamasıydı. Devletler düzeyinde siyasi-askeri ittifaklar boyutu olduğu gibi, ideolojik boyutu da vardı. İdeolojik boyut, daha çok radikal İslami akımların yeniden örgütlendirilmesi, geliştirilmesi oldu. Bunda öncelikli örgütlenme İhvanül Müslimin'di. Özellikle Suriye'deki Baasçılığa, Mısır'daki Nasırcılığa, Mısır etrafında Cemal Abdünnasır'ın geliştirdiği Arap milliyetçiliğinin etkilerine karşı mücadele etmek, buraları ABD işbirlikçisi rejimlere kavuşturmak üzere İhvanül Müslimin örgütlenmesini geliştirdiler. Bu örgütlenme Avrupa'nın desteğiyle de tümüyle bir ABD örgütlenmesidir. Tamamen Sovyetler Birliği'nin etkilerini kırmayı, radikal Arap milliyetçiliğini dincilikle birleştirerek mevcut Arap devletlerini yeniden işbirlikçi yönetimlere kavuşturmayı hedefliyordu. ABD, Sovyetler Birliği'nin Arap sahasındaki etkilerine karşı bu temelde mücadele etmek istedi. Hala ABD, İhvanül Müslimin'i destekliyor. Örneğin Suriye'de muhalefet İhvanül Müslimin'dir. ABD'ni Suriye'de desteklediği güç muhalefet denen güçtür. Rejimi Rusya destekliyor. Muhalefeti ise ABD destekliyor. ABD Suriye'de hiç yok değildir. Dikkat edelim muhalefeti bir yana bırakıp Fırat'ın doğusunda yürüttüğü mücadeleyle Kuzey Doğu Suriye'de oluşan güçle ittifak kurmadı, hala ABD'nin desteklediği kol Suriye muhalefeti denen güçlerdir. Onun esasını da İhvanül Müslimin oluşturuyor. İhvanül Müslimin'e dayanarak Esad yönetimine karşı mücadeleye başladılar. Aslında Özgür Suriye Ordusu denen güç esas olarak İhvanül Müslimin'di.

İhvanül Müslimin Halep, Hama, Humus hattında 1950'den sonra ciddi bir biçimde örgütlendi. Toplumda tarikatlar üzerinden güçlü destek buldu. Baas yönetimiyle en sert kavga eden, sürekli çatışma halinde olan bunlardı. Benzer biçimde Mısır'da da aynı örgütlenme oldu ve Cemal Abdülnasır çizgisiyle en çok çatışan, kavga eden güç İhvanül Müslimin oldu. ABD hala onu destekliyor. Hüsnü Mübarek yönetimini en son onlarla yıktı. Esad yönetimine karşı da onları ayaklandırdı. Türkiye ve ABD, ÖSO'yu örgütlemede ortaktılar. Bir yerden sonra ABD onların güçlenmesini tehlikeli buldu. Bir dönemde ABD ile çelişir hale geldiler. Sanki Türkiye ve bazı güçler bunlar üzerinde etkili olup ABD etkinliğini kırmaya, İsrail'i tehdit etmeye yöneldiler, öyle olunca ABD, Türkiye'nin çok fazla güçleneceğini, birlik olacaklarını gördü biraz desteğini sınırlandırdı, geri çekti, biraz da darbe vurdu. Mısır'da orduyla darbe yapıp Mursi yönetimini devirmeleri, Suriye'de, Türkiye ile ittifaktan ayrılarak ÖSO'ya destek vermemeleri biraz bu biçimde gelişti. Onların çok güçlenip ABD karşıtı olabilecek, ABD'yi kendilerine muhtaç bırakabilecek bir büyüklüğe ulaşacaklarından korktular; bu temelde ABD çıkarları ve İsrail'in güvenliği tehlikeye düşecekti. Onu önlemeye çalıştılar. Böyle oldu diye İhvanül Müslimin'in yaratıcı destekleyicisinin ABD olduğu gerçeğini unutmamamız lazım.

Mısır, Suriye hattında İhvanül Müslimî'ni geliştirdikleri gibi, Güney Asya'da, Afganistan hattında da Taliban ve El Kaide'yi ortaya çıkarttılar. El Kaide biraz da onların toplamı oldu. Fakat orada da Taliban'ı örgütlediler. ABD yıllardır savaş yürütüyor, o savaş yürüttüğü gücü açığa çıkartan, Afganistan'da önceki yönetimlere karşı savaştıran, yönetim haline getiren güç Amerika'dır. ABD destekledi, özellikle 1970'lerin ortasından itibaren Sovyetler Birliği'nin Afganistan'daki siyasi etkisini kırmak üzere her türlü desteği verdiler. İhvanül Müslimin'den daha fazla Taliban'ı onun üzerinden El Kaide'nin gelişimine destek verdiler. O sürecin önemli bir özelliği de bu oldu.

ABD, Humeyni çizgisini başlangıçta kendisi açısından o kadar tehlikeli görmedi

80'lerin başında bölgede önemli olaylar yaşandı. Şahlığın bu biçimde yıkılmasına da bir yerde ABD'nin İslami örgütlenmelere açıklığı fırsat verdi. Şahlığa fazla destek vermedi. İran önemli bir çatışma yaşadı ama bir yerde Şah'a desteğini geri çekti. ABD, Humeyni yönetiminin önünü açtı. Bu da bir gerçektir. Şah'ı dışarıya ABD çıkartı, aslında 'çekil' dedi. Yoksa 'Şah tedaviye gitti' filan deniliyor, öyle bir şey yoktur. Onlar siyasetin gerekleridir. ABD, İran'da daha keskin bir çatışmayı Sovyetler Birliği'nin karşısında kendilerini zayıflatıcı ve tehlikeli gördü. İran muhalefetinin mücadelesi şiddetlenince İran daha ağır bir çatışmaya girer ve zayıflarız korkusuyla Şah'ı çekip İran'ı yeni bir yönetime devretti. Humeyni çizgisini de kendisi açısından başlangıçta o kadar tehlikeli görmedi. Zaten Afganistan'da Taliban'ı destekliyordu. Mısır ve Suriye'de İhvanül Müslimin'i destekliyordu. İran'da da Humeyni dinciliğini, Şiiliğini destekledi ve onun önünü açtı. Orada başta ABD çizgisine uygun olan da oydu. Fakat çok ileri gideceğini kendisi için tehlikeli olacağını görünce 80 başında çatışmaya girmek istedi, ama başarılı olamadı. Aynı durumu Mısır'da da, Suriye'de de daha sonra tekrar etti. ABD'nin öyle yapmış olması baştan Humeyni'ye karşıt olduğu anlamına gelmiyor. Mursi'ye de karşıt değildi, aslında onları destekleyen ABD'ydi. Örgütleyen ABD'ydi. Ortadoğu'daki radikal hareketlere, radikal milliyetçi eğilimlere karşı dinciliği geliştirdiler. ABD İran'da Musaddık milliyetçiliğini de Şahlık darbesiyle 1953'te yıktı. Tamamen bir CIA darbesiyle düşürdüler.

ABD'nin İhvanül Müslimin'e desteği, Taliban'a desteği, Humeyni'ye desteği, Yeşil Kuşak Projesi'nin Sovyetler Birliği'ne karşı daha etkili hale getirilmesi içindi. Mevcut İslami Devrim ile İran'ı Sovyetler Birliği'nin güneye yayılması önünde daha güçlü engel haline getirmeyi umut ettiler. Türkiye'de askeri darbe, faşizmi daha çok kemikleştirdi. İran'da Şahlık zayıftı. İran'da devrim olması halinde Sovyetleri daha çok kuşatacaktı. İhvanül Müslimin ise Suriye'yi Mısır'ı daha zayıf hale getirecekti. Afganistan'da Sovyet yanlıları darbe yapmışlardı, Babrak Karmal yönetimine karşı mücadele ederek böylece Sovyetler Birliği'ne karşı Amerika bir savaş cephesi oluşturdu.

Bu cephe içerisinde gelişmeler üzerinde İran-Irak savaşının rolü çok oldu. İran-Irak savaşı ABD'nin bu planlamalarını bir yerde bozdu, ortaya yeni bir durum çıkardı. İran Devrimi denen süreç -ki, Amerika daha liberal bir yönetim ortaya çıkacak umudunu, hesabını yapıyordu- liberaller o zaman yönetime geldiler, cumhurbaşkanı oldular, etkiliydiler, ABD'nin hesabı oydu. Humeyni onların hepsini alt ederek hızla İran'ı İslami Devrime yöneltince ABD ile çelişkiye, çatışmaya girdiler. ABD, Humeyni devriminin Ortadoğu'da yayılımını önlemek için gizliden Irak'ı yani Saddam Hüseyin yönetimini destekledi. 80'li yıllardaki savaş bu biçimde sürdü. Tüm bunlar gelişen olayların alt yapıları olmaktadır. Bunlarsız ne Sovyetler Birliği'nin çözülüşünü yeterli anlayabiliriz, ne daha sonra Ortadoğu'da yaşanan gelişmeleri anlayabiliriz ne de Üçüncü Dünya Savaşı'nı anlayabiliriz.

Üçüncü Dünya Savaşı denen sürecin merkez alanı Ortadoğu oldu

Sovyetler Birliği'nin çözülüşüne sebep olan kendi iç çelişkileri vardı. Belirleyici olanlar onlardı. Felsefik, ideolojik, teorik çelişkileri çok yoğundu. Ekonomik-siyasi çelişkileri öyledir. Ama bir de dünya politikası içerisinde ABD-Sovyet bloklaşması temelinde yürütülen mücadelenin de belli bir rolü ve payı vardı. Bu mücadelenin esası belirttiğimiz alanda, belirttiğimiz temelde yaşandı.

Bunların sonucunda Sovyetler Birliği çözüldü. 1990 başında İran-Irak savaşı, Afganistan'daki gelişmeler de çözülüşte etkili oldu. Sovyetlerin çözülüşü yeni

Üçüncü Dünya Savaşı küresel sermaye sistemiyle ulus devlet statükoculuğu arasındaki bir savaştır. Taraflar böyle şekillendiler. Savaşan iki taraf var ve bu iki tarafın birliği küresel kapitalist sistemi oluşturuyor. Sistem içi çelişki ve çatışma dünya savaşına yol açıyor. Bir dünya savaşı derken sistem içi çelişki ve çatışmadan doğan savaştan söz ediyoruz. Onu da görmemiz gereklidir.

bir durumdu. Aslında kapitalizm kendi iç güçleriyle bunalımını hafifletemiyor, bunalımdan çıkamıyor, onu sosyalist hareketlerdeki devrimci gelişmeler yaratmıştı. Ekim Devrimi'nin ortaya çıkardığı tehdit kapitalist modernite sistemini yeni arayışlara yöneltmişti. Öyle bir tehdit, 1990 başında Sovyetler Birliği'nin çözülüşüyle ortadan kalkınca yeniden dünya bir savaş düzeni içerisine girdi. ABD, "Yeni Dünya Düzeni" adı altında bir strateji oluşturdu. Bu, ABD'nin bütün dünyaya hakim olması stratejisiydi. Çeşitli propagandalarla, ekonomik yöntemlerle, askeri saldırılarla bunu uygulamaya da yöneldiler. 1990 başında Sovyetler Birliği çözülürken bu stratejiyi ABD oluşturdu. Fidel Castro bunu, "ABD İmparatorluğunun kurulma çabası" olarak tanımladı. Çeşitli güçler ABD'nin yaratacağı tehlikelere dikkat çektiler. Sovyetler Birliği çözülüşe geçerken ABD'nin küresel kapitalist hegemonyayı bütün dünyada kendi öncülüğünde yeniden yapılandırması ve pekiştirmesi stratejisiydi. Buna göre de harekete geçti. Üçüncü Dünya Savaşı bu temelde çıkan bir savaştır. Aslında bir ABD saldırısıdır. Daha dar anlamda öyle tanımlayabiliriz. Yeni Dünya Düzeni adı altındaki projenin uygulanmasıdır. Bu stratejinin dünyanın değişik alanlarına dönük projeleri var, planlamaları var. Ortadoğu'ya dönük planlamasının adını "Büyük Ortadoğu Projesi" koydular. Böyle bir hegemonik saldırı planlamasında Ortadoğu merkezinde yer alıyor. Temel bir bölgedir. Çünkü iktidarcı ve devletçi sistemin küresel hegemonik bir yapı kazanabilmesi açısından en önemli merkez alan Ortadoğu, sistemin var olmasını sağlayacak yer Ortadoğu, sistemi en çok tehdit eden iç çelişki ve çatışmaları en çok içinde barındıran alan da Ortadoğu'dur. Ortadoğu'da egemenlik kuramazsa dünyanın hiçbir yerinde kuracağı egemenlik ayakta kalamaz, küresel olamaz. Zaten dikkat edilirse kapitalist modernite sistemi Avrupa üzerinden dünyanın diğer alanlarına belli bir pratikle, savaşla hakim oldu. Ama Ortadoğu'ya hakim olması, Ortadoğu'da ideolojik-kültürel hakimiyet kurması öyle kolay değildi ve kolay olmadı, uzun mücadelelere yol açtı. 20. yüzyılın dünya savaşları aslında bu temelde gelişen savaşlar oldu. Ortadoğu'nun hem toplumsal dokusu bunu kabul etmedi, hem de iktidar ve devlet geleneği, kültürü aslında dıştan getirilenleri olduğu gibi kabul etmedi. Kendisi içinde eritmesi gerekti, bu da zamana ve çeşitli aşamalara ihtiyaç duyuyordu.

Bu temelde de uzun mücadeleler yaşandı. Birinci Dünya Savaşı, İkinci Dünya Savaşı böyle oldu. Dolayısıyla Üçüncü Dünya Savaşı denen sürecin merkez alanı da yine Ortadoğu oldu. Ortadoğu'yu denetim altında tutamayan bir güç küresel hegemonik bir öncülük haline gelemezdi. ABD'nin Yeni Dünya Düzeni stratejisinin esası da bu temeldedir. O zamana kadar Sovyetler Birliği'ni sınırlandırabilmek, çöküşe götürebilmek için ABD birçok yönteme başvurdu. Faşist darbeler yaptı, dinci akımları besledi ve geliştirdi, milliyetçi akımları, liberalizmi geliştirdi. Neyle kendi etkili kılabiliyor, Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele edebiliyorsa o yönteme başvurdu. Gerçekten de çok geniş çalıştı, faydacı davrandı, neredeyse Sovyetler Birliği'ne karşı olmak kaydıyla her akımla ittifak yaptı ya da onları besleyen, destek veren, geliştiren oldu. Bu da Ortadoğu'daki ideolojik-siyasi durumu daha çok karmaşık hale getirdi. 90 başında Sovyetler Birliği çözülürken durum böyleydi.

Bu çözülüşe ABD, Yeni Dünya Düzeni Stratejisi ile karşılık verdi. Bu temelde de 30 yıldır saldırı yürütüyor. Üçüncü Dünya Savaşı, ABD'nin Yeni Dünya Düzeni temelinde yeni bir savaşıdır. ABD öncülüğündeki küresel sermaye sistemiyle yine bu sistemin daha önce Ortadoğu'da ortaya çıkartmış olduğu ulus devlet statükoculuğu arasındaki bir savaştır. ABD ve küresel kapitalist sistem, dünyanın birçok alanındaki Ekim Devrimi'ne dayalı gelişmeleri de kendisi için tehlikeli gördü. Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından çeşitli planlamalarla bütün alanlarda ekonomik, siyasi, askeri faaliyetler geliştirip onların hepsini etkisiz kıldı ve kendi içine çekti. Ya kendisiyle uzlaştırdı ya onları zayıflattı değiştirdi. Çin gibi güçleri uzlaştırdı ve sistem içerisine çekti. Balkanları parçaladı, birçok yerde iktidar değişikliklerini geliştirdi. Ekonomik, siyasi, askeri yöntemlerin hepsini bunlarda kullandı. Fakat esas olan Ortadoğu oluyordu. Ortadoğu'yu denetim altında tutamaz ve değiştiremezse dünyanın değişik alanlarında ortaya çıkardığı egemenlik kalıcı ve yeterli olmazdı. Ama Ortadoğu'daki işler dünyanın diğer yerlerinde olduğu gibi kolay değildi, onu biliyor, görüyordu. Onun için Ortadoğu'ya daha çok planlı yaklaştı. Çünkü savaşlar Ortadoğu'da oldu. Enerji kaynakları ve yol hatları diyoruz. Bir defa ekonomik temeli çok güçlüdür. Diğer yandan tarihsel temel var, toplumsal gerçekliğin ve iktidar-devlet sisteminin en çok gelenek biriktirdiği yerdir. Bir birikim ve kültür var, bu açıdan onları kendine getirmek ve yutmak kolay değildir.

Diğer yandan ideolojik akımlar gelişmişti, onları denetlemek kolay değildi. Özellikle Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele içerisinde ABD'nin kendisinin ortaya çıkarttığı birçok akım, örgüt vardı. Onları denetlemesi gerekiyordu.

En önemlisi de 20. yüzyıl içerisinde şekillenmiş ulus devlet yapılanmaları vardı. Türkiye'deki askeri darbelerle TC bir sistem kazanmıştı. İran'da Şahlık ardından devrim, İslam Devrimi'ne dönüşmüş, İran İslam Cumhuriyeti adıyla yeni bir sistem oluşmuştu, Ortadoğu'da hegemonya geliştirmek istiyordu. O, ciddi bir tehditti. Arap sahasında ulus devlet diktatörlükleri oluşmuştu. Oluşan ulus devlet sistemi sermayenin serbest dolaşımı, enerji kaynaklarına ve yol hatlarına hükmetme sömürüsü daha ileri ve azami kılması önünde engeller oluşturuyordu. Aslında Üçüncü Dünya Savaşı bu engelleri aşma savaşıdır.

Üçüncü Dünya Savaşı ABD'nin dünyaya karşı saldırısıdır

Baştan beri de Önder Apo tanımladı. Onu hiç unutmamalıyız. Savaş küresel sermaye sistemiyle ulus devlet statükoculuğu arasındaki bir savaştır. Taraflar böyle şekillendiler. Savaşan iki taraf var ve bu iki tarafın birliği küresel kapitalist sistemi oluşturuyor. Sistem içi çelişki ve çatışma dünya savaşına yol açıyor. Bir dünya savaşı derken sistem içi çelişki ve çatışmadan doğan savaştan söz ediyoruz. Onu da görmemiz gereklidir. Bu anlamda Ortadoğu'da oluşan ulus devlet yapıları sermayenin İsrail'in oluşumuyla birlikte daha fazla gelişimi, İsrail'in güvenliği, dolayısıyla sermayenin güvenliği, Sovyetler Birliği'nin yıkılışı ardından daha fazla Ortadoğu'daki kaynaklar üzerinde egemenlik kurup sömürü yapması önünde engeldiler. Üçüncü Dünya Savaşı bu engelleri aşma, temizleme saldırısı oluyor. Böyle bir saldırının öncülüğünü ABD yapıyor. Ortadoğu'daki ulus devlet diktatörlükleri de bu saldırıya karşı direniyorlar. Onların da belli bir güçleri oluşmuş, tarihsel güçleri var, sistemden aldıkları güçler var, onunla kendi varlıklarını egemenliklerini korumaya, küresel sermayenin istediği değişiklikleri yapmaya çalışıyorlar, kendi egemenliklerini korumak istiyorlar, aralarında böyle bir çelişki var. ABD öncülüğündeki küresel sermaye sistemi, sermayenin çıkarlarını azami kâr doğrultusunda değiştirmek istiyor. Onlar ise eski düzeni korumak istiyorlar, sürdürmek istiyorlar, ona razı olunmasını istiyorlar, bu temelde eski yapılarını korumak için direniyorlar. ABD saldırıları gelişince ABD'ye kafa tutma biçiminde biraz da radikalleştiler. İran onu yaptı, Saddam yönetimi onu yaptı, Tayyip Erdoğan yönetimi onu yapıyor. Dikkat edilirse belli bir güçleri oluşmuş kendi varlıklarını korumada bir direnme konumuna geçiyorlar.

Bu büyük bir savaşa yol açıyor. Bu savaş gerçekliğini böyle görmemiz lazım. Tarafları da bu biçimde tanımlamak gereklidir. Ortadoğu'daki mevcut statüko bir taraftır, küresel sermaye sistemi onu değiştirmekle uğraşıyor. Dolayısıyla Üçüncü Dünya Savaşı ABD'nin dünyaya karşı saldırısıdır. Balkanlara bir biçimde saldırdı, Kafkasya'ya bir biçimde saldırdı, Amerika'ya bir biçimde saldırıyor, Afrika'ya bir biçimde saldırdı, Çin ile bir biçimde uğraştı. Ortadoğu'ya da başka biçimlerde saldırıyor. Ortadoğu saldırısı daha bütünlüklüdür, daha planlıdır, daha kompledir. İdeolojik, siyasi, askeri, ekonomik bütün alanları birlikte içeriyor. Kolay başarı elde edemediği, uzayan, çözüm üretilemeyen savaş Ortadoğu'daki savaş oluyor.

Dikkat edelim, Kafkasya'da bir çözüm buldular. Ermeni-Azeri çatışmasını, Orta Asya Cumhuriyetleri, Gürcistan gibi yerleri bir biçime koydular. Belli bir çatışma oldu, kısa sürede tümden çözülmedi ama bir yapılanma yarattılar. Doğu Avrupa'da yine öyle oldu. Balkanlardan Ukrayna'ya kadar, Sovyetler Birliği'nden ayrılan güçlere kadar belli çelişkiler hala var ama çözüm ürettiler. Polonya'yı, Çekoslovakya'yı yine Baltık Cumhuriyetlerini bir biçime koydular. En önemlisi de Yugoslavya'yı dağıttılar. Sonunda Makedonya'yı da, Sırbistan'ı da bir çözüme kavuşturdular, belli çatışmalar yaşandı. Hırvatistan vb. alanlarda katliamlar da oldu, sonunda çelişkiler, çatışmalar var ama ABD stratejisi bir hakimiyet sağladı. Küresel sermaye sistemiyle uyumlu hale getirdiler. İstedikleri gibi sömürü yapabiliyorlar, o alanlarda istedikleri gibi egemenlik sürdürebiliyorlar. Kuzey Afrika'yı Ortadoğu'dan sayarsak Afrika çok direnç gösterecek pozisyonda değildir. Güney Afrika biraz mücadeleciydi, onu da bir uzlaşmaya çektiler. Mandela'yı destekleyerek Afrika Ulusal Kongresi'yle belli bir anlaşmaya getirerek -tümden kendilerine çektiler diyemeyiz ama- eski yapısını da değiştirdiler. Demokrasi adı altında belli bir uzlaşmaya çektiler. Oradaki ırkçılık düzenini bir biçimde çözümlediler. Erittiler ve sistem içi hale getirdiler. Evet Güney Afrika biraz muhalif demokratik değerleri taşıyor, ama sistem kendisi içinde tutabiliyor, o kadar genişleyebildi. Afrika'yı öyle denetlediler.

Amerika'da gerilla hareketlerine karşı mücadele ettiler. Küba'dan Şili'ye kadar mücadeleler orada da sürüyor. Askeri boyuttan siyasi boyut içerisine çekebildiler. Küba'nın sosyalizmi veya bu temelde mücadeleyi yayan konumunu önemli ölçüde sınırladılar, kendi içine çektiler ve uzlaşmaya çekmeye çalışıyorlar. Gerilla hareketlerini erittiler. Siyasete çekiyorlar, toplum destekliyor, yönetime seçimlerle geliyorlar. Hesaplarına gelmezse Amerika düşürüyor, öyle oldu mu dayanak gücü yoktur. Sermayenin gücüyle düşürüyor. Dikkat edilirse Latin Amerika siyasetini de ABD ve Avrupa'nın seçimli demokrasi oyununa uygun hale getirdiler.

Asya hakeza öyledir. Çin'in tekelci devlet sistemini önemli bir ekonomik ve askeri güç olarak sistemin bir parçası kıldılar. Sistem içi çelişki ve çatışma olarak Çin önemli bir güçtür, ama öyle geçmişte olduğu gibi sistemi tehdit eden bir ideolojik güç değildir, alternatif bir güç değildir, sistemi koruyup daha fazla geliştiren, sağlamlaştıran bir güçtür. Özellikle ucuz iş gücü ve üretimi ile bunu daha fazla yapabiliyor.

Çin'e bağlı olarak diğer Doğu Asya ülkelerini de kendi içlerine çektiler. En önde olan Vietnam'dı. Vietnam, ABD'ye karşı en çok savaşan bir ülkeydi. En son Putin-Trump görüşmesi Vietnam'da oldu. Bu kadar onlara arabuluculuk yapacak bir hale geldi. Çin gibi o da ideolojik bir güç olmaktan çıktı. Bir tek Kuzey Kore var, onu da kendi içine çekmeye çalışıyor. Zaten dünyanın değişik bölgelerinde bu tür değişiklikler yol açarken ABD, Ortadoğu'yu ve bir de Asya'da Kuzey Kore'yi temel hedef yaptı. Suriye, İran, Irak'ı 'Şer Üçgeni' olarak tanımladı. Sovyetler Birliği'ni Reagan "Şeytan İmparatorluğu" olarak tanımlıyordu. Reagan, ABD'nin 1980'ler başındaki yöneticisiydi. Savaşı en çok tırmandıran, Sovyetler Birliği'ne karşı ideolojik-askeri saldırıyı en çok geliştiren, "Yıldız savaşları" diye bir savaş projesi geliştirdi.

Sovyetler çözülürken ABD, Ortadoğu'da 'Körfez Krizi' denen bir durumu gündeme getirdi

Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından Yeni Dünya Düzeni Stratejisi temelinde ABD, Suriye-Irak-İran'ı 'Şer Üçgeni' olarak tanımladı. Bu üçgenin doğudaki uzantısı Kore'ydi. Biraz çözülmüş çökmüş olsa da Çin, Rusya gibi güçler Kore'yi bu statükoculuğun arkasında olan, destekleyen güçler olarak ortaya çıktılar. Onlara da dayanır oldu, ama esas ABD'nin hedefi bu güçler olarak şekillendi. Kore'ye karşı bir politika yürütüyorlar. Ama 'Şer Üçgeni'ni değişime uğratmak, ortadan kaldırabilmek için esas politikalarını Ortadoğu'da planlayıp uygulamaya koyuyorlar. Ona destek olan ayakta tutan bütün güçlerle belli bir çelişki çatışma yaşıyorlar. Türkiye ile çatışmaları da o temeldedir. Başka yerlerle de çatışmaları öyledir. Ortadoğu'da bu 30 yıllık süreci böyle üç aşamalı olarak geliştirdiler. Şimdiye kadar Sovyetler Birliği çözülürken çözülüşü somutlaştırmak üzere de Ortadoğu'da 'Körfez Krizi' denen bir durumu ABD gündeme getirdi.

2 Ağustos 1990 günü Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgal etmesinin önünü açtı, yeşil ışık yaktı. Bu olay Körfez Krizi ve Körfez Savaşı denen süreci geliştirdi. Körfez Savaşı iki şeye yol açtı. Bir; Sovyetler Birliği'ndeki çözülmeyi, çöküşü somutlaştırdı. Sovyetler Birliği'ni tümüyle ortadan kaldırdı. İki; ABD'nin Ortadoğu'ya asker çıkararak Ortadoğu'yu askeri bakımdan denetim altına almasını sağladı. Üçüncü Dünya Savaşı'na yönelirken ABD ilk hamle olarak bunu yaptı. Körfez Savaşı'yla birlikte dikkat edelim Saddam Hüseyin yönetimini yıkmadı. Irak'ı üçe böldü, Bağdat etrafında Saddam Hüseyin yönetimini 2003'e kadar ayakta tuttu, uzlaştı. Çökerse hazırlıklı değildi, Ortadoğu'da kendi aleyhinde gelişmeler olabilirdi. Onları denetlemek için Saddam Hüseyin yönetimini de belli bir güç olarak tuttu, ama Ortadoğu'da yeni bir durum ortaya çıkardı. Askeri müdahalede bulundu, askeri güç olarak

köşe başlarını tuttu, geliştirdiği bazı politikalarla Ortadoğu'yu bir biçimde denetimi altına aldı. Bu denetime dayanarak dünyanın diğer alanlarında Yeni Dünya Düzeni temelinde biraz önce ifade etmeye çalıştığımız değişiklikleri gerçekleştirmek için ekonomik, siyasi, askeri saldırılarını sürdürdü. Kimi yerde ekonomik ambargo uyguladı, kimi yerde siyasi baskı uyguladı veya yönetim değişiklikleri yarattı, kimi yerlerde savaşa başvurdu. 90'lı yıllar boyunca dünyanın değişik bölgelerinde söz konusu değişiklikleri gerçekleştirdi. Sovyetler Birliği'ne dayalı olarak ortaya çıkan ABD öncülüğündeki küresel sermaye sistemiyle çelişen her şeyi ortadan kaldırdı, bütün var oluşları kendisi içine çekti, kendisiyle uzlaşır ve uyumlu hale getirdi. Bu bir aşamaydı. İkinci aşama olarak, Saddam Hüseyin yönetimini tümden ortadan kaldıran, Ortadoğu'da kendisine alternatif gelişme yaratma ihtimali olan devrimci hareketleri yok etmeyi hedefleyen daha derinlikli bir askeri müdahaleyi gündeme getirdi. 11 Eylül 2001'deki El Kaide'nin İkiz Kule saldırısını zemin yaparak gelişen Afganistan ve Irak savaşları bunu içeriyordu. Bunlar temelinde Afganistan'ı ve Irak'ı ele geçirerek, Irak ile Türkiye'yi birleştirerek 'Şer Üçgeni'ni ortadan kırmayı bu ittifaka dayalı bir biçimde Suriye ve İran'daki karşıt rejimleri ortadan kaldırmayı hedeflediler. Böyle bir müdahale, mücadele ve saldırı dönemi oldu. Bunu Ortadoğu'daki Üçüncü Dünya Savaşı'nın ikinci dönemi olarak sayabiliriz. Çeşitli sonuçlar ortaya çıktı. ABD'nin istediği bazı şeyler oldu, bazı şeyler olmadı. Her istediğini yapamadı.

Üçüncü dönem ise, Saddam Hüseyin diktatörlüğünün yıkılmış olmasına dayanarak Arap sahasında yeni gelişmeler yaratmayı gerekli gördü. Aslında esas olan Suriye ve İran hedeflerini yenmekti. Ama onları gerçekleştirebilmek için Arap sahasında daha etkili olmayı, kendine karşıt olan güçleri yok etmeyi gerekli gördü. Arap Baharı denen Arap toplumundaki hoşnutsuzluklar ve mevcut ulus devlet diktatörlüklerine karşı hareketlenmeler, ayağa kalkışları da fırsat bildi. Onlardan da yararlanarak Arap sahasında etkinliğini kuran bir saldırı yürüttü. Mısır'da Mübarek yönetimini değiştirdi, ardından Mursi yönetimini değiştirdi. Tümüyle kendine bağlı bir yönetimi böylece Mısır'da ortaya çıkarttı. Tunus'tan Mısır'dan başlayan halk hareketlerini değerlendirerek Libya'da Kaddafi yönetimini yıktırdılar. Yemen savaşı bu çatışmanın bir parçası olarak geliştirildi ve bunlara dayalı Suriye müdahalesini gündemleştirdiler. Aslında üçüncü aşamanın esası 'Şer Üçgeni'ni Ortadoğu'dan Irak üzerinden kırdığını sanan ABD öncelikle Suriye'yi yok etmeyi, denetim altına almayı öngördü. İhvanül Müslimin'e dayalı olarak içten muhalefeti geliştirip Suriye'yi ele geçirmek istediler. Böylece bütün Arap sahasında özellikle de Suriye'de sonuç almak istediler. Böyle bir çatışma dönemi yaşandı.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın dördüncü dönemi başlamıştır

Şimdi 2018'den bu yana çatışmanın yönü İran'a kayıyor. Doğrudan İran hedefleniyor. Daha önce Filistin'deki çatışmayla, Suriye'deki çatışmayla, Irak üzerindeki çatışmayla aslında bölge statükoculuğu onun temsilciliği olan İran hedefleniyordu, dış hatlarda savaş vardı ve bir tür vesayet savaşı olarak da tanımlanıyor. Ama 2018'den bu yana savaşın yönü İran'a kaydı. ABD doğrudan İran ile karşı karşıya geliyor. Dikkat edilirse 2018 güzünde ekonomik, siyasi ambargoyu ağırlaştırdı. 2020'nin başında da Kasım Süleymani'yi vurdular. Haşdi Şabi komutasını vurdular. Doğrudan İran'ın dışarıdaki varlığını ve askeri güçlerini yok etmeyi hedefliyorlar. Bunun için İran yönetiminin üzerine gidiyorlar. İran'ın bölgedeki varlığını, etkinliğini ortadan kaldırmayı hedefliyorlar. Bu da yeni bir aşama oluyor. Eğer çeşitli aşamalar biçiminde tanımlayacaksak böyle değerlendirebiliriz.

90'lı yıllar bir aşamaydı. Aslında Körfez Savaşı ile birlikte Ortadoğu'da sermaye düzenine karşı gelişebilecek karşıt bir durumun önünü alacak şekilde Ortadoğu'nun denetim altına alınmasıydı. İkinci aşamada da Afganistan ve Irak yönetimlerini ortadan kaldırdılar, denetim altına aldılar. İki çatışma merkeziydi. Biri Güney Asya'nın biri de Ortadoğu'nun temel merkeziydiler. Üçüncü aşamada Suriye etrafında Arabistan'daki karşıtlıkları ortadan kaldırmaya çalıştılar, çalışıyorlar. Şimdi bunu doğrudan İran'a yönelttiyorlar. Bu sefer ABD yönetiminin 2018'den bu yana ekonomik ambargoyu ağırlaştırarak askeri saldırıları arttırarak ve onu doğrudan Kasım Süleymani'nin vuruluşuna kadar vardırarak izlediği politikayı artık ABD müdahalesinin saldırılarının doğrudan İran'ı hedefler hale gelmesi döneminin üst düzeyde çatışmasını, karşıtlaşmasını, vuruşmasını ifade ediyor. O halde Üçüncü Dünya Savaşı en üst düzeye çıktı ve doruk yaptı. Taraflar en üst düzeyde vuruşur hale geldiler. Bizzat savaşın iki tarafı öncülük düzeyinde, en üst düzeyde çatışıyorlar, vuruşuyorlar, böyle bir durum yaşanıyor.

O halde yeniliklerini de görmek gerekiyor. Tümden eskiden kopulmuş değildir. Ama bu yeni bir durumdur. ABD-İran çatışmasına göre bölgenin diğer alanlarındaki çelişki ve çatışmalar nasıl şekillenecek, yeni ilişkiler, ittifaklar nasıl oluşacak, ABD-İran savaşı hangi biçimlerde ne kadar gelişebilecek, taraflar ne tür politikalar izleyecekler, birbirlerine karşı askeri alanda Ortadoğu'da ve dünyada çeşitli güçleri etkileme bakımından ne yapacaklar? Bunları anlamak ve değerlendirmek lazım. Bundan sonraki gelişmelerin ne olacağını anlayabilmek için böyle bir bakış açısı çeşitli olasılıkların değerlendirilmesi şarttır. Hali hazırda netleşmiş bir durum yoktur. ABD büyük hamle yaptı, bu da ikinci ya da üçüncü hamlesi oluyor. Ambargo büyük bir hamleydi. Haşdi Şabi'ye dönük Irak'ta bazı tedbirleri geliştirmesi bir hamleydi. Kasım Süleymani ile Haşdi Şabi komutanının vurulması yeni bir hamle oluyor. Bunun karşısında İran'ın direnme durumu var, letler kadar güçlü değiller, mali teknik güçleri o düzeyde değil, ama kendilerine göre bir ideolojik yapılanmaları var. Yine bir tarihsel temelleri var. Toplumları etkileme düzeyleri var. Tarihi olarak şekillenmiş iktidar ve devlet sistemleri var. Gelenek buradadır, devletçi kökler buradadır. Aslında iktidar ve devlet sisteminin kökünün kapitalist modernite saldırganlığına karşı direnmesi olarak da değerlendirilebilir. Dolayısıyla onların da belli güçleri var, bu yapıdan gelen belli bir ekonomik-askeri güçleri de var. Bazı toplumsal dinamikleri harekete geçirebiliyorlar, çeşitli çelişkilerden yararlanabiliyorlar. Bu anlamda eski var olan sistemlerini, çıkar düzenlerini korumak, ayakta tutmak istiyorlar. O kendi çıkarına olanlardır. Böylece herkes kendi çıkarı doğrultusunda, kendi egemenliğini sürdürebilmek için bir mücadele yürütüyor, politika yapıyor. Çıkar mücadelesi var, ona göre ilişki-ittifaklar geliştiriyor, ona göre eylem yöntemleri buluyor, araçlar buluyor. Bir direnç sürdürülüyor.

Şimdiye kadar küresel sermaye sistemi, ABD öncülüğü mevcut saldırılarda belli bir mesafe kat etti. Saddam Hüseyin yönetiminden başlamak üzere Ortadoğu'da birçok yönetimi yıktılar. Mısır'dan Libya'ya kadar Suriye'de de -hemen hemen yıkılmış sayılır- yönetimin çok fazla bir etkisi kalmadı. Aslında belirledi. Çeşitli olasılıklar öngördü ama mevcut güçler çatışmasında en güçlü olasılık bu olabilir diyordu. Şimdi o yönlü uzlaşmalar oraya çıkıyor mu, evet olabiliyor.

İran'ın geçmişteki kadar radikal söylemde ve davranışta bulunamamasının arkasında insan bu gerçeğin olduğunu ifade edebiliyor, demek ki zayıf durumda, kendi gerçeğini biliyor. Bazı yeni politik adımlar atabilir, değişikliklere gidebilir, kendi içinde küresel sermaye ile uzlaşarak bir yeni yapılanmaya razı olabilir. Mevcut yönetim o tür sinyaller de veriyor, bu düzeyde zayıflamış oldukları ortaya çıkıyor.

Bir dönem Tayyip Erdoğan Afrika ülkeleri dışında bir yere gidemiyordu

Türkiye'de de benzer durum zaten yaşanıyor. Aslında Tayyip Erdoğan yönetimini değiştirmek için küresel sermaye sistemi birkaç hamle de yaptı. Aralık 2013'te yaptılar. 2016, 15 Temmuz'unda yaptılar. Askeri darbe girişimiyle bunu yapmak istediler. Tayyip Erdoğan yönetimini değiştirmek için bazı hamleleri oldu, ama başarılamadı. Şimdi bir yere kadar uzlaşarak götürmek istiyorlar. Bir dönem Tayyip Erdoğan Afrika ülkeleri dışında bir yere gidemiyordu. 15 Temmuz 2016 darbesinden sonra içte Tayyip Erdoğan yönetimine karşı alternatifleri zayıflayınca mevcut devlet sistemleri Tayyip Erdoğan'la en azından bir dönem işleri yürütmeye yeniden razı oldular. Moskova'dan Washington'a kadar artık gidip geliyor. Avrupa'ya gitti, herkes kabul etti. Tayyip Erdoğan kişisel olarak kendisinin erkenden aşılması planlarını bu biçimde boşa çıkartmış oldu. Onu da görmemiz lazım, ama bu şu anlama gelmiyor: Söz konusu güçler Türkiye'deki mücadelelerinden vaz geçtiler, Tayyip Erdoğan yönetimi ile çelişki ve çatışmaları ortadan kalktı, onu değiştirmek istemiyorlar demek de değildir. Mücadele sürüyor, ama değiştirme aşamasında sonuç alamadı, bir yerde geriye düştüler. Öyle görülebilir.

Kürdistan Özgürlük Hareketi tasfiye edilmeden küresel sermaye sistemi Bağdat'a müdahale etmeyi düşünmüyordu, korkuyordu. Onun için önce komployu başlattılar. Uluslararası Komplo'yu böyle bir dünya savaşı içerisinde önemli bir saldırı adımı olarak görmek lazım. Kapitalizmin küresel hegemonik hale gelişiyle Birinci Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'da yarattığı sistemle bağı var. Kürt sorununu o hegemonik sistem yarattı.

nemi olarak değerlendirebiliriz. Bu da yeni bir süreç oluyor, yeni bir dönem oluyor. Üçüncü Dünya Savaşı içerisinde hepsi bir savaş dönemi, ama savaşın yöntemleri ve hedefleri bakımından böyle değişik dönemlerde farklı durumlar var. Farklı güçlerin hedeflenmesi var. Şimdi de böyle bir farklılık ortaya çıkıyor. Eğer böyle hedeflere göre bir dönemleme yaparsak 2018 yılından bu yana da gelişen farklı bir hedeflemedir; o halde yeni bir dönem ortaya çıkıyor diyebiliriz. Üçüncü Dünya Savaşı'nın dördüncü dönemi başlamıştır ve onun içinde bulunuyoruz biçiminde ifade edebiliriz. ABD saldırıları dolayısıyla küresel sermaye sisteminin ulus devlet statükoculuğuna karşı hamleleri, saldırıları bakımından yeni bir sürece girilmiştir. ABD-İran savaşını, ABD'nin İran'a dönük saldırılarını böyle değerlendirmek lazım. Bu da yeni süreç oluyor.

Geçmişte yaşananlara bakarak onların derslerini çıkartarak bu sürecin gelişebileceğine dair öngörülerde bulunabiliriz, ama daha fazla da Üçüncü Dünya Savaşı'nın küresel sermaye sistemiyle ulus devlet statükoculuğu arasındaki bir savaş olduğunu değerlendirirsek böyle bir savaşın en şiddetli hale geldiği doruk yaptığı söylenebilir. Çünkü İran statükoculuğun en temel temsilciliği oluyor. ABD-İran savaşı Üçüncü Dünya Savaşı'nın taraflarının ama çok etkili olmadığı da ortadadır. Savaşı kabul etmedi, misilleme olarak öngördü, çok çatışmalı bir duruma götürmek istemiyor, öyle anlaşılıyor. Misilleme olarak çok etkili bir şey yaptığı da gözükmüyor. İran Dış İşleri Bakanının çağrısı oldu ve ABD yönetimine müzakere çağrısı yaptı, çatışmayı zararlı gördü. ABD ile uzlaşmaya çalışarak, Irak ve Suriye gibi İran'ın da zarar görmesini önlemek için kendi yönetimlerinin değişmesini engellemek için bir ihtimal öyle bir politika da izlemek istiyor da olabilirler. Artık nasıl bir yol izleyecekler bu tam netleşmiş değildir.

Bölgedeki ulus devlet diktatörlükleri küresel sermaye müdahalesine karşı direniyorlar

Esas müdahale küresel sermaye müdahalesidir, saldırısıdır. Savaşın esas boyutu odur. Onu bilmek lazım. Onu göremezsek Üçüncü Dünya Savaşını, Ortadoğu'daki gelişmeleri doğru anlayamayız. Savaşın diğer tarafı bölgedeki ulus devlet diktatörlüklerinin, statükoculuğun direnişidir. Demek ki onların da belli güçleri var, direniyorlar, bir yapıları var, öyle küçük görmemek lazım. Belki ekonomik, askeri bakımdan küresel düzeyde politika yürüten devŞah'ın yıkılışıyla başlayan bir süreçti. O durum ön bir durum oldu. Fakat statükoculuğu esas olarak aşamadılar. Şu ana kadarki değişiklikler Arap Sahasındadır. Türkiye ve İran'da yeterli değişiklik yapamadılar. Türkiye'de Tayyip Erdoğan yönetimi ile eski statükocu devlet yapısını önemli bir oranda parçaladılar. 'Hiçbir şey yapmadılar' biçiminde de değildir. Fakat istedikleri düzeye getiremediler. İran'da değişiklik yapamadılar. Ortadoğu'nun Birinci Dünya Savaşı ardından mevcut Ortadoğu siyasi statükosu da bu iki devlet üzerinde şekillendi. Esas güç, bölgesel güç bölgesel düzeyde birinci güç bunlardı. Bu anlamda henüz sonuca gitmedi. Esas güçler ayaktalar. Bir biçimde direniyorlar.

Diğer yandan herhangi bir şey kurulamadı. Değişiklik yapılan yerlerde de sistemin de bir alternatif yaratma gücü yoktur. Mevcut TC ve İran izin de vermiyor, iki tarafında zafer kazanma gücü yoktur. Bazı değişiklikler olsa da mevcut saldırganlıkla küresel sermaye askeri ve siyasi zafer kazanamıyor. Dolayısıyla istediği gibi yeniyi inşa etme gücü yoktur. Geriye uzlaşmalar kalıyor. Önder Apo AİHM savunmasında "Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa" isimli savunmada bu süreci çok geniş değerlendirdi. Büyük olasılık ara çözümlerin, karma yönetimlerin, uzlaşmaların ortaya çıkacağı biçiminde

"Bir olaydan kim faydalanırsa onun müsebbibi odur"

Belirttiğimiz dönemlerde bazı ayrıntılar nasıl oldu, bunların Kürdistan'a etkisi yansıması, Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin buradaki yeri nasıl oluştu? Kısaca buna bakabiliriz.

Deniyor ki, "Bir olaydan kim faydalanırsa onun müsebbibi odur." O halde Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'e saldırısından en çok ABD öncülüğün-

Kürdistan Devrimi'ni de Hewlêr merkezli Başûrê Kurdistan Bölge yönetimini ortaya çıkartarak ve PKK'yi Bakur'da sınırlandırıp Başûra girmesini engelleme temelinde kuşatarak kontrol altına almayı hedeflediler. Bu da çok önemli bir plan ve projeydi. Dünya savaşı temelindeki bir projeydi. Doğrudan ABD öncülüğünde oluşan bir projeydi. Nitekim 1991'de Çekiç Güç Operasyonu adı altında bunu kararlaştırdılar. Başûrê Kurdistan'da KDP-YNK'ye dayalı bir yönetim oluşturdular.

deki küresel sermaye sistemi faydalandı. Saddam Hüseyin bir ajanları değildi, karar alıp talimat vermediler, ama politika için o gerekmiyor ki; çeşitli yönlendirme biçimleri var, ön açtılar ve yönlendirdiler. Bunu böyle bilmek lazım. 2 Ağustos 1990 Saddam Hüseyin'in Kuveyt'e yönelişi bu temelde oldu. Nasıl 15 Temmuz darbesi ardından Tayyip Erdoğan "Bu bir tanrı lütfudur" dediyse aslında Saddam Hüseyin'in Kuveyt'e saldırısı da ABD için 'bir tanrı lütfu'ydu. Öyle değerlendirmek üzere ABD, küresel ve bölgesel düzeyde Saddam Hüseyin karşıtı bir ittifak oluşturmaya yöneldi. Bunu aslında gerçekleştirdi de. Uzun süre bu temelde mücadele yürüttü. Dikkat edilirse hemen askeri girişimde bulunmadı. Tam tersine herkese politikalar değiştirtti, kendi etrafında ittifak oluşturdu. Bütün güçleri çekebildiği kadar kendi yanına çekti. Bölgede ittifak oluşturdu, Hafız Esad yönetimi ile birlikte ittifak oldular. İran o zaman Saddam Hüseyin'e karşı mücadele gereği sessiz kaldı, tarafsız duruma düştü. Bu kadar geniş bir kesimi etrafında topladı. En zayıf halka iki güçtü. Türkiye ile Filistin'di. Bülent Ecevit, Saddam Hüseyin yanlısıydı. Ulusalcı kesim Saddam Hüseyin milliyetçiliğini destekliyorlardı. Zaten Türk devleti kendi içerisinde bir iç çatışma yaşadı. Geleneksel devlet Kürt sorunundan duyduğu korku nedeniyle Saddam'a karşı mücadeleye tam destek vermedi. Özal kliği destek verdi, Türkiye'de devlet siyaseti kendi içerisinde ikiye bölündü. Açıktan Saddam Hüseyin'i destekleyen sadece Arap sahasında Arafat oldu. Suudi'den ve diğer güçlere kadar herkes ABD tarafına geçtiği gibi sadece Arafat yönetimi kaldı, Arafat'tan da intikamını nasıl aldığını gördük. ABD hem Arafat'ı hasta ederek geriletti, hem de Arafat'tan, Filistin Devrimi'nden intikamını aldılar.

Şunu görmüşlerdi: Dünyanın değişik alanlarında kendi istediklerini yapabilmek için, Ortadoğu'yu denetim altında tutabilmek gereklidir, Ortadoğu'da denetim altında tutabilmek için de ABD'nin askeri müdahalesinde üçlü bir şey gördüler. Bir; Saddam Hüseyin yönetimini kontrol altına almak. İki; Filistin Devrimi'ni kontrol altına almak. Üç; Kürdistan Devrimi'ni kontrol altına almak. Bunlara dönük politika geliştirdiler. Aslında Arafat'ı da yok oluşa götüren süreci o zaman başlattılar. Hemen savaş ardından 93'ten itibaren "Ortadoğu Barış Planı" adı altında bir şeyi Oslo merkezli olarak Filistin yönetimine dayattılar. Sözde barış görüşmeleri içine çekip Filistin Devrimi'nin dinamizmini, devrim gerçeğini yok ettiler. Giderek görüşmelerde sözde sonuca götüreceğiz adı altında yok oluşa götürdüler. Arap sahasındaki radikal gelişmeleri denetlemek için o önemli bir kontrol durumuydu. İki sahada tehdit vardı. Bir Arap sahası bir de Kürt sahasıydı. Arap sahasını Filistin Devrimi'ni böyle barış görüşmelerine çekerek kontrol altına aldılar.

Kürdistan Devrimi'ni de Hewlêr merkezli Başûrê Kurdistan Bölge yönetimini ortaya çıkartarak ve PKK'yi Bakur'da sınırlandırıp Başûra girmesini engelleme temelinde kuşatarak kontrol altına almayı hedeflediler. Bu da çok önemli bir plan ve projeydi. Dünya savaşı temelindeki bir projeydi. Doğrudan ABD öncülüğünde oluşan bir projeydi. Nitekim 1991'de Çekiç Güç Operasyonu adı altında bunu kararlaştırdılar. Başûrê Kurdistan'da KDP-YNK'ye dayalı bir yönetim oluşturdular. Büyük bir emek ve çaba vererek Saddam Hüseyin'e Başûrê Kurdistan'ı kapatıp Türkiye'nin havadan, karadan saldırılarına açarak aslında PKK'nin Başûrê Kurdistan'daki yayılımını engellemek istediler. Saddam Hüseyin yönetimini de bu nedenle daha 91'de yok etmediler. 91'de Bağdat'a girmeye kalksalardı Filistin ve Kürdistan Devrimleri çok daha yayılabilir, alevlenebilirdi. Başûrê Kurdistan'da PKK etkili hale gelebilirdi. Filistin Devrimi Irak'ta, Lübnan'da diğer Arap sahalarında çok daha dinamik bir gelişme sağlayabilirdi. Bu durumdan korktular. Saddam'ı 2003'e kadar onun için yaşattılar. Başûrê Kurdistan yönetimini bu amaçla oluşturdular. Herkes razı oldu. Türkiye ve İran'da razı oldu. Dikkat edelim Yaşar Büyükanıt ile İlker Başbuğ daha sonra Başûrê Kurdistan'ın bu biçimde oluşturulmasına itiraz ettiler, ikisinden de hesap sordular. Tayyip Erdoğan bazen son zamanlarda "yanlış yaptık" diyor, onunla çelişiyorlar. Halbuki mevcut Ortadoğu çelişki ve çatışması içerisinde gerçekleştirdiği saldırının yol açtığı gelişmeler çerçevesinde küresel sistem devrimi ancak bu biçimde önleyebildi. Bunlar önemliydi. 92 Güney Savaşı bu temelde geliştirildi. İlk defa 93'te PKK ateşkese götürüldü.

Küresel sermaye sisteminin hem Arap toplumundan, hem Kürt toplumundan neredeyse ödü patlıyor

Bu nedenle aslında PKK'yi kuşatma, sınırlandırma, işbirlikçi bir Kürt oluşumuna razı olarak özgür ve demokratik Kürt varlığını tasfiye etme planı, projesi, zihniyeti o zaman ortaya çıktı. Böyle bir planı Başûrê Kurdistan üzerinden uygulamaya koymak istediler. Başûrê Kurdistan KDP-YNK yönetimi ve TC yönetiminin ittifakı temelindeki saldırılarla 90'lı yıllarda Kürdistan Devrimi denetim altında tutulmak istendi. Filistin Devrimi'ni de sözde barış projesiyle boşa çıkardılar. Böylece Ortadoğu biraz denetimde kaldı.

Dünyanın diğer bölgelerinde ABD Yeni Dünya Düzeni Stratejisi temelinde öngördüğü planlamaları uygulamaya koydu. Ekonomik, askeri, siyasi boyutlarda sonuç aldı. Bunlar sonuç alındıktan sonra 90'ların sonuna doğru belli bir düzeye ulaştığına inandıktan itibaren yeni aşamaya geçtiler. İkinci aşama için hedefledikleri -zaten Arafat'ı yok etmişlerdi- Kürdistan Devrimi'ni komployla yok etmekti. Saddam Hüseyin yönetimini yok etmekti. Bunun için çeşitli gerekçeler de yarattılar. 1990 müdahalesi için Saddam'ın Kuveyt işgalini zemin yaptılar. Ortadoğu'ya asker çıkartmanın, müdahale etmenin gerekçesi olarak kullandılar. İkinci aşamada El Kaide saldırısını gerekçe yaptılar. 11 Eylül 2001'de sözde El Kaide ABD'nin İkiz Kuleleri'ne saldırı yaptı. Esas olarak onu gerekçe yaptılar. Daha ileri düzeyde Afganistan ve Irak'a dönük askeri müdahalelerin önünü açtılar, siyasi zeminini oluşturdular. Fakat böyle bir zemin yaratma ve saldırı için ön bir hazırlık olarak 91'de Çekiç Güç Operasyonu'yla Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni Bakur'da kuşatıp Başûr'a girmesini engelleme planını daha da ileri götürüp Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni imha ve tasfiye etmeyi önlerine görev koydular. Küresel sermaye sisteminin hem Arap toplumundan, hem Kürt toplumundan neredeyse ödü patlıyor. Çünkü Birinci Dünya Savaşı'yla birlikte bu iki topluma en ağır baskıyı, hakareti geliştirdiler, zulmü uyguladılar, Kürdistan'ı ve Arabistan'ı bölüp parçaladılar. Hakaret ve onur kırıcı uygulamalarda bulundular. Dolayısıyla bu toplumlardan tepki gelişeceği, intikam hareketinin gelişeceği, bölgeyi etkileyecek küresel sermaye sistemini tehdit edecek bir devrimci gelişmenin, çıkışın olacağından korkuyorlar. Onun için de hep denetim altında, kontrol altında tutmaya çalışıyorlar. Saddam Hüseyin'i onun için ayakta tuttular. Biraz zayıflattılar, ama yok etmediler. Yok ederlerse Başûrê Kurdistan'da PKK, Arabistan'da Filistin Devrimi öncülüğünde yeni bir devrim hareketinin gelişebileceğinden korktular. Saddam Hüseyin'i ayakta tutarak ve Ortadoğu Barış Projesi ve Çekiç Güç Operasyonu'yla Filistin ve Kürdistan devrimlerini kontrol altına almaya çalıştılar.

İkinci aşamaya geçmek için de Saddam Hüseyin'i yok etmeden önce PKK'yi yok etmeyi öngördüler. Sistem kendine güvenemedi, Bağdat'ta Saddam Hüseyin'i yok ederken PKK'nin sınırlandırılmış kontrol altına alınmış biçimdeki varlığından bile korktu. Böyle bir saldırıyı yaparsak bundan PKK faydalanır, Kürdistan Devrimi Başûr'a yayılır Irak'ı etkiler ve bir bölgesel devrime dönüşür korkusunu, kaygısını yaşadı. Önder Apo'nun ideolojik, politik, stratejik ve taktik ustalığından, yönelimlerinden bu düzeyde korku duydular. O nedenle de bir yandan İkiz Kule saldırısı gibi bölgeye müdahale için gerekçe yaratmayı kendileri için öngördüler ama diğer yandan da Saddam Hüseyin yönetimini Bağdat'ta yıkabilmek için Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni yok etmeyi, tasfiye etmeyi bir tedbir olarak öngördüler. Onu gerçekleştirmeden yapacakları bir Bağdat müdahalesinin kendilerine büyük zarar verici gelişmelere yol açacağından korktular. Dolayısıyla süreç Uluslararası Komplo ile başladı. Önder Apo hep bu konuyu değerlenirdi. Onların hepsi doğru değerlendirmelerdir.

Kürt sorununu hegemonik sistem yarattı; TC, İran, Irak, Suriye tetikçidir

Kürdistan Özgürlük Hareketi tasfiye edilmeden küresel sermaye sistemi Bağdat'a müdahale etmeyi düşünmüyordu, korkuyordu. Onun için önce komployu başlattılar. Uluslararası Komplo'yu böyle bir dünya savaşı içerisinde önemli bir saldırı adımı olarak görmek lazım. Kapitalizmin küresel hegemonik hale gelişiyle Birinci Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'da yarattığı sistemle bağı var. Kürt sorununu o hegemonik sistem yarattı. Kürdistan'ı o böldü, inkarı ve imhası, zihniyetini ve politikasını o sistem ortaya çıkardı. Kürt sorunu tamamen küresel kapitalist hegemonik sistemin ortaya çıkardığı bir sorundur. Dolayısıyla Kürt soykırımı, zihniyeti ve siyaseti küresel kapitalist sistemin zihniyeti ve siyasetidir. Sadece TC'nin, İran'ın, Irak'ın değil; hep öyle göstermek istiyorlar. Bu, kapitalizm menşeili liberal zihniyetin Kürt düşüncesini yanıltmak için geliştirdiği bir saldırıdır. Halbuki sorunu küresel kapitalist hegemonya yarattı. Kürdistan'ı onlar böldüler, Kürt inkarını ve imha politikasını sistem oluşturdu. Mevcut devletleri de birer tetikçi olarak bu zihniyet ve siyaseti uygulamakla görevlendirdiler. Önder Apo İmralı'da "TC gardiyandır" dedi. Kürt sorununda da TC, İran, Irak, Suriye tetikçidir. O kadardır. Evet tarihsel geçmişleri var, milliyetçilik bunda rol oynuyor ama söz konusu milliyetçilikleri de Avrupa kapitalizmi geliştirdi. Ortadoğu'da böyle bir milliyetçilik yoktu. Böyle olsaydı ne İslam Devrimi bu kadar yayılarak Ortadoğu toplumlarını içine alabilirdi, ne Osmanlı, İran İmparatorlukları bölgede bu kadar hegemonik güç haline gelebilirlerdi. Öyle bir zihniyet ve siyaset gütmedikleri için o duruma geldiler. Dolayısıyla günümüz milliyetçiliği tamamen Avrupa kapitalizminin, liberalizminin bir ürünüdür. Ulus devletçiliğin bir yansımasıdır.

Bu noktada Kürt sorununu çözecek, Kürdistan Devrimi'ni geliştirecek her adımın Ortadoğu statükosunu, küresel kapitalist hegemonyayı yıkılışa götüreceğinden korkuyorlar. Bunu somut olarak ABD'nin 1990 sonunda ikinci bölgesel müdahalesini ya da bölgeye dönük saldırısını geliştirdiği dönemde daha net gördük. Önce Kürt Özgürlük Hareketi'nin imhasını ve tasfiyesini öngördüler. Onun için de Önder Apo'nun imhasını gerekli gördüler. PKK'nin tasfiyesi için 9 Ekim 1998 tarihli Uluslararası Komplo saldırısı bu temelde başlatıldı. Uluslararası Komplo sadece Önderliğin Suriye'den çıkartılması değildi. Çeşitli hedefleri güdecek şekilde yeni taktik planlamalarla devam etti, bugüne kadar da devam ediyor. Böyle bir saldırı ile başladı. Başarılı olamadıkça planlarını değiştirdiler. Her boşa çıkartılan Uluslararası Komplo saldırı planı ardından somut duruma göre yeni planlamayı geliştirdiler ve uygulamaya koydular. Bu çok nettir.

Bu sadece bir değerlendirme de değildir. Mesela ABD'nin, Önderliği Türkiye'ye vermesinin pazarlığı bu temeldedir. Rusya'dan çıkartılması Mavi Akım Projesi üzerindeki anlaşmayla oldu. Rusya, TC dostluğu onun üzerinden başladı. ABD ise Türk-Yunan dostluğunu daha ileri düzeyde geliştirmeyi hedefliyordu. Onun için hep Yunanistan'ı öne sürdü, Yunanistan üzerinden işleri yürütmeye çalıştı. Başûrê Kurdistan'da KDP-YNK ittifakı buna dayalı olarak kurulmuştu. Ardından 9 Ekim imha komplosunun, 15 Şubat Komplosu'na dönüştürülmesi de tamamen Saddam Hüseyin yönetimine dönük ABD'nin müdahalesi üzerinde pazarlık yapılarak oldu. Bu somut bir gerçektir. Dönemin TC Başbakanı Ecevit, 15 Şubat günü saat 12'de ABD'ye Bağdat'a dönük saldırıya destek vereceklerine dair söz verdi. ABD saat 5'te Önderliği MİT'e, Türk kontr-

gerillasına teslim etti. Bu kadar açık pazarlık üzerinden yapıldı. Demek ki Saddam Hüseyin yönetimini müdahale ederek yıkmaya daha o zamandan ABD karar vermişti. 15 Şubat 1999'da o planı vardı, onun için zemin oluşturuyordu, tedbir alıyordu. Önderliğin imhasıyla PKK'yi tasfiye edeceklerine inanıyorlardı, böylece düşündükleri Kürt tehlikesi kendileri açısından ortadan kalkmış olacaktı. Zaten Filistin tehlikesini de ortadan kaldırmışlardı, dolayısıyla artık Bağdat'a girebilirlerdi, Saddam Hüseyin yönetimini yok edebilirlerdi. Oluşacak boşluğu dolduracak, kendilerine karşıt olarak dolduracak güç bırakmamışlardı.

O temelde 11 Eylül 2001 El Kaide saldırısını da zemin yaparak Afganistan'a, arkasından 2003 Newroz'undan itibaren Bağdat'a saldırılarını geliştirdiler. ABD, Bağdat'a girdi ve işgal etti. Buna dayanarak Suriye'ye ve İran'a karşı saldırı yapabilmek, mücadele edebilmek için Irak-Türkiye ittifakını geliştirmeyi öngördü. Ancak işler hemen öyle elle koyar gibi olmadı, kolay gelişmedi. Irak'ta direnişler oldu, çeşitli örgütlenmeler oluşturuldu. ABD'nin Irak işgali kendisi için pahalıya mal oldu. O nedenle bir ders çıkardı. Önce bu durumu tam bilmiyordu. 1990'da hemen 150 bin askeri Ortadoğu'ya indirdi. Bütün köşe başlarını tuttu. 2003'te Afganistan'dan Irak'a kadar mevcut yönetimleri yıkmak üzere askeri müdahalede bulundu. Ama darbe yedikçe işgalini sürdüremedi, gördü ki tehlikeli oluyor. Ne Afganistan'da, ne Irak'ta sorunları çözemedi, yönetimleri oluşturamadı, kendi güvenliğini bile sağlayamadı. Daha sonra o tür müdahalelerden kaçındı ve çekildi.

ABD 2006 Kasım'daki seçimden sonra Ortadoğu'ya yeni bir müdahale stratejisi oluşturdu

Dikkat edelim bir daha öyle bir müdahalede bulunmadı, bu da çıkardığı derslerden oldu. Onun yerine yerel güçleri kullanmayı çıkarı için daha uygun gördü. Suriye'den Libya'ya, Yemen'e kadar birçok Arap ülkesinde çeşitli örgütlenmeler yaratarak onlara destek vererek geçmişte yarattığı örgütleri destekleyip onlara yeni bir format çekerek kullanmayı öngördü. O temelde daha sonraki süreci pratikleştirdi. Bu, ikinci dönemde doğrudan müdahale dönemiydi. Irak'ta işgal epeyce pahalıya mal oldu. ABD toplumu bu bedeli kaldıramadı. Dolayısıyla bu işgali yapan Cumhuriyetçi Bush yönetimini alaşağı etti. 2006 Kasım'ındaki seçimde hezimete uğradı. Bush büyük zaferler kazanacağını sanıyordu. 2008'de başkanlık seçiminde ise tümden başkanlıktan düştü ve yeniden demokrat yönetimin önü açıldı. Demokrat yönetim için bu stratejiyi geliştirdiler. Cumhuriyetçiler ve Demokratlar ortak komisyon oluşturarak 2006 Kasım'daki seçimden sonra yeni bir Ortadoğu'ya müdahale stratejisi oluşturdular. Bu temelde yapılan askeri müdahale yerine Türkiye-Irak-Kürt ittifakına dayalı olarak yerel güçleri kullanmayı, ekonomik, siyasi baskı uygulamayı öngören yeni bir müdahale planı oluşturdular. Yeni bir stratejiydi. Bush yönetiminin doğrudan askeri müdahalesi ABD toplumu tarafından kabul görmemişti. ABD ağır bir durum içerisine girmişti, çıkamıyordu. Çıkış olarak öyle bir planlamayı öngördüler. Obama yönetiminin önüne o stratejik planlamayı koydular. Obama onu uyguladı.

Esas somut uygulama Suriye'de somutlaştı. Fakat Libya'dan Yemen'e kadar birçok ülkede de uyguladılar. Tek tek ülkeler değerlendirilebilir. 2010'dan itibaren bu süreç geliştirildi. 2011 ve 2012'de daha çok yoğunlaştırdılar. Kaddafi yönetimini düşürdüler, Kuzey Afrika'daki diğer yönetimler böyle oldu. Yemen büyük bir çatışmaya girdi. Mısır'da Mübarek yönetimi gibi bir yönetim nasıl olduğunu anlamadan devrildi. Firavunlar ülkesidir, orada öyle yönetim değiştirmek kolay değildir. Mübarek de kendisini Firavun geleneğinin en son temsilcisi sanıyordu ve bir Firavun gibi hareket ediyordu, hiç de geri kalır bir durumda değildi. Mübarek, Uluslararası Komplo'da da ABD planlaması doğrultusunda en ağır rollerden birini oynadı, ama uşak işbirlikçinin hükmü o kadardır, sahibine hizmet ettiği kadar rol oynar, hizmeti biterse çekilmeyi bilmeli, bilmezse sonu hüsran olur, o çekilmeyi bilmedi sonu hüsran oldu.

Nasırcılığa muhalif olarak örgütlemiş oldukları İhvanül Müslimin'in kitle ayaklanmasına dayanarak Mübarek yönetimini gümbür gümbür devirdiler. Ondan sonra da İhvanül Müslimin'in yönetimi ileri gidince, kendini kaybetme yaşandı. Ortadoğu'ya hakim olduk dediler. Tayyip Erdoğan'ın tekleşmesi buna dayanarak gelişti. Artık Ortadoğu'da zaferi kazandık ele geçirdik kimseyle bunu paylaşmaya da gerek yok, ortaya çıkan sonuçları tümüyle bir İhvanül Müslimin devrimine dönüştürmek istediler. Ortadoğu'yu İhvanül Müslimin yönetimi altına alabileceklerini umut ettiler, buna göre bir politik tutum gösterdiler. Ancak ABD dikkat edelim hiç kimseyi reddetmiyor yeri geldiğinde herkesle ittifak yapıyor, ama hiçbir gücün de kendisine kafa tutacak, zarar verecek bir gelişme düzeyine ulaşmasına hiç izin vermiyor. Kim o kadar güçlenmeye gidiyorsa hemen kafasına vuruyor. Mübarek de iyi adamıydı, güçlenince 'hükmün bitti' dedi. Ondan önce Enver Sedat'ta öyleydi, arkasından İhvanül Müsliminci Mursi öyle oldu. Esad yönetimine biraz temkinli yaklaşıyorlardı, ÖSO ile yürümedi çünkü kafa tutuyordu, DAİŞ'i öne sürdüler, DAİŞ biraz güçlenince hükmün bitti yeter, onunda kafasına vurdular. Hiçbir şeyi reddetmiyorlar ama dikkat edelim inisiyatif kazanacak düzeyde hiçbir güç gelişimine de izin ve fırsat vermek istemiyorlar. Nitekim vermediler. İhvanül Müslimin ile çelişkileri o temeldedir.

Suriye'deki gelişmeler biliniyor. İçten hep Baas yönetimine karşı örgütlü güç İhvanül Müslimin'di, sol, sosyalist hareket zaten Baas ile ittifak halindeydi, farklı bir muhalefet de yoktu. Esad yönetimi altında Suriye, Baas ile İhvanül Müslimin arasındaki çatışma tarafından yönlendiriliyordu. Türkiye'den, ABD'den yoğun destek görüyordu. Suriye'nin böyle bir çelişkili, çatışmalı durumu vardı. Fakat yönetim yine de hakimdi. Libya'da da aşiret kavgalarının böyle bazı çekişmeleri vardı ama Kaddafi yönetimi ciddi bir uzlaşma yaratmıştı. Bütün buralara dıştan müdahaleyle çatışma dayatıldı, çelişkiler alevlendirildi. Çatışan güçler ortaya çıkartıldı ve söz konusu çatışmalar yaratıldı. Türkiye ve ABD o zaman ortaktılar, ÖSO'yu desteklediler. Mısır'da diğer yerlerde de gelişme olunca ABD tehlikeyi gördü ve çekildi. Türkiye'nin güç kazanacağını gördü Türkiye ile çelişkisi de biraz o temelde gelişti.

2010 yılından sonraki süreci böyle değerlendirebiliriz. Mısır, Tunus, Suriye, Türkiye'deki gelişmeler birer örnektir. Aslında 90'lı yıllarda, 2000'li yıllarda Irak'taki olaylar öndedir. 2010'lu yıllarda ise Mısır, Suriye, Yemen, Tunus, Kuzey Afrika ve buna bağlı Türkiye'deki olaylar gelişmeler belirleyici ve önemlidir. Aslında DAİŞ'in yenilgisi ardından Efrîn savaşıyla birlikte yeni bir sürece girildi.

İran, şimdiye kadar askeri bakımdan ABD ile çatışmalı duruma giremeyecek bir pozisyonu gösterdi

Sistemin, müdahalesini İran'a yönelttiğini belirttik. İran politikasının şöyle olduğu anlaşılıyor: İran'ın bölgeye yayılımını tümden durdurmak istiyorlar. Mevcut yönetim ile uzlaşmak ya da teslim almak istiyorlar. İran yönetimine şunu dayatıyor: Bölgeden vazgeç bana kafa tutmaktan da vazgeç, uzlaşalım, bir işbirlikçi güç olarak İran'da egemen olmanı kabul edeceğim. Şu an Trump yönetiminin İran'a dönük politikalarının, çağrılarının esası budur. 2019 yılındaki ambargo ile yaptıkları da buydu. Çünkü Irak'ta yaptıkları gibi İran'a yapamıyorlar, bundan korkuyorlar. Öyle bir müdahale kendileri için çok tehlikeli olacak, bundan korkuyorlar. Suriye gibi içten bir müdahaleden de korkuyorlar. İstekleri o ki ekonomik ambargo, siyasi baskıyla tehditle İran yönetimi durumu anlasın ve kendi isteklerini kabul etsin ve uzlaşsınlar. Bölgeye yayılmaktan ve kendilerine kafa tutmaktan vazgeçsin, uzlaşsın, bu temelde bir İran yönetimi olarak bölgede sisteme bağlanmış işbirlikçi bir yönetim olarak varlığını kabul edecekler. ABD'nin İran'a dayattığının bu olduğu, isteminin bu olduğu şimdi gözüküyor. Bütün çağrıları buna dönüktür.

İran yönetiminin ne yapacağı henüz net değildir. Şimdiye kadarki politikası dışarda savaşıp ABD baskılarını engellemekti. Artık ABD onu aşıyor. Lübnan'da Hizbullah ile yapılacak bir şey kalmadı. Suriye'de artık çok fazla yapacağı bir durum kalmadı. Irak üzerinde bu temelde kavga yürütüyorlar. İran şimdiye kadar söz konusu politika ile işleri yürüttü. Ama bundan sonra yürütebilir mi, bu biraz tartışmalıdır, belli değildir. En azından son aylarda yaşananlar İran'ın yeniden bir değerlendirme içerisinde olduğu izlenimini veriyor. İran, askeri bakımdan ABD ile çok çatışmalı duruma giremeyecek bir pozisyonu gösterdi. Ama nasıl olacağı tam belli değildir. Şimdiye kadarki yöntemi derinleştirecek mi, o zaman savaş daha da derinleşir, gelişir. Olmazsa uzlaşma da gelişebilir. ABD'nin istemi odur.

Dayatılan budur. Nasıl olacak bu gidişat, ileriki süreçte göreceğiz. İran'ın epeyce ayakları kırıldı. Türkiye'nin de ayakları kırıldı. Tayyip Erdoğan'ın en çok dayandığı İhvanül Müslimin'di yenilgiye uğratıldı. Hemen hemen hiçbir yerde kalmadı. Var olanı da yine ayakta tutan AKP değil, ABD'dir. AKP, Libya'ya asker göndererek hala aynı şeyi ayakta tutmak için son kozlarını kullanmaya çalışıyor. Ama çok zordur. İran'ın tepkileriyle TC'nin ki aynıdır. Ama dikkat edilirse ABD müdahaleleri karşısında etkili girişimler değil, zayıf pozisyondalar ve giderek zayıf düşecekler.

Mevcut durumda alternatif, Demokratik Ortadoğu Konfederalizmidir

ABD ve küresel sistem her iki güce şunu dayatıyor: Daha büyük çalkantılara alt-üst oluşlara fırsat vermeden teslim olun, gelin bizimle uzlaşın, bölgesel hegemonik güç olmaktan vazgeçin bizim politikalarımıza gelin. Onların politikaları ise bölgeyi biraz daha fazla bölecekler. Hem daha çok sömürebilmek, enerji kaynaklarına ve yollarına hakim olmak için hem de İsrail'in, sermayenin güvenliğini sağlayabilmek için bölgeyi daha fazla bölecekler, daha küçük küçük dilimleyecekler, bölgedeki devlet varlıklarını daha zayıf düşürecekler, dolayısıyla kendilerine daha çok muhtaç kılacaklar, daha fazla işbirlikçi kılacaklar. Küresel sistemin Üçüncü Dünya Savaşı içerisinde Ortadoğu'ya dayattığı durum budur. Büyük Ortadoğu Projesi'nin içi bununla doludur. Hiç projeleri yok filan sanılmamalıdır. Türkiye ve İran yönetimleri bu projenin arkasından ne geleceğini tam bilemedikleri için başlarına ne gelecek diye korkuyorlar. Görüyorlar ki böyle olduğu gibi bırakmayacaklar, bölüp parçalayacaklar, bir daha hiçbir siyasi-askeri etkinlik gösteremez hale getirecekler. İran'ı da Türkiye'yi de öyle yapacaklar. O durum korkutuyor, onun için hala biraz direnmeye çalışıyorlar. Fakat bu tehdit sürüyor.

Bu durumda ne yapmak gereklidir, bunun alternatifi nedir? Demokratik devrimdir, Demokratik Ortadoğu Konfederalizmidir. Önder Apo'yu neden tehlikeli gördüler? 1990 başında istediler Önderlik ateşkes ilan etti ve siyasi çözüme açık olduğunu söyledi. Fakat Önder Apo'nun öngördüğü çözümü kendileri için tehlikeli görüyorlar. Önder Apo demokrasiyi geliştirmek istiyor, devlet etkinliğini sınırlandırmayı, daraltmayı hedefliyor, Ortadoğu'daki parçalanmışlığı ortadan kaldırmak istiyor. Demokratik Ortadoğu Konfederalizmini öngördü ki, bu da Ortadoğu'nun küresel düzeyde yeni bir sistem geliştirmesiydi, buna da "Demokratik Uygarlık" dedi. Bunu kendileri için en büyük tehlike gördüler. En büyük düşmanlık olarak gördüler. Dikkat edilirse; Kürt sorununun demokratik siyasi çözüm projesine Uluslararası Komplo'yu dayattılar. Uluslararası Komplo'yla saldırdılar ve saldırıları hala sürdürüyorlar. Bu çok açık ve net bir durumdur.

Ancak Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne saldırılar bu düzeyde gelişse de demokratik devrim alternatifini güçlendirip başarı noktasına çekmek için zemin uygundur. İmkanlar ve fırsatlar var, bunun yapılabilmesi gerekiyor. Alternatif gelişme kesinlikle bu temelde olabilir. Bunun için uygun pozisyon Kürdistan'dadır. PKK'nin yarım asırlık mücadeleyle böyle bir politik-askeri pozisyon kazandığı kesindir, en önemlisi de bu süreci teorik analize dönüştürdü ve programladı. Önderlik çizgisi kendisini, çözümünü yaratacak projeye, zihniyet ve politikaya sahip hale getirdi. Bunlar da devrimin güç alanları, PKK'nin güç kaynaklarıdır. Bunu doğru anlayan, iyi örgütleyen, etkili pratikleştiren öncülüğe ihtiyaç var. Elbette hiçbir şey kendiliğinden olmuyor, her şey mücadeleyle kazanılıyor.

■■■

Önder Apo'yu neden tehlikeli gördüler? 1990 başında istediler Önderlik ateşkes ilan etti ve siyasi çözüme açık olduğunu söyledi. Fakat Önder Apo'nun öngördüğü çözümü kendileri için tehlikeli görüyorlar. Önder Apo demokrasiyi geliştirmek istiyor, devlet etkinliğini sınırlandırmayı, daraltmayı hedefliyor, Ortadoğu'daki parçalanmışlığı ortadan kaldırmak istiyor. Demokratik Ortadoğu Konfederalizmini öngördü ki, bu da Ortadoğu'nun küresel düzeyde yeni bir sistem geliştirmesiydi, buna da "Demokratik Uygarlık" dedi.

Apocu zihniyet ve yeni paradigma dünyanın dört bir tarafına yayılıyor

Kasım Engin

Sömürgeci-soykırımcı bir zihniyet ve siyaset Kürt toplumuna yüz yıldır dayatılıyor. Kürdistan Özgürlük Mücadelesiyle açığa çıkarıldı ki, soykırımın esası zihniyet kırımıdır. Önder Apo 70'lerin ortasında buna "Düşünsel Sömürgecilik" dedi. Düşünceyi köreltme bir boyutu olsa da asimilasyonun-sömürgeciliğin ana boyutunun kültürel soykırım olduğunu da belirtti. Son yazdığı Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda ise bunu "Zihniyet Kırımı" olarak tanımladı. Soykırımı, topluma en zarar verici düzey olarak ortaya koydu. Dolayısıyla Özgürlük Mücadelesi, böyle bir zihniyet kırımına tabi tutulan bir toplumsal zeminde doğup gelişti.

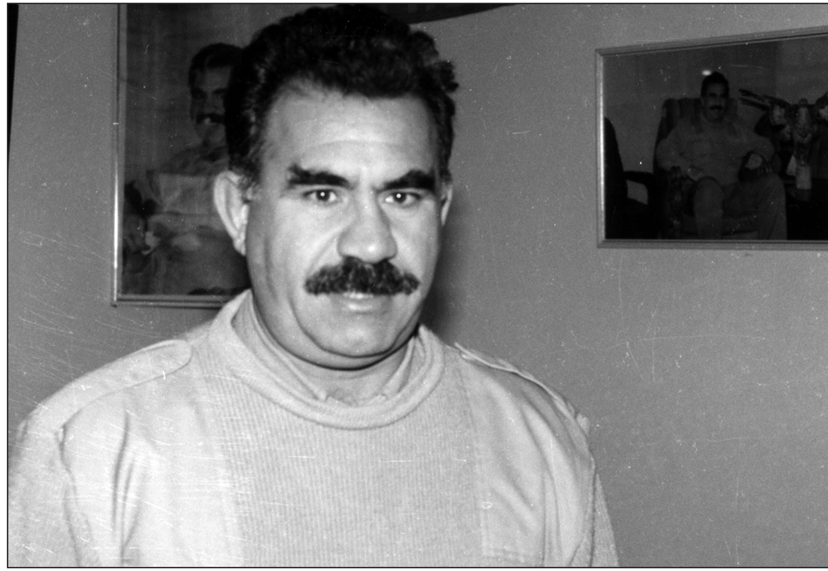
Her şeyden önce zihniyet kırımına karşı yeni bir zihniyet oluşturarak tarihsel zihniyet gelişimiyle toplumu yeniden buluşturma; düşünce zenginliği kazandırma Önder Apo'nun, PKK'nin temel çabası olmuştur. Böylelikle PKK'nin büyük çalışmasının zihniyet çalışması olduğu rahatlıkla görülebilir. Her büyük devrimde öncelikli olan zihniyet devrimidir. Daha önce üzerinde fazla durulmayan zihniyet devriminin Önder Apo tarafından geliştirilerek PKK'de temel bir devrim olarak ele alınması bu bakımdan önemlidir. Kapitalist modernitenin kendisini toplumda yarattığı zihniyet kırımı üzerinden inşa etme gerçeğini dikkate alırsak, bu zemini ortadan kaldırmak için üzerinde durulan zihniyet devrimi, bütün toplumlar açısından da önemli bir örnektir.

Böyle bir düşünce gücünün Kürtlerde, Kürdistan'da ortaya çıkmasını Önder Apo şöyle tanımlamaktadır: "Özgürlüğe en fazla ihtiyacı olanlar onun için mücadele ederler." Bir şey, kaybedildiği yerde bulunur ve geliştirilir. Zihniyet kırımına karşı mücadele de, en en fazla zihniyet kırımına uğrayan toplumda gelişmesi, doğası gereğidir. Bu anlamda zihniyet kırımının soykırım düzeyinde yaşandığı Kürdistan'da, Kürt toplumunda böyle bir zihniyet devriminin gelişmesi ve bütün insanlığı aydınlatması, yol gösterici olması anlaşılırdır. Bu özelliğinden dolayı Özgürlük Mücadelesi'nin etkisi Kürdistan ve Ortadoğu sınırlarını aşarak giderek dünyanın dört bir yanına ulaşıyor. Özellikle Rojava Devrimi ve DAİŞ karşısında verilen büyük savaş bu konuda adeta bir patlama yaratmıştır. Önce de çeşitli biçimde mücadelenin Ortadoğu'ya Avrupa'ya yansıması vardı. Kürdistan'da PKK ideolojisi temelinde mücadele toplumsal mücadeleye dönüşüp geliştikçe zihniyet düzeyinde Ortadoğu toplumunu, Avrupa toplumunu da etkilenmeye başladı.

Reel sosyalizmin 90'larda çözülmesi sosyalist ve sistem karşıtı mücadelelerde zayıflama yarattı. Bu durum, kapitalist sistem karşısında insanlarda umut kırılması gibi bir durum ortaya çıkartmıştı. Fakat diğer yandan da yeni bir arayışın da önü açılmış oluyordu. Son dönemlerinde Sovyetler Birliği, düşünceyi, ideolojik açılım ve yenilenmeyi dondurmuştu. Dogmatik, dar düşünce kalıpları artık toplumsal ihtiyaç ve dinamizme cevap olamıyordu. Çöküşü psikolojik açıdan bir kırılma yaratsa da yeni arayışlar ve zihniyet değişiminin önünü açtı. Kendini yenileyemeyen, değiştiremeyen, paradigmasal bakımdan kendi içinde ciddi çelişki taşıyan, dogmatik zihniyetin aşılmasının zemini daha da güçlendi. Düşünce üzerindeki hegemonya kırıldı. Aslında Sovyetler Birliği'nin politik-askeri hegemonyadan daha çok düşünce üzerinde hegemonyası vardı ve tehlikeli olan da buydu. Onun kırılmış olması insanlık açısından yeni bir arayışı gündeme getirdi.

Reel sosyalist sistemin çökmesi ile birlikte, dünyadaki sol-sosyalist harekelerin büyük çoğunluğunda ciddi bir kırılma ve kriz durumu ortaya çıktı. Bu duruma en hazırlıklı hareket PKK idi. Önder Apo'nun reel sosyalizmin eleştirisi üzerinden ortaya koyduğu sosyalist çizgi ve bundaki ısrarı, reel sosyalist sistemin çöküşünden sonra da PKK mücadelesinin yükselişinin devam etmesi, sosyalizme karşı anti-propagandaları ve gelişen umutsuzluğu büyük oranda boşa çıkardı.

Bu umut kırılması Kürdistan'da Özgürlük Mücadelesi temelinde giderildikçe bu arayış daha fazla arttı. Kürdistan Devrimi ve PKK Önderliği gerçekleştirdiği paradigmasal ve zihniyet değişimi ile bu umudu büyüterek bugüne kadar getirdi. Yarım asıra varan Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ve son yıllarda bu geleneğin DAİŞ karşısındaki yenilmezliği ve Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması temelinde geliştirdiği yeni toplumsal model bu umudu çok daha fazla büyüttü.

Şimdi Apocu zihniyet ve yeni paradigma Ortadoğu'ya, dünyanın dört bir tarafına yayılıyor. Bu temelde Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin, zihniyet devrimi ve paradigmasal boyutunu tüm yönleriyle görmek ve anlamak gereklidir. Kuşkusuz böyle bir devrimi en çok yaşayan parti ve parti kadrolarıdır. Değişimi de en çok yaşayanlar parti kadrolarıdır. Zaten bu zihniyet durumu Parti'de başarıya ulaştığı ölçüde Önderlik zihniyeti Kürt toplumuna, diğer toplumlara ulaşma imkanı buluyor. Bunu gerçekleştirecek olan Parti ve kadrosudur. Parti'nin ve kadronun birinci rolü ve görevi Önderlik düşüncesini, zihniyetini topluma ve halklara, kadınlara, gençlere tüm ezilenlere taşımaktır. Çünkü büyük bir mücadele ve yürüyüş var. Büyük bir cesaret ve fedakarlık var. Bu anlamıyla zihniyetle bağlı kurulmazsa böyle bir cesaret ve fedakarlık ortaya çıkmaz.

Partinin zihniyet gelişimi, Önderliksel gelişmeyi ifade ediyor

Öyle bir sürece girildi ki, artık Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne sadece Kürt halkı sahip çıkmıyor. Ortadoğu'da, Avrupa'da, Latin Amerika'da dünyanın dört bir yanında başka halklardan insanlar, gençler ve kadınlar da PKK'ye katılım sağlıyorlar, bu mücadeleye sahip çıkıyorlar. Hem de kapitalist sistemin tüm gücüyle PKK'ye, Önderliğine saldırdığı her türlü katliam ve baskı politikasını uyguladığı bir dönemde bunu yapıyor. İnsanlar tüm bu saldırıları, katliamları göze alarak, bilerek böyle bir tutum ve davranışa giriyorlar. Kürdistan'dan yükselen özgürlük çığlığına dünyanın dört bir yanında kadınlar, gençler, emekçiler kulak kabartıyor. Çok az imkana ve sınırlı araca rağmen bu çığlığı duyuyor ve bunun kendi kaderleriyle ilgili olduğunu görüyorlar. Bunun için destekliyorlar; desteklemekle kalmıyor sahipleniyorlar.

Peki PKK'de ne buluyorlar ki böyle yapıyorlar? PKK onlara ne veriyor? Onlar açısından ne anlama geliyor? Şimdi PKK'nin kadrosu olmak isteyen, Önderliğe doğru katılıp başarıyla uygulamak isteyen herkesin bunu bilmesi ve anlaması önemlidir.

Demek ki, 'Kürdistan'da bazı doğru fikirler ortaya çıkartmanın ne önemi ve etkisi var' biçiminde düşünülmemelidir. Bütün insanlığı dikkate alan evrensel perspektifi olan bir mücadele olduğu için güçlü bir etkisi oluyor. Bu noktada Önder Apo'nun, "Kürdistani olan her şey evrenseldir" tespitini doğru anlamak gerekir. Pratik olarak bu etki görünür hale gelmiş bulunuyor. O halde böyle bir mücadelenin, insanlığın ihtiyaç duyduğu sonuçları ortaya çıkartacağı, geliştireceği kesindir. Böyle net görebilmek, söz konusu mücadeleye deyim yerindeyse dört elle sarılmak gerekmektedir. Öyle basit bir mücadele değil, gelişiminin, etkilerinin tüm insanlığa ve yerküreye yayılarak insanlığın kaderiyle ilgili olacağı ortadadır. Kürdistan'da bu temelde bir mücadele yürütülüyor. Önderlik gerçeğinin insanlık açısından ne anlama geldiğini, ortaya çıkartılan yeni düşünsel sentezin insanlığın kaderi açısından ne kadar büyük önem taşıdığını kavramak gerekiyor.

Partinin zihniyet gelişimi, Önderliksel gelişmeyi ifade ediyor. Önderlik hareketi olmak demek felsefi, ideolojik zihniyet hareketi olmak demektir. Yol açmak, yol çizmek bu anlama geliyor. Yeni bir yaşam yolunu, ilkelerini, ölçülerini ortaya çıkarmayı ifade ediyor. Bütün bunlar yeni bir zihniyeti, insanlık düşüncesinin yeni bir sentezini, Kürt varlığı ve özgürlüğü temelinde 5 bin yıllık iktidarcı-devletçi sistemin zihniyetini, onun kapitalist modernite döneminin liberalizmini bütün boyutlarıyla aşan yeni bir zihniyeti ortaya koyuyor. Önder Apo, Kürt sorununun Demokratik Özerklik temelindeki çözümüne bağlı olarak bütün sorunların çözüme kavuşturulacağı Demokratik Konfederalizm sistem temelinde bir zihniyet ve siyasi program geliştirmiş ve var olan zihniyet dünyasını aştı. Onun iktidarcı-devletçi boyutundan, iktidarcı zihniyetin uzantısı biçiminde olan sol, sosyalist formundan kopuşu sağladı. Bu temelde Önderlik zihniyetinde, var olandan kopuş esastır. Kopuş esas olarak iktidarcı-devletçi zihniyettendir. Bu da toplumla yeniden buluşmayı, bütün toplumcu fikirleri de yeniden sentezleyerek yeni bir zihniyet inşasını ifade ediyor. İktidarcı ve devletçi zihniyetinin etkisi altında kalma durumunu aştırtmayı, düzeltmeyi içeriyor. Kopuş, bağımsız ve özgür olmayı ifade ediyor.

Önder Apo'nun iktidar ve devlet sisteminden olduğu kadar, reel sosyalizmden de sağladığı kopuş yeni bir düşünce sistemini, yeni bir kuramı geliştirmesine yol açtı. Bu temelde hem sistem gerçeğini hem de toplum gerçeğini daha doğru tanımlayan, anlayan politik-ahlaki toplum çözümlemesiyle yeni bir zihniyet ortaya çıkardı. Bağımsızlık ve özgürlük buradadır. Devlet ve iktidar karşısında toplumun özgür yaşamını ve demokratik yönetimini esas almasıdır. PKK böyle bir bağımsızlık ve özgürlük hareketi olmayı sürdürüyor. PKK zaten baştan itibaren bağımsızlığı salt ayrı bir devlet olarak görmedi. Bu anlamda başından beri kopuş, iktidarcı ve devletçi zihniyettendi. İlk çıkışta her ne kadar Kürt sorununun çözümü için devletçi çözümü öngörse de bu devlet yapılanması için somut hiçbir şey belirtmedi. Hep demokratikleşmeyi, demokratik yönetimi esas aldı. Demokrasinin devletle olmadığını, ayrı olduğunu çözümledi, ama çözümleyemediği yerde de devletin demokratik biçimini esas alıyordu. Dolayısıyla düşüncede kopuş oldu, zihniyette bağımsız ve özgür oldu. Kürt sorununun çözümünü bağımsızlık ve özgürlükte gördü. Siyasi çözümleri hep farklı ele aldı. Sömürgeci-soykırımcı zihniyete dayalı devlet yapılarını, onun gerisinde onu besleyen oligarşik, faşist diktatöryal devlet sistemlerini keskin bir biçimde eleştirdi, yeni bir ideolojik yapı olarak kendisini şekillendirdi. Yeni bir zihniyet, yeni bir ideolojik-siyasi yapıyı ortaya çıkardı.

Partinin zihniyet gelişimi Önderliksel gelişmeyi ifade ediyor. Önderlik hareketi olmak demek felsefi, ideolojik zihniyet hareketi olmak demektir. Yol açmak, yol çizmek bu anlama geliyor. Yeni bir yaşam yolunu, ilkelerini, ölçülerini ortaya çıkarmayı ifade ediyor. Bütün bunlar yeni bir zihniyeti, insanlık düşüncesinin yeni bir sentezini, Kürt varlığı ve özgürlüğü temelinde 5 bin yıllık iktidarcı-devletçi sistemin zihniyetini, onun kapitalist modernite döneminin liberalizmini bütün boyutlarıyla aşan yeni bir zihniyeti ortaya koyuyor.

İktidar ve devlet sisteminden kopuş, kapitalizmden kopuşu getirdi, kapitalizmin Kürdistan'a girişinin sömürgeci-soykırımcı olduğunu ortaya koydu. Daha en baştan kapitalizme karşı mücadeleyi öngördü. Bunlar önemli adımlardı. Düşünce bağımsızlığının ve özgürlüğünün esasıydı. Bu yaklaşım bir bütün sistemden kopuşa götürdü. Kürt varlığını ve özgürlüğünü, tarihsel toplum gerçekliğini daha somut ve ayrıntılı tanımlayabildi. Buna göre iktidar ve devletin sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetin sol üslupla savunulması olan sosyal şovenizmden hem de ona işbirlikçilikle bağlı olan ilkel ve reformist Kürt milliyetçiliğinden koptu. İşbirlikçiliği ve ihaneti, sosyal şovenizmi sert bir biçimde eleştirdi. PKK'nin ideolojik-siyasi çizgisi bu kopuşlar temelinde şekil buldu. Bu da PKK'yi yeni bir zihniyet ve ideolojik-politik çizgi olarak ortaya çıkarttı.

Kürt varlığı ve özgürlüğü Önderliğin temel çıkış noktasıydı

Önderliksel çıkış, zihniyet yapılanışı; var olan anlayışları ve ideolojik-politik çizgileri eleştirmek temelinde oldu. Onları birçok yönüyle yanlış buldu. Onlarla bir olamadı ve onlardan koptu. İlk çıkıştaki ulus devlet ideolojisinden tümden kopamayınca hep kendi içinde çelişkili kaldı. Bu çelişkiye rağmen Önderlik hep pratik gelişmeyi esas aldı. Kürt varlığı ve özgürlüğünün mücadelesini yürütüyordu. Sadece bir teorisyen değildi, bir devrimciydi, düşünce gücü kadar eylemi de geliştiriyor, düşünceyi eylemde sınıyor, eylemi düşüncenin aydınlatıcılığında yürütüyordu. Böylece kendisi için eylemin dayanaklarını esas aldı. Kürt varlığı ve özgürlüğü temel çıkış noktasıydı. Böyle olunca düşünce alanındaki her çelişkili durumda Kürt varlık ve özgürlüğünü geliştiren pratiği esas aldı, düşünceyi yeniledi, değiştirdi. Her zaman öz güce, halkın örgütlü gücüne dayanmayı esas aldı, hiç kimseye sırtını dayamadı; özgüç, özgürlük ve bağımsızlık başından beri temel bir ilkeydi. Bunlar Önderliği yaratıcı kılan, dogmatizmin etkisinden kurtaran, üretken hale getiren temel bir duruş ve tutumlardı. Düşünce ve teorinin pratik ile çeliştiği her durumda pratiğin öğreticiliğini esas aldı, yeni bir parti yapısı ve ona dayalı yeni bir mücadele ortaya çıkardı. Ulus devlet ideolojisinin bazı kalıplarını esas alıyor olsa da teori düzeyinde, karar düzeyinde pratikte geliştiren ne olduysa onu esas aldı ve bu çelişik durum pratik gelişmeyi engelleyemedi.

Somut değişim paradigma değişimi ile oldu

Bu süreç, paradigma değişimi ile somutluk kazandı. Zihniyette özgür ve bağımsız duruş daha fazla somutlaştı. İdeolojik-politik çizgide yeni bir kuram,

yeni bir sosyalizm anlayışı gelişti. Devlet ve sosyalizmin, yine devlet ve demokrasinin çözümlenmesi yeni bir alternatif sistemin formüle edilmesini getirdi. Önderlik, böylelikle demokrasi ile sosyalizmi birleştirdi. Komünalizmin demokrasiyle, özgür birey ile bağını ortaya çıkardı. Böylece yeni bir politik program, politik çözüm modelini devlet + demokrasi şeklinde ortaya koydu. Ama toplumun, devlet dışı kendini örgütlemesi temelinde Demokratik Ulus inşasıyla Demokratik Konfederalizm sistemi temelinde yeni bir devrimsel gelişme mücadelesini ortaya çıkardı. Bu da Önderlik zihniyetinin gelişimini ifade etmektedir. Dikkat edilirse paradigma değişimini sağlayan düşünce yapısı nüve olarak en başından beri vardır. Baştan itibaren düşüncede bağımsızlığı ve özgürlüğü esas alması, Önderliği paradigma değişimine, yeni bir düşünsel sentez ortaya çıkarmaya götürdü.

Elbette bunun tarihsel toplumu teorik olarak izah eden boyutları, felsefi boyutları, ideolojik boyutları, politik-stratejik boyutları da var, çünkü bir program öneriyor. Böylelikle Önderlik bir yöntem değişikliğine de gitti. Mevcut diyalektiği dar ve dogmatik buldu. Diyalektiği reddetmedi ama bazı yönlerini eleştirdi, düzeltilmesini istedi ya da düzeltti. Yine programsal olarak devlet + demokrasi programını ortaya çıkardı. İdeolojik boyutta özgür birey ve demokratik komünü geliştirdi.

Demokratik, ekolojik, kadın özgürlüğüne dayalı demokratik toplum paradigmasını tanımladı. Toplumun politik-ahlaki gerçeğini ortaya koydu. Kadın özgürlüğüne dayalı özgür birey ve demokratik toplum tanımını geliştirdi. Bunu da kadro ve partide somutlaştırdı. En üst düzeyde yaşanır hale getirdi. Partiyi toplumsal sorunların analiz edildiği bir laboratuvar olarak tanımladı. Çözümünü partide yaratıp toplumsal mücadeleye dönüştürmeyi öngördü. Partide felsefi-ideolojik çözümü yarattı. Mevcut kadro duruşu ve kadro ölçüleri, ilkeleri onu var eden parti yaşamı ile onun ideolojik çerçevesini oluşturdu. Öngördüğü, hedeflediği, ulaşılmasını istediği toplumsal gerçekliğin bir küçük toplulukta yaşanmasını sağladı.

Bu bakımdan ideolojik çizgi, partide somutlaşan ve yaşama geçen bir çizgi oldu. Partiyi her zaman ideolojik çizginin yaşandığı bir alan olarak gördü. Kadroyu sürekli bunu gerçekleştiren, yaşayan olarak ele aldı, sonraya ertelemedi. Bunlar daha çok diğer hareketlerde sonraya ertelenen durumlardı. Önderlik ise sonra değil, anı anına kadro ve partide değişimi geliştirerek buradan topluma taşırma ve adım adım sonuca doğru giden bir değişim ve gelişme yaratma yöntemini öngördü. Yoksa bütün değişiklikleri 'devrim'den sonraya bırakan, devrimi de askeri eyleme, darbeye ya da iktidarı ele geçirmeye indirgeyen anlayışla hiçbir yere gidilemiyordu. Öyle bir devrim de, değişim de var olmuyordu. Konjonktür uygun hale geldiği zaman ideolojik-politik adımlar atılabiliyordu. Birinci Dünya Savaşı içerisinde konjonktür oluşmuştu, Rusya'da böyle bir adım atılabildi, Ekim Devrimi gerçekleşti, ama devrim temelinde ortaya çıkan gelişmeler yeterince toplumsallaşmadı ve kalıcı hale gelemediler. Bu yüzden de 70 yıl sonra çözülmekten kurtulamadılar.

Önderlik ise kişilik devrimini, zihniyet ve vicdan devrimini esas aldı. Devrimi kişilikte yapmayı, kişilikte yaşanır kılmayı, fedai militan kişiliği, özgür bireyi, özgür kadını en üst düzeyde gerçekleşmiş biçime getirerek partiyi bu düzeyde bir toplumsal öncü halinde örgütlemeyi öngördü. Toplumsal mücadelenin, yürüyüşün kurmay heyeti olarak yeni bir parti ortaya çıkardı. Baştan itibaren düzenden kopmayla başlayan, yeni bir ölçü temelinde gelişen, fedaileşen, mücadeleye en ileri düzeyde, gerilla temelinde katılan, öncülük eden, kadro ölçüsüne dayalı yeni bir parti tanımı geliştirdi. PKK'yi böyle bir parti haline hem getirdi, hem de tanımladı. Önderliğin, "Adı bir parti ama tepeden tırnağa yeni bir yaşam" sözü bunu ifade etmektedir.

Önder Apo'nun 3 Mart'ta İmralı'da ve 27 Nisan'da telefon ile yaptığı görüşmede Ortadoğu'daki sorunların çözümüne ilişkin olarak "Mesele bizim meselemizdir, Ortadoğu sorununun çözümü için bizim güçlü olmamız lazım" değerlendirmesini bu açılardan anlamak büyük önem taşımaktadır.

Buradan yola çıkarak elbette sorulması ve cevaplandırılması gereken temel sorular şu temelde olabilir: Parti'nin kadro ve militanları olarak Önder Apo'un önümüze koyduğu perspektifi ne kadar anlıyoruz ve uyguluyoruz? Önderliğin dile getirdiği sorunlar ve sorunların çözümü noktasında parti kadroları olarak kendimizi işin neresinde görüyoruz? Esası nasıl olmalıdır? Yine parti kadroları olarak Önderlik çizgisini ne kadar yaşamsallaştırıyoruz?

Önderlik zihniyet devrimini birinci devrim olarak görüyor

Dikkat edilirse Önderlik çizgisi ve tarzı başarılı olmuştur. Önderlik, zihniyet devrimini, birinci devrim olarak görüyor, bütün diğer çalışmaları ona bağlı o eksende yürütüyor. Önder Apo'nun örgütleyip geliştirdiği parti sistemi pratikte başarı kazanmıştır. Bu da birinci boyutta zihniyet devrimine, zihniyet alanındaki çalışmalara, gelişmelere dayanmıştır. İlk çıkışta küçük bir gruptu, yeni bir partiydi, bu alan için sadece sosyal bilim çalışmaları, yeni düşüncenin üretimi yeterli oluyordu. Bu temel üzerinden demokratik ulus gelişmiş, Ulusal Diriliş Devrimi gerçekleşmiştir. Şimdi ise Demokratik Kurtuluş Devrimi'nin, Demokratik Özerklik Devrimi'nin gerçekleştirilmesi hedefleniyor. Toplumun kendi demokratik özyönetimini gerçekleştirmesi, bunun eğitimini alması, örgütlemesini yapması gündeme geliyor ki, bunlar sadece sosyal bilimle yürümüyor. Bunun için daha sistemli eğitim, örgütleme çalışmasına, sanat-edebiyat gücünün kullanılmasına ihtiyaç duyuluyor. Artık sadece parti eğitimi ya da bir grup eğitimi değil, toplum eğitimi de yapılıyor. Sadece bir parti ya da grup eğitimi olsaydı bunun eğitimi için sınırlı teorik çalışmalar yeterli olurdu, ama gündeme toplum eğitimi geldi mi, yetersiz ve dar kalıyor. Zihniyet değişimini toplumda da geliştirmek gerekiyor. Yetersiz ve dar kılındığında da dönemin parti çalışması başarıyla yapılamıyor, bu da zihniyet çalışmasının gücü yapılmadığı anlamına geliyor.

O halde bu dönemin zihniyet boyutunun gerektirdiği, öngördüğü çalışmalar yeterince yürütülmesi, olmazsa olmaz kabilindedir. Bu temelde ne kadar zihniyet devrimi o kadar pratik mücadele, ne kadar ideolojik-örgütsel mücadele o kadar siyasi-askeri mücadele geliştirilebilir. İdeolojik-örgütsel mücadeleye dayanmayan siyasi-askeri mücadele başarı getirmez. Diplomasi, istihbarat, askerlik, eylem ortaya çıkarmaz. Böyle olmayan çalışmaların geliştirmediğini, kök salmadığını, sonuç vermediğini, başarı getirmediğini görmek ve anlamak önem taşımaktadır.

> **Kadın-erkek PKK kadrosunun ulaştığı özgürlük düzeyinin doğru anlaşılması, iyi sahiplenilmesi elzemdir. Bu düzeyi örgütün tümüne hakim kılmak, toplumsal harekete hakim kılmak, bütün çalışmalara hakim kılmak gerekiyor. Bu hakimiyet gelişmediği oranda da bireyci düzen yaşamı, maddiyatçı yaşam öne çıkmaktadır. Bunun arkasında da kapitalist modernite sisteminin liberal saldırılarının olduğunu bilince çıkartarak mücadeleyi en üst düzeyde yürütmek gerekiyor.**

Özgür toplumu yaratmak için öncülük ölçülerinin böyle olması gerektiği, ancak böyle bir öncüyle toplumsal değişim dönüşümün gerçekleştirilebileceği, toplumun bu ölçülere geldikçe özgürleşebileceği ve toplumsal özgürlüğün bu düzeye gelmesiyle partinin işlevini tamamlayacağı gerçeği anlaşılıp görülebilmelidir. Parti yaşamında, kadroda somutlaşan özgür birey, demokratik komün, özgür yaşam ölçüleri içselleştirilip sahiplenilmelidir. Bunun anlamına, önemine, bilincine yeterince varılması hedeflenmelidir.

Kapitalist modernite sistemi kadronun özgürlükçü yapısını bastırmak istiyor

Kapitalist sistem liberalizm ile kadronun partideki ideolojik somutlaşmasını sınırlandırmayı hedefliyor. Bu temelde kadro ölçülerini etkiliyor, onu yumuşatmaya, değiştirmeye, liberalize etmeye yöneliyor. Terörizm yaftasıyla baskı uyguluyor; suçlu, düzene ters tehlikeli insan duruşu olarak lanse etmeye çalışıyor. Kadroyu ürküterek, korkutarak, kendi kendini gizler ve savunur hale getirmek istiyor.

Böyle olunca PKK'ye karşı yıkıcı, tasfiyeci saldırılar en çok burası üzerinden yapılıyor, böylece kadroyu daraltıp başarısız kılmak istiyor. Bütün bunları başarabilmek için de kadronun ideolojik gücünü, özgürlükçü yapısını çeşitli biçimlerde saldırılarla bastırıp daraltmayı hedefliyor. Kadronun bu saldırıları ideolojik duruşla boşa çıkaramaması dış saldırıları etkili hale getiriyor ve daralma, büzülme buradan başlıyor. Kadronun ideolojik mücadele gücü haline gelmesini, politik-askeri eylemi etkili geliştirmesini engelliyor. Politik-askeri öncülüğü, komutanlığı, siyasetçiliği zayıflatıyor.

Eğer ideolojik olarak kendi gerçeğini, doğruluğunu, gücünü göremez ve kullanamazsa hiçbir zaman politik ve askeri alanda başarılı olunamayacağı bilinciyle kadronun, keskin bir ideolojik mücadele yürütmesi birincil görevidir. Partide somutlaşan ideolojik düzeyi, parti kadrosu yeterince içselleştiremiyor, yeterince sahiplenemiyor, savunmuyor. Bu durumu aşmak için Önderlik ve Parti ölçülerini esas alarak, onun dışındaki ölçülere karşı, etkili, aktif, ideolojik çizgi mücadelesi yürütmesi gerekiyor. Yanısıra kendi gücünü, ideolojik üstünlüğünü, özgürlük anlamında ulaştığı düzeyin farkına vararak, anlamlandırarak sahiplenmesi gerekiyor.

Liberalizmin saldırıları, neredeyse değişmesi gerekenin mevcut kadro ölçüleri olduğu, kadronun suçlu olduğu gibi bir algı ve baskıyı oluşturuyor, kadro bunu kıramıyor, bunu aşamıyor, onun etkisi altında kalıyor; bu psikolojiye girince kendisini topluma yansıtamıyor. Mücadelesini felsefi-ideolojik mücadeleye dönüştüremediği için dış saldırılar, liberalizmin saldırıları etkili oluyor.

Varlığını insanlığa, özgürlüğe adamış PKK kadrosu suçlu gibi gösterilmek isteniyor. Düşman bunu psikolojik savaşla yapmaya çalışıyor. Kendini insanlığa adamak sanki suçmuş gibi gösteriliyor. Bu kadar hırsızlar, yankesiciler, talancılar, katiller, iyi erdemli gibi gösteriliyor; fedai militan, özgürlük için kendini adamış olanlar ise suçluymuş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Tüm bu saldırıları bütünüyle kıracak bir tutum içerisinde girilmediği oranda da pratikte etkisiz kalma yaşanıyor. Bu kadar büyük ideolojik-politik ve toplumsal bir güç olan Hareketimizin büyük gelişmelere yol açmasını engelleyen pratik duruşlar buradan ortaya çıkıyor. Bunu kırmak için psikolojik savaşa karşı daha doğru mücadele etmek, daha fazla donanımlı olmak gereklidir.

Hangi biçimde saldırılar oluyor, nasıl etkide kalınıyor? Bu sorulara doğru cevaplar oluşturarak düzeltmeye buradan gidilmelidir. Böyle olursa zihniyet devriminin ve değişimi güçlü gelişeceği kesindir. Ama bu saldırıların yarattığı etkiler kırılamazsa, istenildiği kadar zihniyet değişiminden söz edilsin, istenildiği kadar askerlikten, siyasetten söz edilsin hiçbir işte başarının gerçekleşmeyeceğini de bilmek gerekir.

Kadın-erkek PKK kadrosunun ulaştığı özgürlük düzeyinin doğru anlaşılması, iyi sahiplenilmesi elzemdir. Bu düzeyi örgütün tümüne hakim kılmak, toplumsal harekete hakim kılmak, bütün çalışmalara hakim kılmak gerekiyor. Bu hakimiyet gelişmediği oranda da bireyci düzen yaşamı, maddiyatçı yaşam öne çıkmaktadır. Bunun arkasında da kapitalist modernite sisteminin liberal saldırılarının olduğunu bilince çıkartarak mücadeleyi en üst düzeyde yürütmek gerekiyor. Bu saldırılar PKK'ye karşı çok planlı ve örgütlü bir biçimde yürütülüyor. Bu kadar baskı oluşturmak, Önderliğe bu kadar saldırı, İmralı tecrit ve işkence sisteminin bu kadar ağırlaştırılması, PKK'nin terör örgütü listelerine konması, her gün durmadan yüzlerce TV kanalının her dilden PKK'yi terör örgütü olarak lanse etmesi hep psikolojik baskı oluşturmak içindir. Bu anlamda müthiş bir psikolojik saldırı vardır.

Kürt sorunu öyle bir sorun ki, insanlığın kaderini doğrudan ilgilendiriyor

'PKK, ideolojik etkinliğini, hakimiyetini kaybediyor!' değerlendirmesi yapılıyor, bu söylem tamamen işin gerçeğini ters yüz etme ve gerçekleri saptırarak algı oluşturma amaçlı yapılıyor. Tam tersine PKK ideolojik hakimiyetini kaybetmiyor, çok üst düzeyde bir ideolojik hakimiyeti ve gelişimi var. Fakat sorun, partinin kendi düzeyini kadroya yeterince özümsetememesinde yatıyor. Dolayısıyla ideolojik mücadele yürütmesi gereken güç, sonuç alıcılık temelinde yeterince ideolojik mücadele yürütemiyor, ideolojik mücadele yürütemeyince kendisini zayıf kılıyor, kapitalist modernite bireyciliği etkili hale geliyor, ideolojik etkinlik karşı tarafa geçiyor. Mücadele edilmesi gereken durum budur.

Bir diğer husus ise; bağımsız olma alanı en başta zihniyet ve düşünce alanıdır. Önderlik "Siyasette bağımsızlık olmaz" dedi. Siyaset başkalarıyla ilişkilenme, ittifak ve çatışma alanıdır. Onun için ayrı duramazsın, kopamazsın. Düşman da olsa dost da olsa birileriyle ilişki halindesin. Siyaset alanı böyledir. Askeri alan da o tarzda bir mücadeledir. Bağımsız ve özgür olunan alan düşünce alanı, ideolojik alan, zihniyet alanıdır. Düşüncede, zihniyette bağımsızlığı ve özgürlüğünü sağlayamayan hiçbir güç elbette özgür ve bağımsız olamaz, kendi çıkarlarını öngöremez. PKK'yi diğer partilerden temelde ayıran bu bağımsızlıkçı ve özgürlükçü yanıdır. Bu anlamda PKK, hiçbir zaman bağımsızlık ve özgürlükten vazgeçmiş bir hareket değildir. Bağımsızlıkçı çizgisi baştan beri esastır, şimdi de esastır. Onun içeriğinde, aracında, paradigmasında değişim ve gelişmeler olmuştur, ama bağımsızlıkçı ve özgürlükçü karakterinde bir değişiklik yoktur. Esas olan budur ve PKK'nin bir bağımsızlık hareketi olmasını ifade eden gerçeklikte budur.

Düşünce, teori, ideolojik mücadele, propaganda-ajitasyon; zihniyet alanı önemli ve hassas alandır. Siyasette ve askerlikte hata yaparsın, düzeltmesi kolaydır, büyük hatalar yapmazsan, ağır yenilgilere yol açmazsan düzeltebilirsin, ama zihniyet alanındaki hataların düzeltilmesi zordur. O nedenle titizlikle üzerinde durulması gereken bir alan durumundadır.

Esas değişim ve gelişme, kadroya yöneltilmiş bu psikolojik savaş saldırılarını kadronun anlayarak kırabilecek bir devrimci duruş ve mücadele gücü ortaya koymasıyla mümkündür. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin insanlığın sorunlarına çözüm gücü olduğunu görmek ve buna inanmak gereklidir. Bunlar birbiriyle bu kadar iç içedir. Son tahlilde bütün bunlar Kürt sorununun çözümüyle bağlantılıdır. Kürt sorunu da öyle bir sorun ki, insanlığın kaderini doğrudan ilgilendiriyor. Çünkü insanlığın geleceğini tehdit eden zihniyet ve siyasetin aynı zamanda Kürt sorununu da ortaya çıkartan zihniyet ve siyaset olduğunu hiçbir zaman unutmamak gerekiyor. Birbiriyle bu kadar bütün ve iç içedir. Dolayısıyla Kürt sorunu denen soykırım sistemine karşı mücadele etmek, Kürt varlığını ve özgürlüğünü geliştirmek insanlığın da kaderini etkileyecek bir zihniyet ve siyaset değişimini ortaya çıkartacak düzeydedir. İktidarcı-devletçi sistemin yarattığı tüm tehlikeden insanlığı kurtaracak özgürlük ve demokrasi zihniyetini, siyasetini etkili kılacak bir konumdadır. O açıdan Kürdistan Özgürlük Mücadelesini sadece Kürdistan ile sınırlı görmemek, dar ele almamak gereklidir. Üçüncü Önderlik Doğuşu ulusal düzeyi aşan, uluslararası düzeye ulaşan, küreselleşen gerçeği önemsenmeli ve iyi anlaşılmalıdır.

■■■

Mayıs şehitlerinin anısına layık olmak

Birleşik devrim mücadelesini yükseltmekle mümkündür

Cemal Şerik

Apocu Hareket her ne kadar Kürdistan Devrimi'ni geliştirirken Demokratik Ulus bilinciyle hareket etmişse de özünde enternasyonalist bir harekettir. Apocu Hareketi böylesi bir özelliğe sahip olmaya götüren de bilimsel sosyalizmi esas almasıdır. Kürdistan Devrimi'nin başarısında Türkiye başta olmak üzere tüm Ortadoğu devriminin ve dünya devriminin başarısını görüyor olmasıdır. Böylesi bir amaca, böylesi bir dünya görüşüne sahip olan bir hareketin de çıktığı koşullar itibariyle dayandığı temeller vardır. Dayandığı temeli de bugünkü Kürdistan ve Türkiye gerçekliği oluşturmaktadır. Tabii burada Kürdistan derken kastedilen Kürdistan bütünlüğü içerisinde Bakurê Kurdistan'dır. Çünkü Apocu Hareket Bakurê Kurdistanlı öğrenci, aydın gençlik tarafından oluşturulan bir harekettir. Türkiye ile ilgili olan boyutu Apocu Harekete öncülük edenlerin özellikle de Türkiye metropollerinde daha çok da Ankara'da öğrenim görmek üzere giden öğrenci gençlikten oluşmasıdır. İdeolojik temellerini buradaki öğrenci gençlik içerisinde etkili olan sosyalist düşüncelerden almış, Kürdistan somutunda özgürlük mücadelesine dönüştürebilmeyi başarabilmişlerdir. PKK'nin oluşum temellerinde bu gerçeklik vardır. Bunun daha doğru anlaşılması açısından Apocu Hareketin oluşumuna temel teşkil eden bu gerçekliğin o günkü koşullarının doğru bilince çıkarılması ve özümsenmesi gerekir.

Sol-sosyalist ve Kürdistani olma özelliği Önder Apo'da bir arada olmuştur

Apocu Hareketin ortaya çıktığı koşullar 1970'li yılların başıdır. Resmi tarihi 1973'ün Nisan'ında Önder Apo'nun Çubuk Barajı'nda bir grup arkadaşı ile yapmış olduğu toplantı ile başlar. Fakat Önder Apo'nun çıkışı, bir grup oluşturma doğrultusunda atmış olduğu bu ilk toplantı ile olsa da sosyalist, sol-devrimci düşüncelere ilgisi ve Kürdistani arayışlarının varlığı önceki yıllara dayanır. Önderlik, Kürdistani düşünceleri daha çocukluk döneminden itibaren çözümlemeye çalışır. O zamandan Kürtlüğün farkına varmıştır. Bu dönemde, Kürt olarak önüne nasıl bir yaşam çerçevesi çizildiğinin farkına varmaya başlamıştır ve redleri gelişmiştir. O redleri temelinde de, 'nasıl bir çıkış yapılmalı' arayışı içerisine girmiştir. Çocukluğunda arkadaşlarıyla oluşturduğu oyun grupları, orta, lise ve Tapu Kadastro okulu dönemindeki arayışları bu çerçevede gelişmiştir. Tapu kadastro eğitimini görmek için geldiği Ankara'da da o zamanki siyasal düşünsel, atmosfer ilgisini çekmiş ve ondan uzak kalmamıştır. Arayışları başlamıştır. O arayışlarının da kapsamı geniştir. İçinden geldiği toplumun özellikleri o arayışlarında etkisini göstermiştir.

Başlangıçta din ile ilişkisi, dine ilgisi vardır. Namazını kılan, orucunu tutan bir öğrenci durumundadır. O zaman çevresinde farklı siyasal görüşler vardır. Necip Fazıl Kısakürek gibi kişilerin konuşmalarını dinleme durumu vardır. Fakat o süreçte de gelişen sol-sosyalist hareketlerden de etkilenmesi söz konusudur. 'Sosyalizmin Alfabesi' kitabını okumasıyla birlikte ise artık arayışlarında giderek sosyalizmden yana tercihinde derinleşmesi söz konusudur. Öğrenim için gittiği İstanbul'da bu arayışları daha fazla gelişmiştir. Sosyalist hareket, devrimci gençlik hareketleri bir yükseliş içerisindedir. Onlara yakın bir ilgi vardır. Fakat bu ilgiyle birlikte de o zamanlar faaliyet yürüten DDKO ile de ilişkilidir. DDKO'ya gitmiştir, toplantılarına, seminerlerine katılmıştır. O açıdan sol-sosyalist özellikle Kürdistani olma özelliği Önder Apo'da hep bir arada olmuştur. Bunlar arasında Önder Apo bir tercih yapmamıştır. O zaman bu tür tercihlerde bulunanlar da vardır. Bazılarında ya DDKO içerisinde yer alıp Türkiye gerçeğinden uzaklaşarak Kürdistani boyutta kendini sınırlı tutma, sol-devrimci çıkıştan kendini uzak tutma ya da o zamanki Türkiye devrimci gençlik hareketi içinde aktif yer alarak Kürdistan sorununun çözümünü Türkiye devriminden sonraya bırakma yaklaşımı vardı. Önder Apo bu iki yaklaşımın dışında bir tutum belirlemiştir.

Önder Apo, düşmanın devrimci hareketlere darbe vurmaya çalıştığı bir süreçte sorumluluk üstlenmiştir

Bu belirlemiş olduğu tutuma da en yakın olarak gördüğü Mahir Çayan ve arkadaşlarının öncülük ettiği harekettir. Önderliği o hareketten yana eğilimini belirlemeye götüren de o hareketin devrimci militan özellikleridir. Kürt sorunu konusunda da cesur düşüncelere sahip olmalarıdır. Mahir Çayan'ın kişiliğinin Önder Apo üzerinde yaratmış olduğu bir etki vardır. Doğal olarak, yönünü Mahir Çayan'ın öncülük ettiği harekete doğru belirlemiş olması Önder Apo'nun yürüyüşüne, araştırmalarına, incelemelerine, sol hareket içerisinde yer almasına yön vermiştir. Önder Apo, İstanbul Hukuk Fakültesi'nden sonra Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde de bu eğilimini sürdürmüştür. Tabii bu süreç Türkiye'de sol hareketin yaygınlaştığı, fakat buna karşı da Türkiye'deki faşist generallerin yaşanan sürece müdahale hazırlığında olduğu bir dönemdir. Süleyman Demirel başbakandır, dönemin Adalet Partisi hükümetine muhtıra vermişlerdir. O muhtıra ile hükümeti hizaya getirerek istifaya zorlamışlardır. Ardından da Türkiye'de sıkıyönetim başlamıştır. O sıkıyönetim döneminde de ilk yapılmaya çalışılan devrimci gençlik hareketini bastırmak, tasfiye etmektir. O zaman gelişen 15-16 Haziran gibi işçi hareketlerini boğmaktır. Gelişen sol-sosyalist düşüncelerin toplum üzerindeki etkisini kırmaktır. Tabii bununla birlikte Türkiye'de gelişen sol hareket Kürdistan'da da etkili olmaya başlamıştır. Kürdistan'da örgütlenen hareketler vardır. Dersim, Meletî, Siwêreg, Qerejdağ, Semsûr ve Kürdistan'ın birçok yerinde örgütlenen hareketler de vardır. Bunların Kürdistan toplumunu etkileme durumu vardır. İşte sıkıyönetimle yapılmaya çalışılan, tüm bu devrimci muhalefet güçlerinin bastırılmasıdır.

O süreçte devrimci, solcu bilinen, toplum içerisinde etkili olan birçok devrimci, aydın, yazar gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiş ve zindanlara altılmıştır. Bununla birlikte Kürdistan'da köylere jandarma-komando baskıları düzenlenmiş, insanlar meydanlarda işkencelerden geçirilmiş, gözaltına alınmıştır. Bu dönemde örgütlü olan çeşitli gruplar ve dernekler devlete karşı ciddi bir mücadele başlatmamış ve devletle karşı karşıya gelmemişlerdir. DDKO üyeleri hakkında Kürtçülük davası açılarak cezaevlerine alınmışlardır. İşte Önderlik böylesi bir süreçte Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrenimine devam etmiştir. Tabii o zamanlar Önderlik, Mahir Çayan çizgisini izlemektedir. Ama o zaman Mahir Çayan gibi arkadaşlarının kurduğu Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'nin o bilinen önder kadrolarından da değildir. Onlarla hareket eden konumdadır, aktiftir. Öylesi bir özelliği var. Devrimcilerin önemli bir kısmı tutuklanmış, önemli bir kesimi de çatışmaya girmiş ve şehit düşmüşlerdir. 1971'in 1 Haziran'ında Hüseyin Cevahir İstanbul Maltepe'de şehit düşmüştür. Mahir Çayan yaralı yakalanmıştır ama daha sonra kaçmıştır. Bununla birlikte faşistler tarafından, polisler tarafından önceki dönemde öldürülen Taylan Özgür gibi devrimciler vardır. Daha sonra Mahir Çayan ve arkadaşları Kızıldere'de 30 Mart 1972'de şehadete ulaşmışlardır.

1970 yılının o devrimci önderleri farklı örgütler kurdular; Sinan Cemgil, Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş, Kadir Manga bunlar THKO'yu; Mahir Çayanlar ardından THKPC'yi oluşturdular. Daha sonra İbrahim Kaypakkaya, Doğu Perinçek'in ihanet çizgisini gördü, ona karşı devrimci çizgiyi temsil temelinde TKP-ML'yi ve onun ordusu TİKKO'yu oluşturdu. Bunların farklı örgütler de olsa, farklı örgütlerin öncü kadroları da olsa hiçbir zaman birlikte mücadele etmekten geri kalmadılar. Örgütleri farklıydı ama bunların arasındaki ilişki devrimci yoldaşlıktı. Devrimcilik ortak paydaydı. Onun üzerinden hiçbir zaman birlikte mücadele etmekten geri kalmadılar.

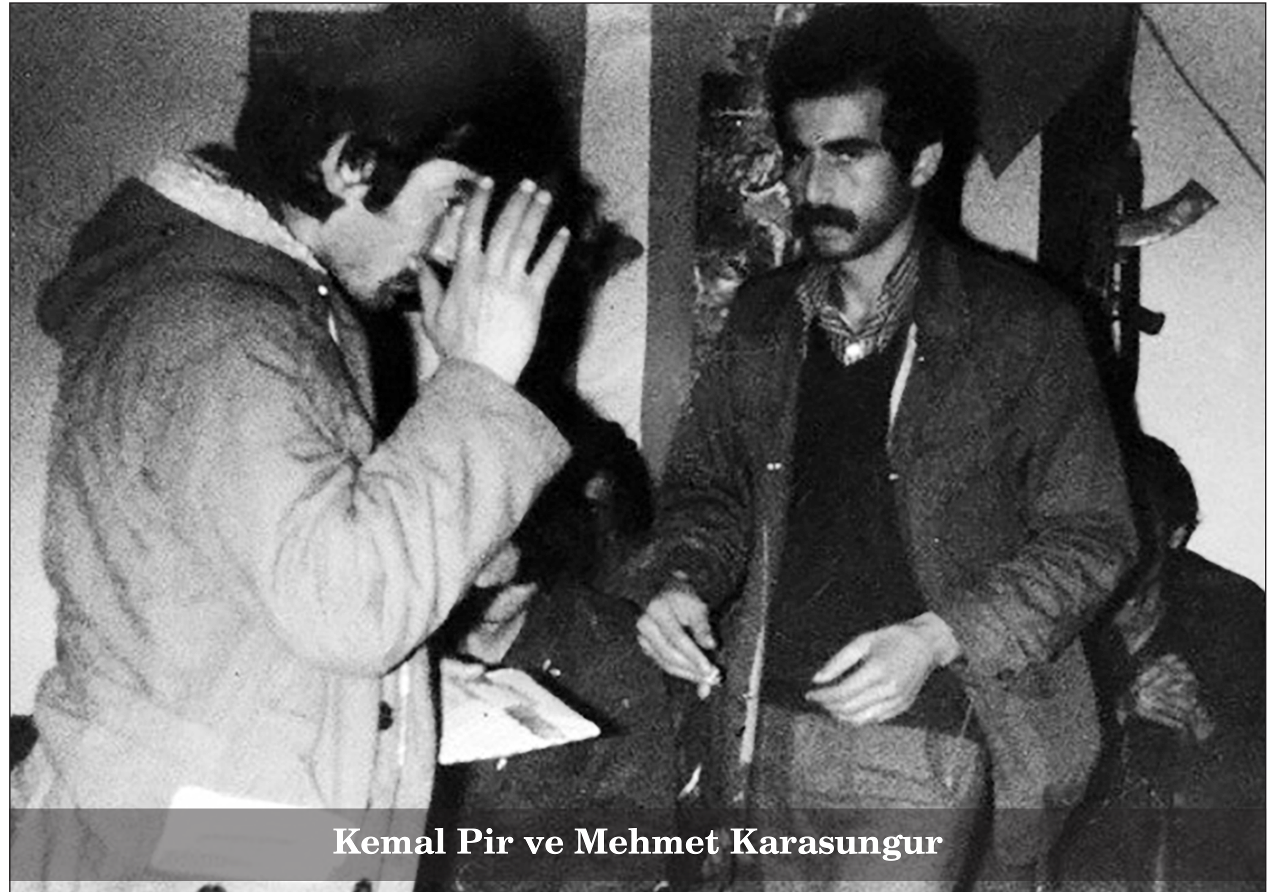

Önder Apo düşmanın devrimci-sol hareketlere darbe vurmaya çalıştığı bir süreçte sorumluluk üstlenmiştir. Bulunduğu Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrenci gençliğe öncülük eden konuma gelmiştir. Mahir Çayan ve arkadaşları şehit düştükten sonra Önder Apo, Mahirlerin anısına öncülüğünü yaptığı protesto eyleminde arkadaşları ile birlikte gözaltına alınmıştır ve tutuklanarak Mamak cezaevine gönderilmiştir. Önder Apo, Mamak cezaevinde derin bir yoğunlaşma yaşayarak o zamanki siyasal süreçlerden sonuçlar çıkarmış, pratiği çözümlemiş, kafasında oluşan birçok soruya cevaplar bulmuştur. Kendisi zindandayken Deniz Gezmiş ve arkadaşları idam sehpalarında katledilmiştir. Tüm bunların izlerinin canlı olduğu bir dönemde 1972'nin Kasım ayında cezaevinden çıkarak Ankara'da kalmaya devam etmiştir. Cezaevi sürecinden sonra Ankara'da birlikte kaldığı ilk arkadaşlar Haki Karer ve Kemal Pir'dir. Aslında her ne kadar Apocu Hareket'in Çubuk Barajı toplantısı çıkışının ilk adımı olarak görülse de aslında tohumlarının serpilip, ideolojik bir çerçeveye kavuşması, Kemal Pir ve Haki Karer ile birlikte Önderliğin aynı evde yaşayarak yürüttükleri tartışmalar, oluşturdukları yaşam ilişkisiyle başlamıştır. Önder Apo daha sonraki değerlendirmelerinde Apocu Hareketin çıkışını da 1970'lerdeki Türkiye'deki devrimci çıkışın mirasını sahiplenme çıkışı olarak adlandırmıştır. Denizlerin, Mahirlerin anısına sahip çıkma olarak değerlendirmiştir. Cezaevinden çıktıktan sonraki ilk adımları da bu yöndedir. Devrimci önderler şehit düşmüşlerdir, onların yoldaşı olarak onların mücadelesinin devam ettirilmesi, yükseltilmesi Önder Apo'nun öncelikli amacıdır. Haki Karer ve Kemal Pir ile yol arkadaşlığının da ilk temellerini oluşturan Önderliğin bu bakış açısı olmuştur. Haki Karer ve Kemal Pir'in şahsında Türkiye halkıyla birlikte yürümeyi amaçlamıştır. Aslında Haki Karer, Kemal Pir ve Önderliğin yoldaşlığı Kürdistan ve Türkiye halklarının birleşik devrimci mücadelesinin temelini oluşturur. Bu birliktelik de 1970 sürecinde şehit düşen devrimci önderlerin Mahirlerin, Denizlerin, 18 Mayıs 1973'te katledilen İbrahim Kaypakkayaların anısına verilen en anlamlı yanıttır. Apocu Hareketin 1970 sürecinde katledilmiş olan devrimci önderlerle ya da o süreçte katledilen Mayıs şehitlerinin anısına bağlılıkla ilişkisi görülmek isteniyorsa Önder Apo'nun şahsında Apocu Hareketin çıkışında esas almış olduğu ilke ve hedeflere bakmak gerekir. Apocu Hareket bu anlamda Mayıs şehitlerinin anısını yaşatan bir hareket olmuştur. 1970'li yılların Mayıs şehitleri; 1971 yılının 30 Mayıs'ında Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özüdoğru'yla Nurhak dağlarında başlayıp 6 Mayıs 1972'de idam sehpalarında katledilen Deniz, Yusuf, Hüseyin'le, Dersim'de tutsak düşen ve 1973'ün 18 Mayıs'ında Diyarbakır'da işkenceyle katledilen İbrahim Kaypakkayayla da devam eden bir şehitler zincirini ifade ediyor. Apocu Hareketin çıkışı da tüm bunların anısına verilen en anlamlı yanıt oluyor.

Apocu Hareketin çıkışında temel teşkil eden Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin anısından uzaklaşmak yoktu

Apocu Hareketin kendini örgütsel bir düzeyde ifade etmesini de böylesi bir çıkışa bağlı olarak ele almak gerekiyor. Apocu Hareket ilk başta bir Kürdistani örgüt olarak ortaya çıkmadı. İlk ortaya çıktığında da sadece Kürdistanlılardan oluşan, Kürdistan Devrimi'ni hedefleyen bir örgüt kurma hedefi de yoktu. O zamanki hedefi Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcileri ortak bir noktada bir araya getirerek birleşik devrim hareketinin ortaya çıkarılmasıydı. Tabii bu birleşik devrim hareketi içerisinde Kürtlerin de kendilerini iradi olarak temsil etmeleri, Türkiyelilerin de kendilerini iradi olarak temsil etmeleriydi. Aslında bu iradi temsillerin de bir halklar temsili şeklinde ifadeye kavuşmasıydı. Bu yönüyle Kürdistan ve Türkiye halkı kendisini iradi olarak bu birlik içerisinde temsil edebilmeliydi, burada iradenin ortaklaştırılması esastı. Yani Kürdistan halkının iradesinin Türkiye halkına, Türkiye halkının iradesinin Türkiye toplumuna teslim edilmesi değil ya da birinin diğerinden öncelikli ele alınması değil; halkların eşitlik ve özgürlük temelinde ortak hedefler doğrultusunda bir araya gelmesiydi. Önderliğin böylesine bir yaklaşımı vardı, böyle bir düşünce yapısına sahipti. Haki Karer ve Kemal Pir ile oluşturmaya çalıştığı buydu. Ve bunun çok uzun süre mücadelesini yürüttü. Önder Apo'nun Ankara'da oluşan devrimci gençlik örgütleri, öğrenci gençlik örgütleri içerisinde yapmaya çalıştığı da buydu. ADYÖD örgütlenmesinde Önderliğin hedefinde bu vardı.

1971'de muhtıra verilmiş, sol hareket darbe yemiş ama öğrenci gençlik kendisini 73'lerle birlikte toparlamaya ve aktif bir hale gelmeye başlamıştı. 12 Mart darbesini gerçekleştirenler bu yönüyle hedefine ulaşamamıştı. Aslında rüzgar ekmiş, fırtına biçmişlerdi. Mahir Çayanların şehadeti, Denizlerin idam edilmesi, İbrahim Kaypakkaya'nın işkence de katledilmesi öğrenci gençliği çok daha fazla aktifleştirmiş, onların mücadelesini devralmalarına neden olmuş ve hesap sorma arayışları içerisine çekmişti. Bu, toplum üzerinde çok büyük bir etki yaratmıştı. Üniversite gençliği de bu etkiyi en dorukta yaşayandı. Dernekler de bu gençler tarafından kurulmaya başlandı ve o mücadele içerisinde Deniz Gezmiş'in çizgisini savunanlar da vardı, İbrahim Kaypakkaya'nın da, Mahir Çayan'ın da çizgisini savunanlar vardı. Önderlik, bunların hepsinin ortak temsil edilmesi ve birlikte hareket etmesinden yanaydı ve bunun mücadelesini verdi. O süreçte bazı çevreler DDKD'ler şeklinde örgütlenerek Kürdistani yönünü ön plana çıkarmaya başladılar. Burjuva-milliyetçi çizgideydiler, sol-sosyalist özellikleri yoktu. Kimileri kendilerini öyle gösterseler de burjuva-milliyetçi-reformist çizgiydi, devrim diye bir hedefleri yoktu. Ama Türkiye'deki o sol hareketler içe-

Kemal Pir ve Mehmet Karasungur

risinde de Kemalizm'in etkisini taşıyan ve sosyal şoven çizgide olan eğilimler de ortaya çıktı. Bunlar Kürt sorununa uzak durmaya başladılar. Onlar da böylesi bir yaklaşım içerisine girince Kürdistan ve Türkiye'deki sol hareket içerisinde böyle çizgisel ayrım da ortaya çıktı. Önder Apo bu ayrıma karşı mücadele etti. Bir yanda sosyal şovenizme karşı diğer yanda ilkel milliyetçi-burjuva-reformist çizgiye karşı da mücadele etti. Bu mücadeleyi uzunca bir süre sürdürdü ama belirli bir noktaya gelince birleşik devrimci hareketi öylesi bir örgütlenme içerisinde bir araya getirmesi olanaksızlaştı. O ideolojik mücadele döneminde olanaksızlaşınca Önder Apo birlikte hareket ettiği arkadaşlarla, öncü grupla, kendi içerisinde resmi ilişkisi olan bir grup örgütlenmesi içerisine girdi. Ama o oluşturulan grup örgütlenmesinin içinde de hiçbir zaman Türkiye halkına uzaklık yoktu.

Apocu Hareketin çıkışında ona temel teşkil eden Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin anısından uzaklaşmak yoktu. Yine hedefinde birleşik devrim vardı. Kürdistan ve Türkiye toplumlarının ortak mücadelesi vardı. Burada içerisine girilen farklı örgütlenme ise aslında halkların iradesinin temsilini ifade ediyordu. O zaman yapılan tartışmalarda da Apocu Hareket bağımsız ülke örgütlenmesini savundu. Bağımsız ülke örgütlenmesini savunurken de ortak devrime karşı çıkmadı. Apocu Hareket; Devrim ortak olacaksa da buna karar verecek olan halklardır, şeklinde bir tutumun sahibi oldu. Bir yanda bu çizgiyi savunurken diğer yanda Kürdistan'daki örgütlenmesini derinleştirdi. Kürdistan halkının iradesini temsil eder bir konuma geldi. 12 Eylül darbesi yaklaştığında da 12 Eylül faşizmine karşı birleşik devrim mücadelesini savundu, ortak bir örgütlenme, birleşik bir mücadele geliştirilebileceği yönünde görüşlerini ortaya koydu. Bunun için de Önder Apo bizzat Hareketin merkezinde yer alan arkadaşları görevlendirdi.

Bu arkadaşlar üzerinden de o zaman Türkiye'deki belirli sol hareketlerin etkili insanlarıyla-kadrolarıyla tartışmalar yürütüldü, görüşmeler yapıldı. 'Darbe gelecek, bu darbe koşullarında sol-devrimci hareketlerin birleşmesi gerekir, örgütlü hareket etmesi gerekir, bizim görüşümüz böylesi bir birliğin yaratılmasından yanadır' diyerek resmi olarak görüşler iletildi, görüşmeler yapıldı. Ama Apocu Hareketin, -ki o zaman PKK kurulmuştu- PKK'nin bu çabalarına Türkiye'deki sol hareketler içerisinde sıcak bakanlar da oldu, tartışıldı, reddetmediler; ama bununla birlikte açıktan kabul etmeyenler de vardı. Bu aslında Denizlerin, Mahirlerin, İboların anısına verilebilecek en anlamlı karşılıktı. Çünkü Deniz Gezmiş olsun, Mahir Çayan olsun, İbrahim Kaypakkaya olsun, 30 Mayıs 1971'de Nurhaklarda şehit düşen Sinan, Kadir, Alparslan olsun onların hepsi 12 Mart askeri faşist darbesinin gerçekleştiği koşullarda katledilmişti. 1980'li yıllara gelindiğinde de tekrar Türkiye'de askeri faşist darbenin gerçekleşeceği tüm yönleriyle açığa çıkmıştı. 1970'lerde şehit düşen o devrimcilerin anısına verilecek en anlamlı karşılık da ayak sesleri duyulan faşist darbeye karşı birleşik direniş örgütü oluşturarak mücadele etmekti. O yapılsaydı gerçekten de Sinanların, Denizlerin, Mahirlerin, İboların anısına gerçek anlamda karşılık verilmiş olacaktı. Bu yönüyle 1970 yılında katledilen o devrimcilerin hem mücadele gerçekliğinden hem de onların anılarına olan bağlılık bunu gerektiriyordu.

Dönemin devrimcilerinin örgütleri farklıydı ama aralarındaki ilişki devrimci yoldaşlıktı

Şunu çok açıkça söyleyebiliriz; 1970 yılının o devrimci önderleri farklı örgütler kurdular; Sinan Cemgil, Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş, Kadir Manga bunlar THKO'yu; Mahir Çayanlar ardından THKPC'yi oluşturdular. Daha sonra İbrahim Kaypakkaya, Doğu Perinçek'in ihanet çizgisini gördü, ona karşı devrimci çizgiyi temsil temelinde TKP-ML'yi ve onun ordusu TİKKO'yu oluşturdu. Bunların farklı örgütler de olsa, farklı örgütlerin öncü kadroları da olsa hiçbir zaman birlikte mücadele etmekten geri kalmadılar. Örgütleri farklıydı ama bunların arasındaki ilişki devrimci yoldaşlıktı. Devrimcilik ortak paydaydı. Onun üzerinden hiçbir zaman birlikte mücadele etmekten geri kalmadılar. Aralarında bir sosyalist rekabet vardı ama bu onların devrimci yoldaşlık ilişkilerini hiçbir zaman engellemedi. Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan yakalandıklarında, İdamla yargılandıklarında Mahir Çayan ve arkadaşları onları kurtarmak amacıyla eylem gerçekleştirdiler. Mahir Çayan ve arkadaşları Ordu Ünye'de İngiliz teknisyenleri radardan aldıklarında, eyleme gittiklerinde yalnız değillerdi. THKPC öncü kadroları ile birlikte THKO öncü kadrolarından Ömer Ayna, Cihan Alptekin'de oradaydı. Öyle birlikte ortak eylem gerçekleştirmişlerdi. 1980 12 Eylül darbesine karşı da aslında Türkiye'de sol hareketlerin yapması gereken bu devrimci yoldaşlık çizgisine sahip çıkarak onların anısına faşizme karşı birleşik direniş cephesini oluşturmaktı. Bu yönüyle Önder Apo, 1970 yılında şehit düşen başta Mayıs ayı şehitleri olmak üzere tüm şehitlerin anısına, 12 Eylül faşizmine karşı mücadele etmek istedi. Bu mücadelenin de sahibi oldu. Şimdi Önderliği böylesi bir düşüncede ısrarlı olmaya götüren neydi, bunun da doğru anlaşılması gerekir.

Önder Apo, Ankara Mamak Cezaevi'nde yatarken 12 Mart sürecini iyi değerlendirdi. O zamanki sol hareketlerin mücadelesini, örgütlenme düzeyini

iyi değerlendirdi. Yaşanan yetersizlikler neydi, onlardan iyi sonuçlar çıkardı. 12 Mart sürecini değerlendirirken Mahirleri, Denizleri, İbrahimleri değerlendirirken Önder Apo üç temel noktaya dikkat çekmişti. **Birincisi;** provokasyona gelmemekti. **İkincisi;** ağır baskı koşulları oluştuğu zaman farklı nefes boruları rolünü oynayabilecek çıkış noktalarının aranmasıydı. **Üçüncüsü** de; yedekler dahil her ihtimale karşı alternatif hazırlıkların yapılması. Örgütsel anlamda Önder Apo bu çıkardığı sonuçlarla faşizme karşı tedbirlerini alırken aynı zamanda da 12 Mart darbesi ardından şehit düşen o devrimci yoldaşların pratiğinden çıkartılan sonuçlarla hareket etti. Şunu burada açık olarak söylemek gerekir; PKK'nin 12 Eylül faşizmine karşı direnişinin temellerini oluşturan; Önder Apo'nun 1970 sürecinde şehit düşen devrimcilerin mücadele pratiklerinden çıkarmış olduğu sonuçlardır. Bu yönüyle PKK sadece çıkışı ile değil, parti olarak oluşumu ve 12 Eylül faşizmine karşı direnişiyle de 70 döneminin devrimci önderlerinin anısına en güçlü şekilde sahip çıkmayı başardı.

FKBDC'den çekilenler oldu fakat PKK o çizgide ısrar etti

12 Eylül sonrası süreç de aslında PKK'nin bu mücadeledeki ısrarının en somut bir şekilde yaşanmasına tanıklık etti. 12 Eylül darbesi yapıldığında PKK, öncesinden gerilla savaşına hazırlık için geri hatlar oluşturmuştu. Lübnan'da Filistin hareketleriyle ilişki içerisine girerek gerilla mücadelesinin başlatılması hazırlıklarını yapmıştı. Bu anlamda 12 Eylül'den önce PKK bunun hazırlığı içerisinde olan bir hareketti. Bu temelde planlamaları da vardı. Kemal Pir arkadaş tekrar tutsak düştüğünde aslında bu planı uygulamaktan sorumluydu. Siverek Direnişi'ndeki tecrübeyi gerilla mücadelesine dönüştürme görevinden sorumlu olan arkadaştı. O görev ile Filistin sahasından gelmişti. Egîd arkadaşla birlikte öylesi bir görevi vardı. Fakat tutsak düştü. Kemal arkadaşın tutsak düşmesi, yerine getirilmesi gereken bu görevin daha sonraki sürece ertelenmesine neden oldu. PKK 12 Eylül darbesi sürecine böylesi bir hazırlık sürecindeyken girdi.

12 Eylül'le birlikte koşullar değişti. Koşullar değişince Türkiyeli sol hareketler çok ciddi darbe yediler. PKK'den de 12 Eylül öncesinde yakalananlar vardı. Öncü kadrolar dahil yakalanmalar oldu. Ama PKK'nin, Türkiye'deki diğer sol hareketler gibi örgütselliği dağılmadı, örgütlülüğünü korudu. Tutsak düşen kadroların yerine yenilerini görevlendirdi, eğitti, hazırladı. PKK bu hazırlıkları yaparken, bu sürece Türkiye'deki sol hareketleri de ortak etmek istedi. Türkiye'deki sol hareketlerin darbe ardından tutsak düşmemiş birçok öncü kadrosunun güvenli alanlara taşınmasında PKK çok önemli bir rol oynadı. Sadece açmış olduğu kanalları kendisi için değerlendirmedi, Türkiye sol hareketinin de hizmetine sundu. Mesela öylesi bir süreçte Gürcan Özcan arkadaş şehit düştü. PKK'nin Türkiye faaliyetlerinde öncü düzeyde önemli görev ve sorumluluk yürüten bir arkadaştı. O arkadaş öylesi bir süreçte şehit düştü. Bununla birlikte Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nin örgütlenmesi faaliyetlerini yürüttü. Acilciler, Sosyalist Vatan Partisi, Emek Partisi, Devrimci Yol adına Devrimci İşçi vardı, böyle dokuz hareketten oluşan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nin kurulmasına öncülük eden hareketlerden biri oldu. İmkanlarını da o cephe içerisinde yer alan örgütlerle, guruplarla paylaştı. O açıdan Deniz Gezmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların, Sinan Cemgillerin anısına bu yönüyle 12 Eylül'den sonra da faşizme karşı birleşik bir cephenin örgütlenerek cevap verme arayışında ısrar etti. Bu ısrar sonucu Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi kuruldu. Fakat çeşitli yanlış eğilimler Önder Apo'nun bu çabasını sabote eden yaklaşımlar içerisine girdiler. Bazıları FKBDC'den çekildiler, farklı düşünceler ortaya koydular. FKBDC'nin oluşum nedenlerini savunamaz hale geldiler. Fakat PKK o çizgisinde ısrar etti. Kürdistan'da silahlı gerilla hareketi başladığında da Türkiyeli sol, devrimci hareketlere yine birleşik mücadele çağrısında bulundu.

O döneme ait Kürdistan'da Zor'un Rolü adlı kitap açılıp, okunursa herkes şunu rahatlıkla görür; PKK Kürdistan'da gerilla mücadelesine daha başlamadan önce önüne koymuş olduğu hedefler içerisinde Türkiye halkları ile ortak mücadele vardır. Temel taktiklerini belirlerken de bunu ortaya koymuştur. Ve Kürdistan'da silahlı mücadele belirli bir noktaya geldikten sonra bunun Türkiye toplumunun devrimci mücadelesi ile Türkiye'deki ayaklanmalarla bütünleşmesinin devrimin güvencesi, gelişmesinin garantisi ve bir sonuca ulaşması için ulaşılması gereken temel hedeflerden biri olarak belirlenmiştir. Bunların hepsi de tabii ki Apocu Hareket'in çıkışındaki temelleri olan bağıyla alakalıdır. Mücadelenin en geliştiği dönemlerde de bu olmuştur. Tüm imkanlarını Türkiyeli sol hareketlere açmıştır. Gerilla kamplarında eğitimler vermiştir, imkanlarının hepsini paylaşmıştır. Bu açıdan o çizgide ısrar etmiştir, devam etmiştir. Birlik platformları oluşturmuştur. Bütün bu çabalar PKK'nin o birleşik mücadele çalışmalarının, perspektifinin doğrudan sonuçlarıdır.

HBDH'nin güçlü bir tarihsel geçmişi, ideolojik temeli vardır

90'lı yılların başında kurulan Devrimci Halk Partisi vardır. DHP'nin oluşumunda PKK'nin etkisi de ya da DHP'nin oluşumundaki o görüşleri de hep Apocu Hareket'in beslendiği temel kaynaklarla ilgilidir. 1990'ların başında DHP oluştuğu zaman hedefinde Apocu Hareket'in ilk ortaya çıkarken ki düşünceleri vardır. Türkiye Devrimi'nin Yolu ve Görevlerimiz adlı bir kitap çalışması yapılmıştır, aslında o DHP'nin manifestosu diye adlandırılabilecek bir kitaptır. O kitapta da bu görüşler çok net şekilde ortaya konulmuştur. PKK, DHP'nin gelişmesi için, Türkiye toplumu içerisinde görev ve sorumluluklarını yerine getirebilmesi için büyük görevler ve sorumluluklar üstlenmiştir. Tüm imkanlarını paylaşmıştır. PKK saflarına gelen birçok Türkiyeli arkadaşın DHP saflarında Türkiye toplumuna hizmet etmesini sağlamak için onlarla tartışmalar yürütmüştür. Yani o saflara gelen Türkiyeli arkadaşlar 'bize gelmiştir' yaklaşımıyla onları sınırlandıran bir yaklaşım içerisine girmemiştir. DHP bunun en somut bir göstergesi olmuştur. Ancak DHP çalışmaları istenildiği gibi, olması gerektiği gibi bir düzeye ulaşamayınca da kendisinden beklenenleri de yerine getirememiştir ya da getirmesi mümkün olmamıştır. DHP'nin oluşumu, PKK'nin, Önder Apo'nun gerçek anlamda Türkiye toplumuyla birlikte yürüme, birlikte mücadele etme, birlikte zaferi göğüsleme hedefindeki ısrarını göstermiştir. Bu hedef ve onun çabasından hiç bir zaman vazgeçmemiştir. Bu yönüyle de sürekli Türkiye toplumu içerisinde çalışmalar yapmıştır, çağrılarda bulunmuştur, Türkiyeli sol hareketlerle görüşmeler yapmıştır. Yapmış olduğu görüşmelerde tüm imkanlarını paylaşabileceğini, PKK'de somutlaşan tüm kazanımların aynı zamanda Türkiye devrimcilerinin de bir kazanımı olduğunu, bu kazanımlarda Denizler, Mahirler, İbrahimler, Sinanlar başta olmak üzere Türkiyeli devrimcilerin emeğinin olduğunu da söylemiştir. PKK'nin sunmuş olduğu ya da paylaştığı bu imkanların bu yönüyle aynı zamanda kendi değerlerine de bir sahip çıkma olduğunu ısrarla belirtmiştir.

Bugün bileşik mücadele hareketi olarak şekillenmiş olan HBDH bu konudaki ısrar ve çabaların sonucudur. HBDH'nin ortaya çıkış tarihi de önemlidir. Dikkat edelim; ilanını 12 Mart 2016 günü gerçekleştirmiştir. Bundan doğru sonuçlar çıkartmak gerekiyor. 12 Mart neydi? 1971 devrimciliğine karşı faşizmin harekete geçme tarihidir. Halkların Birleşik Devrim Hareketi çıkışı ile birlikte faşizme karşı o zaman şehit düşen devrimcilerin anısını kendi örgütlenmesi somutunda gerçekleştirmek istediği için bu tarihi seçti. Birleşik devrim hareketi içerisinde İbrahim Kaypakkaya çizgisini temsil edenler de yer aldı, Mahir Çayan çizgisini temsil edenler de yer aldılar. Hatta bunlarla birlikte, o zaman Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş çizgisinde olmayıp başka çizgileri savunanlar da yer aldılar. Böylesine geniş bir yelpazeye sahip çıkışı gerçekleştirdiler ki 12 Mart faşizmine karşı devrimci direniş çizgisinin temsilinin nasıl gerçekleşeceğinin de somut bir göstergesi oldu. HBDH böylesine bir çıkış gerçekleştirdi. Bu yönüyle HBDH'yi 1970 devrimci çıkışının anısının temsili olarak görmek gerekir. PKK de bu anıya sahip çıkan, o dönemin devrimci mirasını temsil eden, sahiplenen bir harekettir. O nedenle de HBDH içerisinde PKK, sadece o hareketin oluşumu için imkanlarını sunmakla kalmadı, kendisi de en üst düzeyde Birleşik Devrim Hareketi içerisinde yerini aldı.

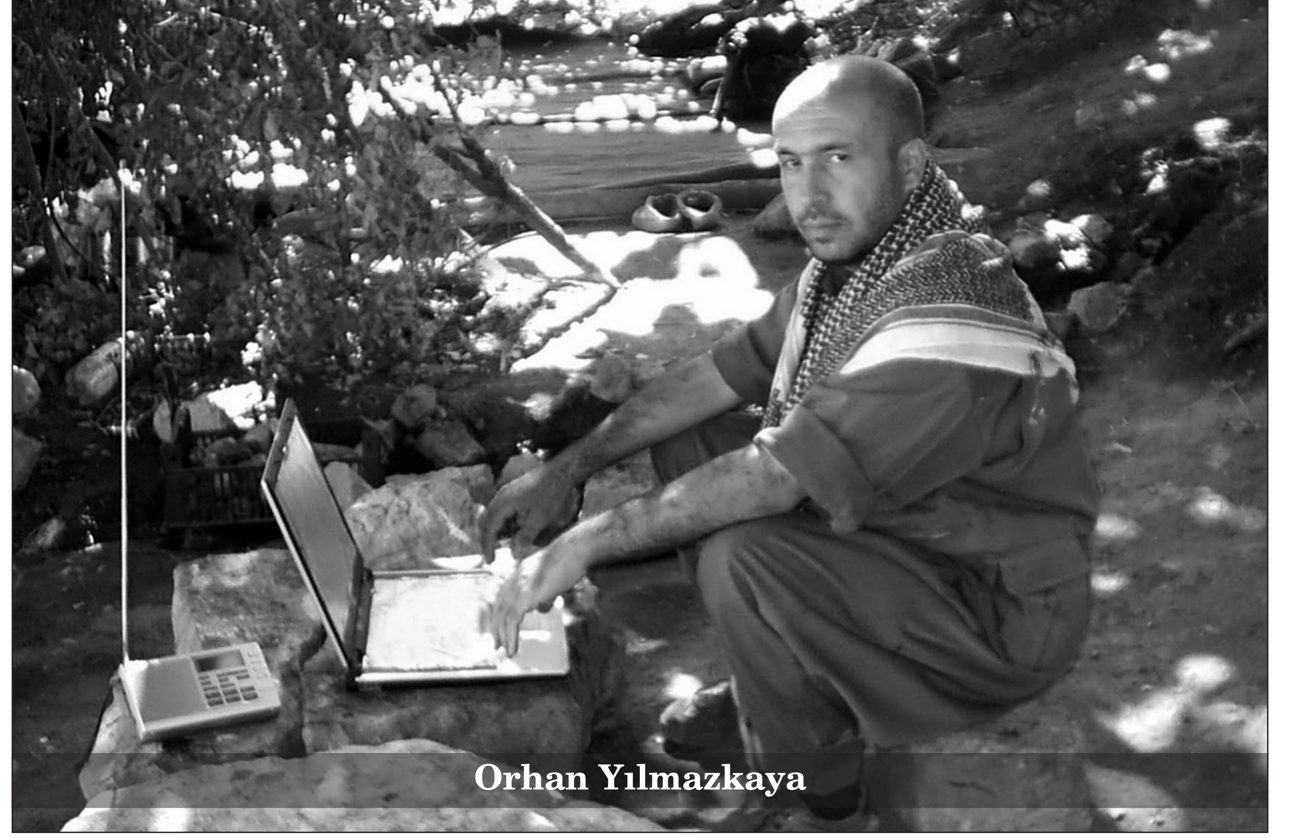
O nedenle Birleşik Devrim Hareketi sadece 12 Mart rejimini katlettiği devrimcilerin anısının temsilcisi değil, aynı zamanda bu devrimcilerin mirasının pratikleştirilmesi için mücadele eden Apocu Hareketin de mücadeleyi ortaklaştırma çabasının da bir sonucudur.

Bu yönleriyle HBDH'yi sadece sol gurupların yan yana gelmesi ve dönemin eylemsel ihtiyaçlarına cevap verilmesi olarak görmek yanlıştır. O kısır, dar bir yaklaşım anlamına gelir. Güçlü bir tarihsel geçmişi, ideolojik temeli vardır ve önünde de çok güçlü ve büyük, kutsal amaçları vardır. Böylesi büyük, önemli, ideolojik, siyasal amaçları olan bir harekete hem Kürdistan toplumunun hem Türkiye halkının sahip çıkması gerekiyor. Bunun gelişmesi, rolünü, görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi için de büyük bir özveri içerisinde bulunması gerekiyor. Bu sağlanırsa 12 Mart döneminde devrimcilerin yapamadığı, 12 Eylül döneminde PKK'nin isteyip ulaşamadığı sonuçlara ulaşmak da olanaklı hale gelecektir. Bugün HBDH'nin, Türkiye metropollerindeki örgütlenmesini, bu amacın gerçekleşmesi doğrultusunda atılan adımlar olarak görmek gerekir. Sadece bir eylem boyutuyla değerlendirmemek gerekiyor. Belirlenen amaçları yerine getirme doğrultusunda atılan adımlardır. Peki, bu adımların nasıl bir önemi var? Aslında eylemler de atılan bu adımların bir ifadesidir. O adımlar olmasa eylem olmaz. Ama eylemler olmadan da o adımlar sağlamlaştırılamaz. Bu anlamda eylemlerle birlik için atılan adımların arasında tam bir diyalektik bağ vardır. Çünkü yapılan eylemlerle bugün Kürdistan toplumuna karşı soykırım savaşı yürüten Türk özel savaş rejimine cevap veriliyor. Sadece bu da değil, yapılan bu eylemlerle de Türkiye halkının soykırımcı TC devletine karşı olan tepkisini dile getirmiş oluyor. Bu anlamda halkların ortak iradesinin, ortak düşmana karşı bir mücadelede ortaklaşma gerçekliğini ortaya koyuyor. Bu eylemler daha da yükseltilmelidir.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam sehpasındaki tutumları bizim için vasiyettir

TC'ye vurulan her darbe Kürdistan'da yürütülen soykırım savaşına vurulan darbedir. Türkiye'de yapılan her eylem, psikolojik savaşın dincilik ve milliyetçilik temelinde toplumu zehirleme saldırılarına karşı vurulan bir darbedir. Yapılması gereken de bu darbelerin yaratmış olduğu sonuçların örgütlendirilmesidir. Halkların Birleşik Devrim Hareketi soykırımcı TC devletini darbelerken o eylemleriyle yapmış olduğu etkiyi, ortaya çıkardığı potansiyeli örgütlü bir güce ve toplumsal harekete dönüştürerek yükseltme görevi vardır. Bunlar yapıldığı zaman HBDH hem bu halkların birleşik bir devrim gücü olma rolünü oynayacak hem de oluşturulan bu birleşik gücün doğru eylemsel çizgisiyle de soykırımcı-sömürgeci Türk özel savaş rejimini yıkarak halkların iradesini temsil eden demokratik bir sistemin önünü açacaktır. Bu yapıldığı zaman da 1970'te şehit düşen devrimcilerin anısı da yaşatılmış olacaktır.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan idam sehpalarına çıktıkları zaman o idam sehpasını tekmelemeden önce söylemiş oldukları son söz, "Yaşasın Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadelesi" idi. İşte o söz bir vasiyettir. O vasiyeti de bugün en üst düzeyde temsil edecek olan HBDH'dir. Bu Birleşik Devrim Hareketi de o vasiyetin gereği olarak hedefi eylemleriyle, örgütlenmesiyle bu sömürgeci-soykırımcı faşist TC özel savaş rejimini-devletini yıkmaktır. En temel görevi de budur. Bu görevi yerine getirdiği zaman Sinan Cemgil'in, Kadir Manga'nın, Alparslan Özüdoğru'nun, Deniz Gezmiş'in, Yusuf Aslan'ın, Hüseyin İnan'ın, İbrahim Kaypakkaya ve Haki Karerlerin de anılarına bağlı kalınmış olacaktır. Bu anıya bağlılığın gereklerini yerine getirenler vardır.

Orhan Yılmazkaya

27 Nisan 2009 tarihinde İstanbul'da Devrimci Karargah'ın öncü kadrolarından olan Orhan Yılmazkaya böyle seçkin, öncü kadrolardan biridir. Birleşik Devrim Hareketi'nin de görevi de Orhan Yılmazkaya'da temsilini bulan o devrimci çizginin gereklerini yerine getirmektir. Yine Orhan Yılmazkaya'nın cezalandırdığı polis komiserinin telsiziyle yapmış olduğu konuşmasındaki sözleri vardı, o sözlere bağlı kalarak o yolda yürümeyi başarmaktır.

Yine bugünkü soykırımcı TC devletinin saldırıları biliniyor. Türkiye ve Kürdistan'da Hitler faşizmini aratmayacak saldırıların sahibidir. Öyle bir hale gelinmiştir ki insanlar mahkemelerde adil yargılanabilmek için, konser verebilmek için bedenlerini ölüme yatırmaktadırlar. En son Grup Yorum'un üyeleri Helin Bölek ve İbrahim Gökçek, sanatlarını özgürce icra etme talebiyle, Murat Koçak'da adil yargılanma talebi ile girdikleri ölüm orucunda şehit düşmüşlerdir. İnsanlar adaletli bir yargılama için, konser vermek için bedenlerini ölüme yatırmak zorunda kalıyorsa böylesi bir düşmana karşı mücadele bu düşmanı ciddi şekilde sarsacak, onu iktidarından alaşağı edebilecek bir düzeye ulaşmalıdır. Bu da ancak birleşik bir mücadelesiyle mümkündür. Grup Yorum üyelerini de Mayıs ayı şehitleri içerisinde görüp, doğal olarak geliştirilecek mücadeleyi de onların anısına olan bağlılığın bir gereği olarak görmek gerekir. Son olarak içerisinden geçtiğimiz böylesi tarihi ve zafere en yakın olduğumuz bu günlerde temel direniş kaynağımız olan tüm Mayıs Ayı Şehitleri'ni minnetle anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyor, ölümsüz şehitlerimizin en büyük hayalleri olan demokratik Türkiye ve özgür Kürdistan'ı gerçekleştirme sözümüzü yineliyoruz.

■■■

Mikrop sistem kapitalizm, mikrobik hastalıklar üretir: Koronavirüs salgını

Cihan Eren

Sadece salgınları değil her türlü sorunu toplumsal düşünmek ve tartışmak zorundayız. Bu yöntemi temel almazsak hiçbir sorunu kalıcı çözemeyiz. Sorun yaşayan ve bu sorunları çözmek zorunda kalanın da insan olduğunu düşünürsek başka yolumuzun olmadığı görülecektir. Hastalık, insan denilen canlının metabolizmasının ve sosyal aktivitelerinin tümünün ya da bir bölümünün doğal işleyişinin dışına çıkması, anormal duruma düşmesi halidir. Dolayısıyla toplumun faydası için düşünüp konuşan, eylem koyanlar, insan metabolizması ve sosyolojisi için normalliğin ve anormalliğin ne olduğunu doğru tanımlamak zorundadır. Belirttiğimiz gibi hastalık insanın özellikle biyolojik yaşamındaki anormal bir durumun adıdır. Tabii kimi psikolojik ve sosyolojik olanları da vardır. Fakat önemli olan sağlıklı toplumsal yaşamın doğru tanımlanmasıdır. Toplumsal yaşamın ne olduğu doğru tanımlanmaz ve doğru kurulmazsa anormal hastalıklı hale 'normal sağlıklı bir yaşam' deme tehlikesi vardır. İnsan böyle bir anormalliğe alıştırılabilir. Ve sadece ölümle sonuçlanan vakalara hastalık hali diyecek kadar düşürülebilir. Dinler dahil birçok bilimsel alan devletçi uygarlığı hastalık üreten bir düzen olarak tanımlamıştır. Hatta dinler devletçi sistemin yarattıklarını kıyamet sebebi sayarak insanlığı binlerce yıl önceden uyarmıştır.

Koronavirüs salgınının kapitalist sistemin eserlerinden biri olduğundan şüphe duymamak gerekir. İster tıp adına ister ekoloji adına isterse de sosyoloji adına olsun, bu gerçekliği inkar etmek mikrop-virüs üretip yaymak, toplumsal yaşamın doğa ile koparılamaz organik bağını inkar etmek demektir. Salgına karşı mücadelenin doğru verilmesi toplumsal yaşamın olmazsa olmaz ilkelerini bilmekten, onları esas alarak yaşamaktan geçer.

Anlamsızlık hâkim olduğunda veya kör madde yığınlaşması hücreyi sardığında kanserleşme de başlar

Devletçi sistemin son biçimi kapitalist modernitedir. Kapitalizm, kıyamet alametlerini en çok yaratan sistem olmakla seleflerinden ayrışmaktadır. Bu sistem yaptıklarını herkese mal eden, iktidar hastalığını ve benciliği herkese yayan yanıyla da tüm toplumu ve doğayı yok etmek istemektedir. Bu nedenle kapitalist sistem, yaşanan Covid-19 salgını için insanlığa, "Hepimiz, herkes suçludur, sonuçlarına herkes katlanmak zorundadır" diyerek karşıtlarından kurtulma yöntemine başvurmaktadır. Hastalığı ölümle sonuçlanan anormallik olarak algılatmak istemektedir. Böylece tam bir virüs üretim mekanizması olan gerçeğinin üstünü örtmeye çalışmaktadır. Oysaki salgın ölüme yol açacak bir tehdide dönüşmeden önce sistemin neden olduğu her türlü hastalıklı durumu Koronavirüs gibi ciddi bir tehlike olarak görüp tanımlansaydı ve kapitalist yaşam tarzının bunun kaynağı olduğu itiraf edilip kendisinin de bir çeşit virüs, mikrop olduğu daha derin tartışılmış ve alternatif çözümler yaratılmış olunsaydı son salgın durumu yaşanmayabilirdi. Çünkü Rêber Apo'nun, Kapitalist Uygarlık adlı kitabında belirttiği gibi "Yaşamın anlamını savunmanın bittiği yerde veya anlamsızlık anlam diye sunulduğunda kanserli vakalar önlenemez hale gelir. Bunun nedeni de kesinlikle toplumsaldır. Kanserin bir toplumsal hastalık olduğu gerçeği antropolojinin sıradan tespitlerindendir.

Anlamsızlık hâkim olduğunda veya kör madde yığınlaşması hücreyi sardığında kanserleşme de başlar." Bu alıntıdaki kanser kelimesi yerine virüs kelimesini koyduğumuzda yaşanan gerçekliğin toplumsal ve sistemsel nedenleri önemli oranda açıklanmış olur. Unutmayalım ki, insanlık çok önceden "Ne ekersen onu biçersin" ya da "Rüzgar eken fırtına biçer" demiştir. Egemenlerin kölecilik adı altında insanlık tarlasına ektikleri sınıflı devletçi uygarlık, kapitalizm olarak biçilip, insanlık tarlasının temizlenmesi aşamasına gelmiştir. Önderlik, "Kapitalizm esas olarak uygarlıksal gelişmenin çürüme aşamasına denk gelmektedir", tespitini yaptıktan sonra "Benim daha çok ağırlık verdiğim tez budur" demiş ve "yaşamın aşırı simülakr ve medyatikleşme niteliği kazanması, gösteri ve tüketim toplumunun egemenliği, ekonominin arzuyu gidermek yerine azgınlaştırması, iktidarın tüm toplumsal kılcal damarlara kadar sızması, tarihsizliğin bizzat sistem ideologlarınca dile getirilmesi çürüme ve kaos niteliğini belirgince ifade etmektedir" vurgusunda bulunmuştur. İşte her türlü hastalığı üreten gerçeklik budur. Bu gerçeklik bilince çıkarılmadan ve gerekleri yerine getirilmeden insanlığın daha yaşanılır bir dünya sistemi kurması pek olası görülmemektedir.

Kapitalist sistemin salgınlara neden ve nasıl yol açtığını bilmek radikal çözümlerin temelini teşkil edecektir

Koronavirüs salgınının kapitalist sistemin eserlerinden biri olduğundan şüphe duymamak gerekir. İster tıp adına ister ekoloji adına isterse de sosyoloji adına olsun, bu gerçekliği inkar etmek mikrop-virüs üretip yaymak, toplumsal yaşamın doğa ile koparılamaz organik bağını inkar etmek demektir. Salgına karşı mücadelenin doğru verilmesi toplumsal yaşamın olmazsa olmaz ilkelerini bilmekten, onları esas alarak yaşamaktan geçer. Sadece Covid-19 adı verilmiş virüsün neden olduğu hastalığa karşı değil her türlü virüs ve hastalık haline karşı, toplum ve doğa sağlığını birlikte düşünmekten başka yolumuz yoktur. Her türlü hastalığa karşı en doğru mücadele yöntemi, hastalık üreten, bağışıklık sistemini işlevsizleştirerek insan bedenini hastalıklara açık hale getiren sisteme karşı mücadeledir.

Kapitalist sistemi her türlü musibetin birinci ve esas sorumlusu olarak görmeden, bu sisteme karşı mücadele etmeden acısız ve sorunsuz yaşanamayacağı yeterince açığa çıkmıştır. Hatta Kapitalizmin merkezi sayılan ABD'de salgın nedeniyle ölenlerin binalarda günlerce kaldığı, koktuğu yine sahipsiz denilerek cenazelerin günlerce morglarda tutulmasından da anlaşıldığı gibi ölmüş insanlara karşı bile kötü ve çirkin bir sistemdir. Kapitalist sistem dünya savaşlarından da bilindiği gibi toplu ölümlere yol açan bir sistemdir. Bu nedenle Koronavirüs salgınında da yüz binlerce insan ölmemiş, öldürülmüş sayılmalıdır. Kapitalist sistem doğayı yok etmenin eşiğine getirerek, tüm canlıların ekosistemini büyük tehlike altına sokmuştur. Bu tehlike tüm canlı varlıklarda yaşamını sürdürme, kendini diğer varlıklardan koruma güdüsüyle kendini savunmaya yol açmıştır. Bu da çok bilinmese de görülüp itiraf edilmese de varlıkların tümünü adeta savaş içine çekmiştir. Başka bir ifade ile günümüzde tüm canlılar hayatta kalma mücadelesi içine sokulmuştur. Oysaki yaşam, çok doğal bir hareket hali olarak mekanı ve zamanı belli bir aktivitedir. Yaşam için ya da var olmak için olması gereken doğal süreçlerin ve eylemlerin dışında farklı yükümlülükler altına girmek ne doğal ne de gereklidir. Böyle bir sonuca kapitalist talan ve yalan sistemi yol açmıştır.

Dünya gezegenini canlıların ortak gemisi benzetmesiyle belirtirsek bu gemi kemirgen kapitalist sistem tarafından adeta delik deşik edildiği için her yerinden su almaya başlamıştır. Batma tehlikesine neden olan bu durumu gören canlılar kurtulmak için çırpınıp durmaktadır. Bu çırpınış hali, olmaması gereken bir durumdur. Canlılar içinde yüzme bilmeyen ve yüzme bilmediğini bilen insan olduğu için de boğulma tehlikesini en çok yaşayan ve korku içinde çırpınan da o olmaktadır. Bu durumda bazı canlılar gemiyi onarmaya çalışmaktaysa da kapitalist sistem gemiyi kemirmeye devam ettiğinden batma tehlikesi her gün biraz daha artmaktadır. Geldiğimiz noktada bizi bekleyen şeyin insanın ya kendi türündeki bazılarının bu kemirgenliğine son vererek canlıların gemiyi onarmasına destek olup kurtuluşa yol açacağı ya da 'kemirgenlerin', 'can simidiyle atla kurtulursun' sözüne inanıp bir daha karayı görmememek üzere atlayışı yaparak sonunu getireceği gerçeğidir. Dünya gezegeninin yaşanan salgınla insanlığa söylemeye çalıştığı şeyin bu olduğu kesin gibidir.

Kapitalist sistemin salgın ve benzeri tehlikelere neden ve nasıl yol açtığını bilmek sağlıklı yaşam için radikal çözümlerin temelini teşkil edecektir. Demokratik Konfederalizm Önderliğimizin kapitalizme ilişkin yapmış olduğu tespitler bu gerçekliği daha fazla görünür kılmaktadır. Önderliğimiz, "Kıtlığa dayalı krizleri de aynı kategoride değerlendirebiliriz. Bilinçli mal üretiminden vazgeçilmesi veya hastalık ve afetler karşısında insanların çaresizliğinden medet umulması. Mevcut teknik ve donanımlar harekete geçirilirse ciddi bir açlık ve kitlesel hastalıklar düşünülemez. Amaç hegemonik sistemin varlığını korumak olduğunda bu yapay bunalım türüne başvurulmakta, hastalık ve afetler koz olarak kullanılmaktadır. Bir kez daha 'kapitalist ekonomi ve toplumu' denilen aygıtın resmi hegemonik uygar güçle bağlantısını netçe görüp yorumlayabiliyoruz. Metot aynıdır: Aç bırak, hastalığını ve felaket halini kullan! Üstüne üstlük kurtarıcı melek ve hatta tanrısı olduğunu kanıtlamış olursun. Kulların sana bol bol şükretsin!" Bu değerlendirmeyi salgının gündem yapılmaya başlandığı günden itibaren sistem adına yapılan değerlendirmelerde, tedbir adı altında alınan kararlarda, uygulamaya konulan tedavi yöntemlerinde de çok rahatlıkla görebiliyoruz.

Koronavirüs salgınının ilk olarak Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıktığı söyleniyor. Bu kentte kapitalist sistemin belli başlı şirketlerinin olduğu, bu şirketlere ait işyerlerinde üstü kapatılmak istense de modern kölelik sistemi ile yüzbinlerce insanın çalıştırıldığı biliniyor. Çin nüfus sayısı yanında ekonomik sistem olarak da kapitalist sistemin büyüklerinden biri kabul ediliyor. Bu ülkede yeterli ve dengeli beslenme gibi sağlıklı yaşamın temel taşı kabul edilen daha birçok yaşamsal ihtiyacını karşılamayacak bir milyardan fazla insanın olduğu da biliniyor. Bir buçuk milyarlık Çin'de yaşam standartları yüksek olanların sayısının iki yüz milyonu geçmediği basına yansıyan bir diğer gerçeklik oluyor. Çin'de kabaca yedi kişinden altısı insanca yaşam olanaklarından mahrumdur. Nüfus artışı ayrı bir değerlendirme konusu olsa da iktidarla doğrudan bağlantılı bir mevzu olduğunu, temelinde ataerkil, hanedan ve faşist zihniyette dayalı politikalar olduğunu biliyoruz. Milyonlarca nüfus ile ifade edilen şehirleşmenin de doğrudan kapitalist sistemin bir eseri olduğunu söylemeye gerek bile yoktur.

Kapitalist sistemin işleyiş yasaları insanın biyolojik yapısını da tahrip etmektedir

Virüsün neden olduğu hastalığın kapitalist sistemle doğrudan bağını anlamamıza yardımcı olacak bir diğer önemli veriyse son yıllarda çok açık ve sert biçimde gündeme getirilen Çin-ABD arasında yaşanan ekonomik merkezli dünya hegemonu olma çelişkisi ve çatışmasıdır. Hırsızın kendini överken hırsızlığını ele vermesi deyimindeki gibi koronavirüs salgınında da ABD ve Çin merkezli açıklamalar itiraf niteliğindedir. Pervasızlık o kadar ileri düzeydedir ki bu devletler açıkça virüsü üretip, yaydıklarını söyleye biliyorlar. Çin, 'virüsü ABD askerleri, askeri olimpiyatlar döneminde ülkemize getirdi', ABD başkanı ise ısrarla Çin'in virüsü bir laboratuvarda üreterek yaydığını söyleyebiliyor. Her iki devlet bu iddiaları ileri sürerken doğrudan ve dolaylı biçimde rakibinin kendisini alt etmek için bunu yaptığını söylemeye çalışıyor. Bu sözlerle anlatmak istedikleri, anlamsız, doğaya ve insanlığa düşman, kâr hırsını vazgeçilmez kabul etmiş kapitalist talan sisteminin egemenliğini sürdürmek için gerektiğinde hangi yol ve yöntemlere başvuracağıdır. Ve görüldüğü gibi milyonlarca hasta, yüzbinlerce ölü, milyarlarca aç ve işsiz insanın durumu kendilerini ilgilendirmemektedir.

Kapitalist talan ve yalan sistemi mayası gereği her şeyi merkezileştirmek isteyen, bunun için elindeki her türlü aracı kullanmaktan çekinmeyen bir sistemdir. Tüm zenginlikleri tek elde toplamak sistemin asıl hedefidir. Bu tekleşme ailede baba ile başlayıp en üste sermaye şirketlerine varan birbirine eklenmiş iktidar zincirine dayanmaktadır. Devletler içinden bir devlet, devlet sınırları içinde de bir ya da birkaç kişinin her şeyi kontrol etme gayesi, bu sistemin varmak istediği nihai noktadır. Birinci Dünya Savaşı'ndan beri açık biçimde işletilen bu sistem yasası, bugün toplumsal yaşam yanında doğamızı da yok etme sınırına getirerek Covid-19 denilen virüsün neden olduğu hastalıkla baş başa bırakmıştır. Her yanıyla SOS işareti veren yaşam gerçekliği ortada duruyorken bile sistemin derdi ekonomik çıkarları, hegemon olma yarışını kazanmaktır. Kapitalist sistemin işleyiş yasaları toplumsalık yanında insanın biyolojik yapısını da tahrip ederek savunma sistemini güçsüzleştirmiştir. Hava kirliliği, besin maddelerinin genetiğinin değiştirilmesi, işsizlik ve yoksulluğun neden olduğu stres, konfor adı altında yapılanların yol açtığı hareketsizlik gibi sayarak bitiremeyeceğimiz kadar çok olan gereksiz ve aynı zamanda ölçüsüzlükler, insan metabolizmasında doğa

ile uyum bağını bozarak tehlikelere açık hale getirmiştir. Bu sonuç sistem güçlerinin kendi aralarındaki mücadelesinde milyonlarca insanın kurban edilmesine yol açmaktadır. Zaten dikkat edilirse salgın nedeniyle hasta olan milyonlarca insan içinde sermayedar ve devlet üst düzey yöneticileri yok denecek kadar azdır. Yüz binleri bulmuş ölümler içinde ise sayıları bir elin parmak sayısını geçmemektedir. Salgının herkesi etkilediği söylense de hastalanan ve ölenler yoksullardır.

Salgının neden olduğu ortamda sistemin düşündüğü başlıca konu ekonomidir. Ekonomi derken de insanların ihtiyaç duyduğu besin maddelerinin temini, barınma ve giyinme gibi temel ihtiyaçların karşılanmasında yaşanan ve yaşanacak olası sorunların çözümünü düşünmek olmadığını çok iyi biliyoruz. Ekonomik sorunlar derken sermaye şirketlerinin kar edememesini anlatmak istiyor, para kazanamamayı ifade ediyorlar. Hemen her devletin daha ilk haftalarda şirketleri kurtarmak için milyar dolarlarla ifa edilen destek paketleri açıklaması da bunu yeterince göstermektedir. Her ne kadar Kanada yine kısmen de olsa Almanya gibi devletler toplumun temel ihtiyaçlarını gözettiğini belirtmişse de genel yaklaşımın sermaye şirketlerini korumak ve desteklemek olduğu bilinmektedir. Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası ve piyasa analiz şirketlerinin açıklama üstüne açıklama yaparak belirttikleri de yaşanan gerçekliği yeterince göstermektedir. Başta ABD olmak üzere birçok ülkedeki sağlık politikaları bile tek başına kapitalist sistemin insana, doğaya nasıl yaklaştığını ele vermektedir. Türk devletinin faşist iktidarının salgının neden olduğu mağduriyetler içinde bile "Şehir Hastaneleri" adını verdiği sermaye şirketlerine ait, otel, kafeterya, dükkan karşımı binaları propaganda etmesi, belirtmeye çalıştığımızı anlaşılır kılan bir diğer veri olmaktadır. Avrupa ve ABD'de bu salgınla devlet fonlarından geçinenlerin öldürülmek istendiği gibi vahşi bir politikanın da devrede olduğu basında tartışılmaktadır. Sürü bağışıklığı yöntemi ile aslında çalışamayacak durumda olanların ama özelikle de yaşlıların ölmesi istendiği iddia edildiğini hatırlayalım. Aslında kapitalizmin nasıl bir ekonomik ve toplumsal sistem olduğunu, bu sistemin nasıl işlediğini anlamak için artık Karl Marks'ı okumak da pek gerekmiyor. ABD başkanı Trump'un konuşmalarını dinlemek, onun nasıl bir kişilik olduğunu anlamaya çalışmak sistemi tanımak için yeterlidir. Yine Türk cumhurbaşkanının ortaklarıyla düşündüklerini ve yaptıklarını muhaliflerine yükleyen dini bulamaçlı konuşmaları ve bu konuşma metinlerini içeren görüşleri inanarak topluma sunan kişilik yapısı da sistemi anlamak için yeterince veri sunmaktadır.

Sistem, insanları yalnızlaştırarak kendine muhtaç bırakmaktadır

Kapitalist sistem hastalık üreten bir mikrop ve virüs fabrikasıdır. Koronavirüs salgını da bunun en önemli göstergesidir. Tedbirse, sistemin kendini nasıl yürütebileceğine göredir. Örneğin tedbirler bağlamında ilk akla gelen üretimden düşmüş kesimleri eve hapsetme ama emekçileri çalıştırmadır. Normalleşme denilirken de alışveriş merkezlerini açma işinin birinci sırada yer alması sistemin tüketim olmadan yaşamayacağını itiraf etmesi anlamına gelmektedir. Zaman zaman toplumun tüm kesimlerini evlere hapsetmesi ancak zenginlerin kendi mekanlarında istedikleri gibi hareket serbestisi içinde davranması bir diğer itirafı olmuştur. Sosyal mesafe adı altında insanların yan yana gelmesini engellemesi fakat binlerce kişinin bir arada tutulduğu ordu ve polisi örgütlenmesinde bu kuralı uygulamaması, fabrikalarda yüzbinlerce işçiyi aynı ortamda, yakın mesafede çalıştırmaya devam etmesi sistemin hangi güce dayanarak ayakta durduğunun açık göstergesidir.

Kapitalizmin barbarlığını ve mikrop ve virüsünü en açık biçimde çekinmeden tartışmak gerekir. Her türlü sorununun bu sistemden kaynaklandığını tüm çıplaklığı ile topluma anlatarak kavratmak gerekir. Böyle bir ahlaki ve insani görevin başarıyla yerine getirilmesi için de en başta yeni ve sorun çözücü bir paradigmaya ihtiyaç duyulmaktadır. Buna dönük arayışlar vardır. Örneğin Önder Apo'nun Demokratik, Ekolojik Ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması insanlığa sunulmuş en derli toplu paradigma ve alternatif sistem modeliyle elimizdedir.

Kapitalizmin, "tedbir" denilince en çok bireyciliği geliştiren, normalleştiren yöntemlere başvurması da dikkat çekmektedir. Bu yöntemleri olmazsa olmaz kurallarmış gibi topluma sunması dikkatlerden kaçmamaktadır. Bu bağlamda özellikle de Türkiye'deki faşist çete yönetiminin toplumsal dayanışmaya, yardımlaşmaya saldırması, başta HDP olmak üzer birçok siyasi örgütün ve yerel yönetimlerin halka hizmet etme çabalarını engellemesi özü itibarıyla bu kapsamdaki saldırılardandır. Bu saldırısını her ne kadar muhalif siyasi partilerin önünü almak biçiminde yansıtmaya çalışsa da gerçekte kapitalist faşist bir zihniyetin toplumsallığa karşı saldırısıdır. Salgının yol açtığı sorunların çözümüne dönük çalışan kesimleri engelleme saldırılarının gerçek ve asıl nedenlerini iyi tanımak özgür ve demokratik bir gelecek için çok önemlidir. Bu nedenle sistem saldırılarını toplumsallığın hangi noktalarında yoğunlaştırıyorsa alternatif çözüm sahiplerinin de karşı mücadelelerini o noktalarda vermesi gerekmektedir. Kapitalistler toplumsal yardımlaşma ve dayanışmanın gelişmesini engellemeye çalışıyorsa bizlerin de dayanışma ve yardımlaşmaya ağırlık vermemiz gerekecektir. Çünkü sistem, insanları yalnızlaştırarak kendine muhtaç bırakmakta ve kendisini tek kurtarıcı güç olarak sunmak istemektedir.

Salgınla birlikte baskıcı faşist yönetimler rahat bir nefes almış gibidir. Hastalık faşistlerin arzuladığı toplumsal yaşam tarzının uygulanmasına yeni bazı olanaklar sunmuştur. Baskıcı uygulamaları için isteseler de kolay kolay bulamayacakları bir ortama kavuşmuş olmaları bu durumu kontrollerinde daha nasıl uzatacakları arayışına yol açmıştır. Salgını kontrol altında tutmak bu anlama gelmektedir. Faşist hükümet ve devletler muhalif siyasi tutum sahipleri bir yana istedikleri söze, tutum ve davranışa salgınla mücadele tedbirleri adı altında ceza kesebilmekte, soruşturma açıp tutuklayabilmektedir. Ağızlarına geleni söyleyip buna da halkın sağlığı ve güvenliğini gerekçe edebilmektedirler. Bu konuda başı çekenlerin Türkiye ve Brezilya faşist liderleri gibi liderler olması tesadüfi değildir. Devlet sistemi ama özellikle de Türkiye gibi faşist devlet ve hükümetler salgını tam bir psikolojik savaş aracı olarak kullanmaktadır. Korku ve sindirme yöntemlerinin bini bir para etmektedir. Türk devleti bir yandan halkı yardım kampanyaları adı altında soyarken diğer yandan da 'rızık veren tanrı' olduğunu hissettiren ajitasyonlarla gücünü ve hakimiyetini göstermeye çalışmaktadır. Halkı evlere hapsederek tepkisiz ve tavırsız bırakmaya mahkum edip Kürt halkının şehitliklerine, gerilla cenazelerine saldırmaktadır. Özcesi birçok ülkede çevre tahribatları başta olmak üzere halka dönük artan devlet saldırılarını yukarıda Türkiye'den verdiğimiz örneklere eklediğimizde, ulus devletin salgından çıkardığı en temel sonucun toplumsal yaşama, değerlere ve halkın maddi imkanlarına saldırmak olduğunu rahatlıkla belirtebiliriz. Bu durum "komplo teorisi" kapsamına girse de acaba iddia edildiği gibi virüs bilinçli üretilip dünyaya yaydırıldı mı sorusunu akla getirmektedir.

Salgının tehlikeli olmaya başlamasıyla ilan edilen salgın süreciyle birlikte devlet ve hükümetler baskı ve şiddet politikalarını artırmışlardır. Türkiye'de çıkarılan af yasasında da görüldüğü gibi devlet, siyasi muhaliflerini virüsle öldürmek istemektedir. Yine yoksuları ölümle zenginleri de para ile baş başa bırakma politikası, kapitalist sistemin ve ulus devletinin nasıl bir akla ve mekanizmaya sahip olduğunu yeterince göstermiş bulunmaktadır. Tam böyle bir ortamda bir merkezden ayarlanmış gibi sağı ve soluyla sistem sahipleri hiçbir şey eskisi gibi olmayacak demeye başlamıştır.

Sistemin faşizan bir dünya arzusu

Birkaç aydır koronavirüs ile ilgili çok yoğun tartışmalar yapılmaktadır. Hemen her gelişme ile bir bağı kurulup yorumlar geliştirilmektedir. Bu yöntem Türkiye gibi devlet sistemi çürümüş aslında harabe gibi üst üste yığılmış, hükümeti çete olan ülkelerde yöneticilere gündem saptırma imkanı sunmaktadır. Zaten sistem salgınla birlikte nefes aldı derken belirtmeye çalıştığımızın önemli bir kısmını bu gündem saptırma içinde yapılan propagandalarla elde edilen kazanımlar sayesinde olmaktadır. Her devlet ve hükümet ne kadar güçlü, adaletli, korumacı, yardımcı, bilimsel gelişmeleri destekleyen vb. olduğunu söyleyip durmaktadır. Örneğin Türk devleti ve AKP-MHP faşizmine göre Koronavirüsü bilen, tanıyan onunla mücadele eden, sağlık tedbirleri ileri derecede olan, sağlık personeli fedakarlık eden ondan daha iyi bir ülke yoktur. Hatta Türkiye dışında bilimsel çalışmaların yapıldığı başka bir ülke dahi yoktur. Olsa bile çalışmaları çok geridir. Ve hemen her gün propagandanın birinci ağzı ve aynı zamanda sorumlusu olan iletişim merkezinin başındaki görevlinin ağzından aşı-ilaç bulduklarını piyasaya sunmaktan çekinmemektedir.

Özcesi; virüsün mutasyona uğrayıp, hayvandan insana, insandan insana geçip hastalığa ve ölüme yol açması kapitalizmin doğa ve insan yaşamında yol açtığı tahribatların sonucudur. Bu bilimsel bir görüş olarak dilendirilmektedir. Ve bu görüşün doğruluğunu kabul etmek önünde ciddi bilimsel bir engel de görünmemektedir. İkincisi, salgının tehlikeli olmaya başlamasıyla ilan edilen salgın süreciyle birlikte devlet ve hükümetlerin baskı ve şiddet politikalarını artırmasıdır. Türkiye'de çıkarılan af yasasında da görüldüğü gibi devletin siyasi muhaliflerini virüsle öldürmek istemesidir. Yine yoksulları ölümle zenginleri de para ile baş başa bırakma politikası, kapitalist sistemin ve ulus devletinin nasıl bir akla ve mekanizmaya sahip olduğunu yeterince göstermiş bulunmaktadır. Tam böyle bir ortamda bir merkezden ayarlanmış gibi sağı ve soluyla sistem sahipleri hiçbir şey eskisi gibi olmayacak demeye başlamıştır. Öyle görünüyor ki salgından daha fazla ciddiye alınması gereken husus hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacak sözünde gizlidir. Halkların bu sözü ciddiye alması özgür ve demokratik bir gelecek için her şeyden daha gereklidir.

Ahlak sahibi, toplumsal duyarlılığı güçlü olan aydın ve entelektüeller kapitalist sistemin neden olduğu sorunları iyi bildikleri için toplumsal yaşam gereği halkların yararına hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı sözünü dikkate almıştır. Daha doğrusu bazı duyarlı filozoflar ve aydınlar bu sözü sistem sahiplerinden önce tartışmaya açmıştır. Dolayısıyla hiçbir şey eskisi gibi olmayacak tespiti iki cepheden de tartışılmaktadır. Kapitalizm hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı sözüyle ne demek istediğini açımlamadan kullanmaktadır. Son birkaç aylık politikalar ve pratik uygulamalar sistemin faşizan bir dünya arzuladığını yeterince göstermiştir. Bu da egemenler açısından salgının neden olduğu gelişmelerden daha totaliter, baskıcı ve sömürgen bir sistem için çalışacakları anlamına gelmektedir. İtiraf etmeseler de yeni bir dünya kurulacak derken mevcut realiteyi çağrıştıran Hollywood yapımı filmlerde simülasyonu yapılmış bir dünya sistemi öngördüklerini söyleyebiliriz; insanların açlıktan öldüğü, birbirini vurduğu, talan ve yağmanın geliştiği, zenginlerin bilmediğimiz bir gezegene uzay gemileri ile gittikleri, oradan dünyamıza gelişmiş silahlarla saldırıp dünyamızı içindeki insanlarla yok ettikleri bir gelecek daha doğrusu bir sonuç tasarladıklarını düşünmek abartı sayılmamalıdır.

Her türlü sorunun bu sistemden kaynaklandığını tüm çıplaklığı ile topluma kavratmak gerekir

Salgının yol açtığı sosyal, ekonomik ve psikolojik durumun en çok etkilediği coğrafyanın AB ve ABD olduğu görülmektedir. Buralarda sistemin kendisini böylesi bir duruma göre yapılandırmadığını, halklarınsa böyle bir gelişmeye pek hazırlıklı olmadıklarını söylemek mümkündür. Bu da kendisiyle birlikte salgından sonra esas tartışma ve değişimin buralarda olma ihtimali güçlendirmektedir. Gelişmeler özellikle de AB ülkelerinde yaşayanların yeni arayışlarının daha derli toplu ve bilinçli olma olasılığını doğurmuş gibidir. Bu gelişmenin hem olumlu hem de olumsuz yanları iç içedir. Olumlu yanı AB ve ABD halklarının kapitalist sistemi daha iyi görmesi, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yaptıkları sorgulamalar ve verdikleri mücadelelerle yol açtıkları sosyal demokrasiden daha ilerde toplumcu gelişmelere yol açma imkanına kavuşmuş olmalarıdır. AB ve ABD ulus devletlerinin kendilerine verdikleri ekonomik sus paylarının nereden kaynaklandığını ve hangi politikalarla elde edildiğini sorgulama ortamının doğmuş olmasıdır. Eğer Avrupa solu, yeşil ve feminist hareketi darlığını ve yüzeyselliğini aşar, 'kapitalist şerbetlenmeyi' kabul edip ruhundaki kapitalist bencilliği ve üstünlük duygusunu atıp enternasyonalist çizgiyi daha da sağlamlaştırırsa olumlu gelişmelerde önemli bir rol oynayabileceği bir dönemden bahsedebiliriz. Bu da tüm dünyaya pozitif sonuçlar şeklinde etkide bulunacak zincirleme gelişmeleri beraberinde getirir. Çünkü AB ve ABD'de verilecek demokratik toplumcu mücadeleler ulus devlet ve sermayeyi çerçevesini şimdiden kestiremeyeceğimiz sınırlandırmalara yol açacağı için dünyamız ekolojik olarak, halklar ise demokrasi ve adalet anlamında daha kolay nefes alabilecek fırsatlara kavuşur. Salgının yol açtığı tartışmaların AB ve ABD merkezli gelişmesindeki olumsuzluk ise kapitalist sistemin merkezi konumundaki bu coğrafyadaki ulus devlet ve sermayedarların bu durumu erkenden fark edip tedbir almasıdır; sistemlerini, maddi çıkarlarını koruma ve geliştirme adına halkları milliyetçi dinci politikalarla daha da zehirleyerek dünyanın diğer ülkelerini ve halklarını sömürmeyi artırması, kitlesel ölümlere yol açan silahlarla tehdit etmesi, tüm yükü buralara yükleyerek adeta buraları kendilerine kurban etmesidir. Daha şimdiden 'Afrika kıtası çok büyük kitlesel ölümlerle yüz yüze kalabilir, açlık ve yoksulluk milyonlarca insanın ölmesine yol açabilir' denilerek sanki böyle bir geleceğe ortam hazırlanmak istenmektedir. Yine adına gelişmekte olan ülkeler ve geri kalmış ülkeler denilen devletlerin büyük ekonomik sorunlarla yüz yüze kalacağını söylemek de olası bu olumsuzluğa ortam hazırlama olarak değerlendirilebilir.

Salgın sonrası düzenin daha adil, eşitlikçi ve demokratik olması hem en insani ve olması gerekendir hem de gerçekleşmesi en kolay ve mümkün olandır. Bunun için kapitalizmin barbarlığını ve mikrop ve virüsünü en açık biçimde çekinmeden tartışmak gerekir. Her türlü sorununun bu sistemden kaynaklandığını tüm çıplaklığı ile topluma anlatarak kavratmak gerekir. Böyle bir ahlaki ve insani görevin başarıyla yerine getirilmesi için de en başta yeni ve sorun çözücü bir paradigmaya ihtiyaç duyulmaktadır. Buna dönük arayışlar vardır. Örneğin Önder Apo'nun Demokratik, Ekolojik Ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması insanlığa sunulmuş en derli toplu paradigma ve alternatif sistem modeliyle elimizdedir. Birkaç yıldır Rojava ve Kuzey Doğu Suriye bölgesinde de pratik uygulamasıyla sınanmaktadır. Önder Apo'nun da belirttiği gibi paradigması bir deneme ve aynı zamanda tüm insanlığa bir öneridir. Salgın sonrasında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diyen dünyanın her hangi bir yerindeki sol ve sosyalistlerin, ekolojist ve feministlerin içinde yaşadıkları kültürlerin özgünlüklerini de dikkate alarak ekleyecekleri düşüncelerle, geliştirecekleri sistem modelleri ile insanlığı kurtuluşa götürebiliriz.

Gerçekten de salgının neden olduğu yeni sistem tartışmalarında en azından içinde bulunduğumuz yaşamdan daha yaşanır bir dünya sistemine kavuşmak o kadar zor değildir. Yapılacaklar da o kadar anlaşılmaz ve gerçekleşmeyecek hususlar değildir. Yeter ki insan olduğumuzu, ahlaki ve politik bir tür olduğumuzu daha güçlü hatırlayalım. Gereklerini yerine getirebilelim. Sadece insan öldürmek ve toplumu aldatıp kapitalist moderniteyi kabullendiren uğraşlara harcanan maddiyatı ve enerjiyi daha insani alanlara aktarmak bile kendi başına birçok sorunu çözebilecektir.

■■■

Nuda Yoldaş partileşme ilkemizdir

Baş tarafı sayfa 32'de

Yönünü tekrardan dağlara verdiğinde çok mutluydu. Ancak, Parti yaşamını içten kemiren tasfiyeciliğin tahribatlarını görüp bir taraftan derinden kahrolurken bir taraftan da daha fazla çalışması gerektiğinin bilincindeydi. Her zamankinden daha fazla Parti çizgisine sahip çıkılması, tüm değerleriyle savunulması gereken çetin bir dönemden geçilmekteydi. Parti ölçülerini, ilkelerinin içini boşaltıp anlamsızlaştırmaya çalışan tasfiyeci çizginin komplonun parti içindeki örgütlenme düzeyini fark ettikçe daha yüksel bir tempoyla çalışarak yoldaşlarla tartışarak geçirdi. Nerede zorlanan, tasfiyecilikten etkilenen, kararsız, moralsiz düşen bir arkadaş varsa büyük bir sevgiyle yaklaşıp suçlamadan kucaklamayı ve ilgilenmeyi bildi. Nuda yoldaşın taburunda bazen arkadaşlar arasında esprisi yapılan durum, böyle zorlanan arkadaşları etrafında toplamasıydı.

Hem tasfiyeciliğin bertaraf edilmesi hem de 21. yüzyılın devrimci programını ve parti çizgisiyle çelişen erkek duruşlarına karşı da oldu. PKK İnşa Komite üyesi olduğundan hem genel hareketin hem kadın hareketinin birçok toplantılarına katılıyordu. Her toplantıda sözünü sakınmadan söyleyenlerdendi. Kadın Hareketinin yeniden yapılanma tartışmalarının yoğun yapıldığı dönemde hem KJK sisteminde (dönem itibariyle KJB) yine kadın partisinin yeniden yapılanmasında görüşleriyle etkili bir rol oynadı. Zihni muğlaklaştıran ne denli tartışmalar yapılırsa yapılsın Nuda arkadaşın her zaman düşünceleri duru ve netti. Bu netlik, Önderlik gerçeğiyle bütünleşmesinden, ideolojiye hakimiyetinden ileri gelmekteydi. O dönemler, her yeni bir fikre sorgulamaksızın kapı açanlar, tasfiyeciliği adım adım liberalizm yoluyla geliştirenlerin sözde açılımcı, yenilikçi politik söylemlerin etkisinde kalanlar az değildi. Hatta kendini inkar da denilebilecek denli Partinin ideolojik-politik düşünceleri karşısında ikircikliğe düşenler de vardı. Dogmatik olmayı aşmak isteyenler liberalizme çoktan yelken açmıştı. İlkeli olma adına sekter yaklaşımlar da Askeri örgütlenmeyi bu denli Kadın Hareketine karşı özerkleştirmek, Kadın Hareketini marjinalleştirmekti. Kadın partileşmesi de karşı karşıya olduğu ağır sorunlarla boğuşurken bir taraftan da Parti ölçülerinde yapılanma tartışmalarını yürütmekteydi. Koordine olma, sevk-idare olma, Kadın Hareketi adına kolektif ortak karar iradesi ve mekanizması oluşturma ihtiyacı vardı. Aksi halde yaşanan boşluk çeşitli politikaların yürütülmesine zemin sunmaktaydı. Nuda yoldaş, Kadın Hareketinin bir toplantısında kongreye kadar bir koordine merkezinin kurulmasında ısrar edenlerdendi. Kararda görüşleri belirleyici olmuştu.

Beşinci Kadın Kongresinde kadının sistemi netleştirildi. PAJK'ın yeniden yapılanma süreci kararlaştırıldı. Önderlik adına politik rapor olarak sunulan Bir Halkı Savunmak kitabı temelinde Beşinci Kadın Kongresinde tartışmalar yürütüldü. Kongresinin kararlaşmasını sağladı. Önderlik çizgisine dayatılan tasfiyeciliğe karşı başta Şehit Şilan, Şehit Vîyan, Şehit Nuda ve nice değerli yoldaşlar büyük emek ve çaba sarf etti. kendisine göre yorumluyordu. Kadın yapısı da bu süreçten etkilenmişti. Savaşta aktif yer alan komuta, savaşçı çok zorlu süreçlerde önemli roller üstlenmişti. Tasfiyeciler, savaş sürecinin bittiğini ve isteyenin farklı şekillerde mücadele yürütebileceğini, yaşayabileceğini, dönemin artık politika dönemi olduğunu salık verdiğinde en sert tepki, savunma güçlerinden geldi. Tasfiyecilerce, meşru savunma örgütlülüğünün daraltılması, marjinalleştirilmesi hesaplanıyordu. Nuda yoldaş, PKK ve öncülük ettiği konfederal sistem olarak dönem ismiyle Koma Komelen Kurdistan Yürütme Konseyi üyesi olarak meşru savunma komitesinde görev yürüttüğü dönemde ısrar ederek askeri alana geçti.

Tasfiyeciliği askeri güçlerde geliştiren Dr. Ali gittiği Botan Eyaletinde gerilla güçlerini parti yaşamından uzaklaştırma, örgütlülüğü dağıtma, savaş iradesini ortadan kaldırma, parti ilkeleri yerine küçük burjuva ölçüleri örgütleme, Kadın Özgürlük Çizgisine saldırı faaliyeti yürütmekteydi. Botan'ın mücadelemiz açısından stratejik önemi biliniyordu. Bugün de hem kadınların hem halkımızın özgürlük mücadelesi açısından aynı önemi korumaktadır.

Nuda arkdaş Hareketimizde kadın gerçeğinin en özlü, sade kimlikleşmesiydi

Yedinci PAJK Kongresi'nden sonra Kadın Hareketinde önemli bir toparlanma, gelişme yaşandı. Akademiler sistemi, eğitim sistemi, PAJK Komiteleri oluşturuldu. Askeri savunma güçleri önemli bir örgütlenme düzeyi kazandığı gibi kadın gerillalaşması çelikleşti. Buna dayalı kadın gerillası bugün Kürdistan'ın her alanında, Ortadoğu'da üslenmiş durumdadır.

Nuda arkadaş, katıldığı günden şehadetine kadar Kadın Hareketinde, genel Özgürlük Hareketimizde öncü düzeyde militanlaşan kadın gerçeğinin en özlü, sade kimlikleşmesiydi. Şehadeti Hareketimiz açısından büyük bir kayıp olmuştur. Ancak güçlü bir özgürlük bilinci, kadın savunma iradesi, partileşen kadının özgürlük gerçeği, özgürlük duruşu mirası

Önderlik PKK'nin yeniden inşası olarak örgütün önüne böyle bir görevi koydu. Ve bu görevle yükümlü bir hazırlık komitesinin oluşmasını önerdi. Nuda Yoldaş da oldukça tarihi ve hassas bu çalışmada Viyan Soran arkadaşla birlikte yer aldı. Komitede yer alan arkadaşların kişilik duruşu belirleyiciydi. Kadro yapısına güven veren, militan duruşu güçlü arkadaşlar olması önemliydi.

uygulayacak olan partinin yeniden yapılanması gereken bir dönemdi. Düşmana ve düşmandan daha tehlikeli bir düzeye varan hizipçi, bozguncu, revizyonist; kapitalizmin liberal ideolojisinin parti çizgisi olarak örgütlenmesini amaçlayan böylelikle tasfiyeciliği içten örgüte dayatan bu çizgi sahiplerine ve yarattıkları tahribata karşı en tarihi cevap Önderlik çizgisinde PKK'nin ve PAJK'ın yeniden inşasını başarmaktı.

Önderlik PKK'nin yeniden inşası olarak örgütün önüne böyle bir görevi koydu. Ve bu görevle yükümlü bir hazırlık komitesinin oluşmasını önerdi. Nuda Yoldaş da oldukça tarihi ve hassas bu çalışmada Vîyan Soran arkadaşla birlikte yer aldı. Komitede yer alan arkadaşların kişilik duruşu belirleyiciydi. Kadro yapısına güven veren, militan duruşu güçlü arkadaşlar olması önemliydi.

Nuda yoldaş, PKK'de yeniden yapılanma derken yapılmak istenen nedir sorusuna, duruşuyla, kadın militan kimliğiyle cevap oluşturan öncümüzdü. Aynı zamanda Önderliği anlama ve yorumlama bakımından güçlü, derin, ideolojik-politik netliğiyle de dikkat çekmekte ve ilgi toplamaktaydı. Nuda arkadaş en özlü konuşan, özlü katılan, ahlaki ilkelerde yaşamayı esas alan erdemli bir arkadaştı. Nuda arkadaşta kadın özgürlük bilinci son derece derindi. Onun için kadın özgürlüğünü savunmak yaşamın, devrimciliğin, mücadelenin anlamıydı. Zaten bu anlam ve değerlerle yaşayan her kadın, doğal olarak politik-ideolojik-askeri mücadeleyi güçlü yürütür. Tüm ruhuyla kendisini Kadın Özgürlük Çizgisine yatırmıştı. Bu nedenle mücadele sürecinin zor dönmelerinde geriye çekilen, pasif kalan, rahat dönemlerinde öne atılanlardan olmadı. Nasıl bildiyse öyle yaşadı, katıldı. Tutumu hep ilkesel oldu. İdeolojik özle yaşadı. Nuda yoldaş Partinin ideolojik-politik zihniyet dünyasını kendisinde oluşturmada önemli bir düzey kazanmış aynı zamanda askeri savunmanın gerekliliğine göre de örgütlenmiş bir kişilikti.

Kadının geri-geleneksel yaklaşımlarına karşı savaş açtığı gibi egemenlikli, iktidarcı hayli baskındı. Ancak ağırlıkta yeni özgür yaşam ölçü ve ilkeleri Önderlik çizgisi reforme edilerek yenilik olarak sunuluyordu, savunuluyordu. Bu anlamıyla ideolojik zihniyet bulanıklığı yaratılmıştı. Örgüte bağlı olan kadronun bir kısmı etkisiz duruma gelmişti. Duruma derinlikli bakamayan bir kesim de böylesine karşıt ideolojik argümanlara ya zemin oluyor ya etkileniyor ya da inançsız düşüp kopuyordu. Nicel olarak ağırlıkta örgüte bağlı olan kadro yapısı ise doğru bir öncülük bekliyordu. Nuda yoldaş bu beklentinin ta kendisiydi. Kadın Hareketinin örgütlenmesi için amansız çalıştı.

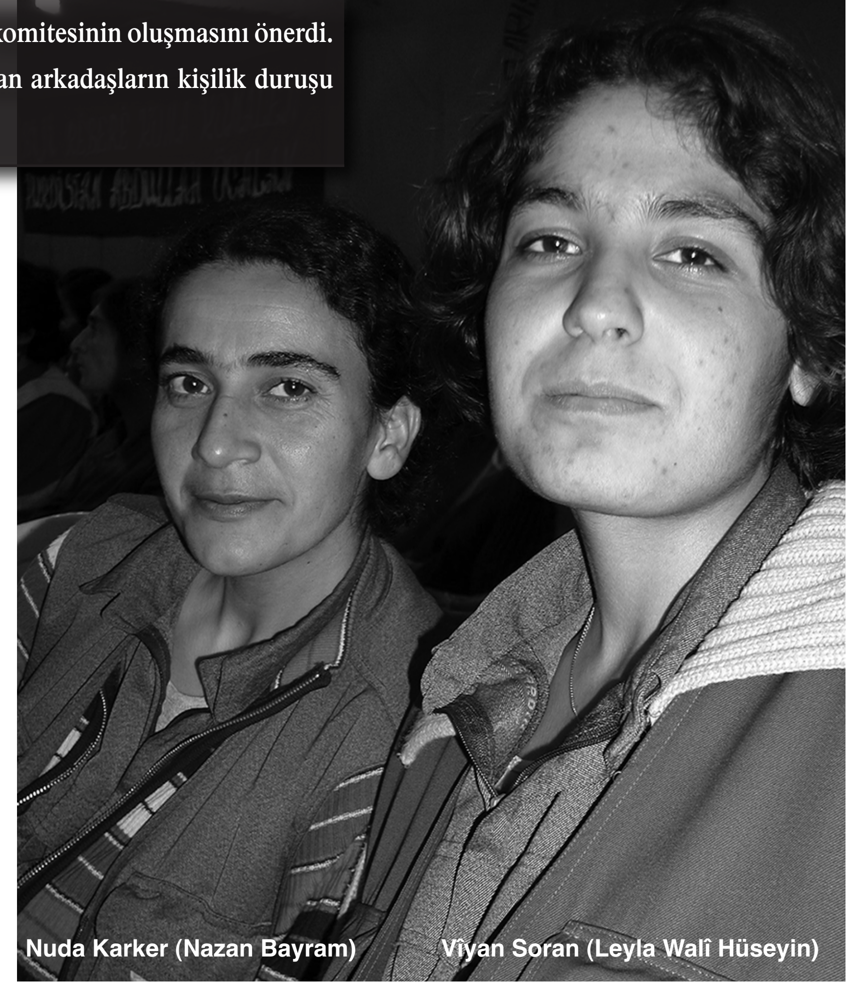
Nuda, kadro yapısında sevilen, sayılan biri olarak önemli bir değere haizdi

Önderliği savunmak, Önderliğin Kadın Hareketinin gündemine koyduğu kadın partileşmesinin başarılması ve kadın partileşmesine dayalı kadın konfederal sisteminin bedenleşmesini kararlaştırmak dönemin en temel göreviydi. Aynı zamanda savunma örgütlenmesinin büyütülmesi ve meşru savunmada derinlik kazanılması gereken bir süreçti. Nuda yoldaş, kadınların örgütlü gücünün açığa çıkarılarak militan örgütlülük ve sistemin oluşturularak hareketin yeni sürece girmesini sağlamak için yoğun çalıştı. Bu anlamda Nuda yoldaş, Kadın Hareketi içinde, kadro yapısında sevilen, sayılan biri olarak önemli bir değere haizdi. Belirleyici oldu, örgütleyici, sürükleyici, netleştirici, toparlayıcı oldu. Koma Jinên Bilind-KJB'nin henüz yeni ilan edildiği ve kadın parti yapılanmasını tamamlanmadığı bir süreçte özelde kadın hareketi olarak örgütlenme boşluğunu görerek geçici bir koordinasyonun örgütlenmesini sağlayan arkadaşlardan oldu. Çünkü dönem itibariyle askeri güçler olarak YJA Star, özerk yapılanma olarak Kadın Hareketiyle mesafeli bir ilişki içinde olup aslında tam olarak Kadın Hareketi sistemine dahil değildi. Öte taraftan ağırlıkta kadro yapısının yer aldığı kadın askeri gücü üzerinde egemenlikli zihniyetin ve ayrıca tasfiyeci zihniyetin hesapları vardı.

Nuda arkadaş, eğitim çalışmalarına da özel önem veren arkadaşlardan biriydi. Kongrede toplumsal faaliyet yürüten arkadaşlar için, merkezi devreler dışında da akademi zemininde eğitim görmeleri ve yoğunlaşmaları için karar alınmasını önerdi. PAJK merkezi eğitim devreleri dışında özgün başka bir şubenin sistemlice yürütülmesi üzerinde durmaktaydı. Yine o dönem Jina Serbilind kadın dergimizin mutlaka çıkarılması gereği üzerinde durmuştu. Nuda arkadaş, aynı süreçte yapılan toplantıda şunu belirtmişti:

'İhtiyaçlarımıza göre kendimizi örgütleyelim. Marjinalleşme en büyük kaygımız. Fakat önemli olan, kendimizi örgütlülüğe kavuşturmamızdır. Çünkü geçmiş mücadelelerde yaşanan tecrübeler, kadının ne düzeye geldiğini somut ortaya koymuştur. Örgütsüzlük olunca marjinalleşme kaçınılmazdır. Bu noktaya ben de katılıyorum. Kendimizi işlevselleştirelim. Koordinesizliğimiz ortaya çıkıyor. Bunun için somut öneri yapmak istiyorum. Genel kadın arkadaşların yer aldığı sahaların hepsi ortak bir koordinasyona ulaşsın. Genel bir karar mekanizması oluştursun. Bunun için de dokuz kişilik bir koordinasyon oluşturulsun. Yeniden inşa sürecine kadar olabilir. PAJK'ta böylesi bir çalışma ortak yürütülebilir. Bu biçimi ile olursa iyi olur. Sistem içinde hangi sahada kadın arkadaşlar varsa özgün tekmil toplantılarını mutlaka yapmalıdırlar. Mesela Qendî'de kadın arkadaşlar var. Ayda bir toplantı sistemleri olur. Yine Kongre Gel çevresinde arkadaşların on beş günde bir tekmil sistemleri olabilir. Örneğin Xinêre için de bu biçimde olur. Hem aylık olur, hem de yakın yerler kendi içinde ortak tekmil sistemi yapabilirler. Hangi alanda olurlarsa olsunlar kadın arkadaşlar kendi içlerinde ortak tekmil sistemi oluşturabilirler. Bu şekilde olursa ortak bir sistem yaratılabilir."

Önderliğin kadın sistemini kurmak için verdiği perspektiflerle yeniden yapılanma süreci yürütülüyordu. Önderliğin savunmalarında dile getirmiş olduğu birçok kavramı kendine göre yorumlama çok fazla gelişmişti. Herkes savunmayı

Nuda Karker (Nazan Bayram) Vîyan Soran (Leyla Walî Hüseyin)

tan'ın bitirilmesi demek Bakur'da tüm gerilla üs alanlarının bitirilmesi olacaktı. Böylelikle savunma gücü, merkezi yerden vurulmuş olacaktı. Botan'ın durumunu Şehit Nuda arkadaş örgüte kapsamlı bir şekilde rapor ettiği gibi Şehit Gülbahar arkadaş ile beraber radikal mücadele yürüttü. Dr. Ali ve Dicle Andok Başûr sahasina çekilerek hesap soruldu. Kendileri de işledikleri suçları hem raporlarında hem parti platformunda kabul etmişlerdi. Düşman, gerilla gücündeki dağınıklığı fark edince kapsamlı saldırılar gerçekleştirdi.

Genel Hareket açısından da, Kadın Hareketi açısından da kayıplarımız büyüktü. Nuda arkadaşın şehadeti (1 nisan 2008), Dicle, Sorxwîn, Yıldız, Gülbahar, Nucan, Rozerîn, Delîla arkadaşların şehadetleri bu süreçte gerçekleşti. Hamle sürecinde yani en kritik süreçte rol oynamak isteyen arkadaşlardı. Önderliği zehirlemek isteyenlere karşı ciddi bir kararlaşma sürecini yaşayarak Bakur alanına geçtiler ve kahramanca şehit düştüler. Kadın Hareketi açısından büyük kayıplardı. Botan alanında gelişen kadın ordulaşması nasıl ki o dönem önemliyse bırakmıştır. Kadın Özgürlük Mücadelemizin sürekliliği açısından kadın partileşme ilkelerimiz Zeynep Kınacı çizgisinde Nuda, Vîyan, Şîlan, Gulbahar ve nice yoldaşlarımızla şekillenmiştir. Nuda arkadaşın anısına Şehit Nuda Akademisi ismiyle eğitim devreleri kesintisiz günümüze kadar sürdürülmektedir.

Kadın özgürlük ölçülerimiz, iradeleşmemiz tamamen hayatın, çetin mücadelenin içinden süzülmüş ve mücadeleye damgasını vuran nice değerli yoldaşlarımızın emeğiyle şekillenmiştir. Her daim bu emeğe layık olmayı bileceğiz. Şehitlerle sözleşmemiz, Önderlikle sözleşmemizdir. Kendi amaçlarımızla sözleşme ve onurumuzu, kadın kimliğimizi ve tüm toplumsal değerlerimizi manevi-maddi savunmadır. Günümüzde de çok yönlü kirli, komplovari imha saldırıları özel savaş politikalarıyla kadınlara, halkımıza ve buna öncülük eden Hareketimize ve tüm bunların temsili olan Önderliğimize yöneltilmiş durumdadır. 2020 yılında da Nudalaşan kadın gerçeğiyle savaşacağız, mücadele edeceğiz.

Ronahî Serhat

Nuda Yoldaş partileşme ilkemizdir

1971 Van- Başkale doğumlu olan Nuda yoldaş (Nazan Bayram) Wan'da büyür. 1992 Şubatı'nda kız kardeşiyle birlikte partiye katılır. Yolda İran pastarları tarafından yakalanır, kısa bir süre sonra bırakılıp Xakurkê'ye gelerek gerillaya ulaşırlar. Nuda arkadaş yeni savaşçı eğitimini daha yeni bitirip birliklere düzenlendiğinde Güney savaşı başlamıştır. Nuda arkadaş, Şehit Berîtan (Gülnaz Karataş) yoldaşın baktığı takımda yerini alır. Berîtan arkadaşın komutasında savaşta yerini alır. Henüz yeni olduğu için doğrudan saldırı eylemlerine verilmez ama mevzilenmeye dahil olur. O dönemde Rubarok eylemi yapılmış, düşman büyük kayıplar vermiştir. Bu eylemin coşkusu tüm gerilla güçlerinde konuşulan tek konudur. Peşmerge ve Türk ordusunun birlikte 1992 yılında gerilla güçlerine karşı başlattığı imha amaçlı operasyon tüm gerilla güçlerinde ihanet ve işbirlikçiliğe öfkeyi büyütür, her bir arkadaşta en etkili cevabı vermek için sabırsızlık yaratır. Bu arkadaşlardan biri de Nuda arkadaştır. Nuda arkadaş Xakurkê'nin Lelîlkan cephesinde yerini alır. Gerillaların raxt taşımak için beline bağladığı 'şutik' az olduğundan Nuda arkadaş başındaki kefiyeyi komutan Berîtan arkadaşa verir. Lelîkan cephesinde cephanesi bittiğinde teslim ol çağrılarına uçurumlardan kanatlanarak özgürlük çığlığı olan kadın özgürlük mücadelesi ve özgürlük hareketi tarihimize ismini altın harflerle yazdıran Berîtan yoldaşın cenazesini çok sonradan bulunduğunda, kefiye ve ağız yapısından tanıyan da Nuda arkadaşın kendisi olmuştur.

Hayatı kucaklarcasına bir gülümsemesi vardı

Katıldığı bu savaşta çok şey öğrenir. Daha doğrusu, savaşan gerillada ve gerilla yaşamındaki erdemi gördükçe kendi ruhsal ve düşünsel dünyasıyla tam bütünlük oluşturur. Kalbini sonsuza dek verdiği, kendisini adadığı gerillacılık artık onun için vazgeçilmez bir yaşam olur. Dağları çok sever, çok bağlanır. Evdeyken de sürekli gidip geldiği köylerinin zozanlarının kır çiçeklerinin kokusunu sonradan Kürdistan'ın başka dağ başlarında doyasıya yaşar. Seversen, dikeni gül, acısı bal olur, uçurumları kanatlanmak için var olur. İşte öylesine aşkla sever gerillayı, dağların her şeyini. Acısını, zahmetini, kışını, soğuğunu. Bundan olsa gerek yüzünden hiç gülümseme eksik olmazdı. Öyle yarım gülümsemelerden değildi onunkisi; hayatı kucaklarcasına bir gülümsemesi vardı. Moral, bilinçle yüklü ve erdemliydi. Zaten 1992 sert kışında az biraz naylonla üslenmesini yapan gerilla yoldaşlarına ulaştığında, yaşama hiç zorlanmadan katılır. Hiç şikayet etmeden imkanlar neyse tüm sevecenliğiyle karşılar, mütevazice onlardan biri olur. Katılmadan önce dağ yaşamına hazırlık anlamında kız kardeşiyle ev halkından gizli yaptığı imtihanlar kendisi için ne kadar öğretici olmuştur bilemeyiz ama pratik hazırlıklardan ziyade gönül hazırdır, gönül razıdır, aşkla bağlanmaya. Gönülden sevmişti gerillayı, dağları, yoldaşları, kır çiçeklerini, nehirlerini, sarp uçurumları, yücelikleri. Özgürlüğü sevmişti, özgürlüğe bağlanmıştı. Dağ-gerilla bütünlüğü onun için özgürlüğün tanımıydı.

Dağ yaşamının en güzel yıllarını 5 yıl boyunca yaşadığı Zağros alanında geçirmişti. Orada çelikten iradeye sahip bir gerilla haline gelmişti. Her bir yeni yıl, yeni bir pratik, zorluklar özgürlüğe doğru bir keşif, aynı zamanda kendini keşfetmekti. Tarihe yolculuğun adını kadınca yazacaktı, kadınca yaşayacaktı.

Geleneğin, cinsiyetçi kültürün hakim olduğu aile yaşamını terk etme kararı aldığında biliyordu tek bir gün geriye dönüp aramayacaktı. Ve öyle de oldu, sadece sevdiklerini hep hatırında tutmanın, sevmenin dışında hiç aile yaşamını aramadı. Hatta bir gün telefonla konuştuğu ailesinden birilerinin 'Rahat mısın, pişman mısın gittiğine' diye yönelttiği soruya 'Hiç olmadığım kadar rahatım' diye cevap verir. On yedi kardeşli, iki anneli büyüdüğü kalabalık ev ortamında varlığını farkıyla yaratmış, en sevilen, aranılan olmayı başarmış, çalışkan, titiz, herkesi kucaklamayı bilen, adil olmayı her zaman başarmış, insan olana her zaman duyarlı olmuş. Bir gün evin kapısına gelen yoksul birine aile fertlerinin geçiştirmeci yaklaştığını görünce öfkesinden oturup ağlar 'niye daha fazla yiyecek vermediniz' diye tepki gösterir. Yüreği insan sevgisiyle dolu, merhamet, sadakat, adil, paylaşımcı özelliğiyle nereye giderse erkenden fark edilir. Fedakarlık, emek ve söze bağlılık, amaca bağlılık, karara bağlılık, kendisinden önce herkes için en güzelini isteme, iyilik isteme, yardımsever karakteri ancak bir meleği çağrıştırabilir. Ekonomik olarak varlıklı bir ailede büyümesine rağmen Nuda yoldaş, maddiyattan uzak en mütevazı bir yaşamın sahibi oldu.

Nuda arkadaşın sorumluluk anlayışı emekle yaratmak ve üretmekti

Önderlik sahasından sonra Önderlik tarafından düzenlendiği Avrupa'da kaldığı sürece bu mütevazı, sade militan yaşamıyla hem yoldaşlarının hem halkın, kadınların gönlünü fethetmişti. Kapitalizmin, cinsiyetçi toplumun kirine bulaşmamış, ruhunun saflığını korumuş, tertemiz, duru yüreğiyle gittiği her yere coşku, moral ve çözüm olmuştu. Sevgi bağları, yoldaşlık bağları güçlüydü. Nitekim Nuda yoldaş, nerede zorlanan, çeşitli sorunlar yaşayan arkadaş varsa bizzat yakınına alıp ilgilenirdi. Nuda arkadaş için sorunlarla ilgilenmek, çözmeye çalışmak, sevmenin mütevazıca emeğini vermekti.

Kadın Hareketimizin yönetiminde yine Özgürlük Hareketimizde hep sorumluluk alan Nuda arkadaşın sorumluluk anlayışı, emekle yaratmak ve üretmekti. Komutanlık, yöneticiliği hiç bir zaman yetkiye dayanarak yapmadı. Sade, mütevazı, coşkulu dinamik katılımıyla gittiği her yerde doğal öncü oldu. Partileşme özgür yaşam ölçü ve ilkelerinin zihniyet ve bedene kavuşmasıyla Nuda arkadaş bunu layıkıyla temsil etti. Bu anlamda Nuda arkadaş kadın partileşmemizin özünü, duruşunu temsil eder. Partileşmeyi özde yaşayanlar, şartlar, durumlar ne olursa olsun hiç bir gerekçe ileri sürmeden her daim partili yaşamayı, tutum almayı, çizgiye göre kararlaşmayı ve pratikleşmeyi öncü düzeyde sağlayabilenlerdir. Nuda arkadaş tam da böyle katıldı. Emeğine karşılık bekleyen, partiden hak talep eden olmadı. Partinin kendisine verdiği görevlerin de ötesine geçerek sürekli devrimci çalışmaları çoğaltıp her günü dolu dolu yaşamayı esas aldı. Partiye üreterek değer katan, değer yaratan, parti içindeki değerini emeğiyle oluşturan, bunun görünür olup olmadığını hesaplamayan, yeter ki devrime, parti çizgisine hizmet eder olsun kıstası dışında başka bir kıstas aramayan gerçek partililiği hep yaşadı.

Avrupa'ya gerilla yüreğini ve kadın özgürlük bilincini taşıyacaktı

Önderlik, Nuda arkadaşın sade özünün militanlaşıp kadın özgürlük mücadelesinde rol oynaması için büyük bir emek verdi. Nuda yoldaş da Önderliğin emeğini gördükçe Önderliği bilinçle seven, sevgisini yoldaşlarına, partiye hizmetle bütünleştiren oldu. Özü-sözü bir olarak yaşamaya hep özen gösterdi. Nuda yoldaşın Önderlik sahasında geçirdiği ikinci yılında tarih 7 Nisan 1998'i gösterdiğinde Önderlik, 'YAJK'ın dağ ve gerilla iradesini Avrupa'ya taşırmak için düzenlemesinin Avrupa'ya olduğunu söylemişti. Şaşkınlık ve hayretler içinde kalan Nuda yoldaşın Avrupa'ya gitmeyi hiç mi hiç yüreğine kabul ettiremiyor, buna gerekçeler bulmaya çalışıyordu. Ama kendisi için 'yeniden yaradılış' süreci olarak tanımladığı Önderlik eğitiminin ardından pratik saha için söz verme zamanıydı. Baştan aşağı tüm bedeni ve ruhuyla donanımlı hale geldiğini fark etmişti. Önderliğin kendisi için belirttiği 'Gizli bir gücün var, onu açığa çıkaracaksın' perspektifinin pratikleştirme alanı oluyordu Avrupa. Önderlik Nuda arkadaşın Avrupa sahası için isteksizliğine, yazdığı raporundaki kendi belirlemeleriyle karşılık verdi. Nuda yoldaş raporunda her yere hazır olduğunu belirtmişti. Ve Parti de Avrupa'yı uygun görmüştü. Dağlara gitmede ne kadar ısrar etse de artık gidilecek yeni görev alanı belirlenmişti.

Nuda yoldaş, başarı sözleşmesi yaparak Önderlikle sonsuz bütünleşmenin dolu dizgin sevgisiyle yeni bir mücadele sahasına geçti. Önderlik, Avrupa'ya gerilla yüreğinin taşınması ve orada kadın özürlük bilincinin, mücadelesinin köklü örgütlenmesi gerektiğini belirtir. Nuda yoldaş için bu göreve cevap olamama kaygısı, mahçup olmama duygusu Avrupa'ya gidişinden dönüşüne kadar asla bir gün bile kalbinden, beyninden silinmedi. Fakat Nuda yoldaş, Avrupa'da kadın hareketi yönetiminde öncü militan görevlerini hem kadınlara, halka hem de yoldaşlarına karşı layıkıyla yerine getirdi. Avrupa sahasından ayrıldıktan sonra halk ve yoldaşları kendisini çok aradı, çok özledi.

Nuda Yoldaş, Avrupa kapitalist sistem içinde PKK'li, PAJK'lı militan dünyasını hep örgütledi. Sistemin liberal ideolojisine, bireyci, yalnızlaştıran, sevgisiz, maddiyatçı kültürüne karşı kendi kişiliği bir başkaldırıydı. Alternatifti. Daha fazla yurtseverliği, özgürlük bilincini, iradesini kadınlarda, Kürt halkında, gençlerde örgütledi. Sistem içinde sisteme karşı devrimci yaşamın nasıl olması gerektiğini ortaya koydu. Kapitalizmin şerbetini hep elinin tersiyle geri çevirdi, yurdunun toprağının sıcaklığını, yağmurlarını hep avuçlarında hissetti. Şehir yaşamı kendisine aykırıydı. Modernitenin medenileşme adına ehlileştirdiği, evcilleştirdiği ne kadar toplumsal ilişki, duruş varsa ulaşabildiği her yerde sisteme karşı mücadele yürüttü. Söz konusu Önder Apo, Kürt halkı, PKK olunca Avrupa demokrasinin bir demagojiden ibaret olduğunu gördükçe devrimci mücadele azmi daha fazla bilendi. Nihayetinde Önderliğimize karşı geliştirilen Uluslararası Komplo'da rol alan Avrupa devletlerinden ancak devrimci mücadeleyi büyüterek hesap sorulabilirdi. Ve Nuda yoldaş da öncü militan görevlerini büyük kişilik duruşuyla yerine getirerek cevap verdi. Komplocu güçlere karşı öfkesini her zaman zihninde canlı tutarak her dakikasını anlamlı yaşayıp mücadelesini verdi.

Devamı sayfa 31'de